

Índex

PRESENTACIÓ

OPINIÓ

INS

- FINAL DE CURS 13/14
- INICI DE CURS 14/15
- NADAL
- PROJECTES
- JORNADA DE PORTES OBERTES
- BIBLIOSETMANA
- JORNADA CULTURAL
- GRADUACIÓ 2N BATXILLERAT

ENS AGRADA

- LLEGIR
- ESCRIURE
- LA CIÈNCIA
- SORTIR
- PARTICIPAR
- CONVERSAR
- LA MÚSICA
- BALLAR
- EL CINEMA
- L'ESPORT

REDACCIÓ

Tots els alumnes de 2n d'ESO

PUBLICITAT

Alumnes voluntaris de 2n d'ESO

COORDINACIÓ

Montse Casadevall

PORTADA

Clàudia Galindo Martín

CONTRAPORTADA

Alumnes 2n d'ESO: 2n A, 2n B i 2n C

COMPAGINACIÓ

Impremta Monserrat

COL·LABORADORS

Professors, alumnes i exalumnes

LA FAN POSSIBLE

Comerciants, empresaris, pares i amics

Gràcies a tots!

Als alumnes de 2n d'ESO ens agrada l'acció, ens agraden les aventures, ens agrada enfrontar-nos a les pròpies pors, ens agrada viure al màxim cada dia, ens agraden els somriures, la vida, les abraçades, els animals, la festa, quedar amb els amics i poder-hi confiar, és clar!

Ens agrada participar i col·laborar. Ens agrada llegir, pintar, ballar, cantar, treballar en grup, estar amb els companys de la classe. Ens agrada escoltar música, fer esport, mirar pel·lícules de por i d'amor.

Ens agraden moltes coses de l'institut, com els moments divertits que passem, quan esmorzem al pati després de dues hores de classe i quan fem sortides junts. Pensem que l'institut serà una de les experiències més importants en la nostra vida perquè en aquest centre, a part d'aprendre moltes coses, descobrim qui som i qui no volem ser, escollim amistats i, tot i que moltes no seran per a tota la vida, ens emportem el record de totes les persones que un dia hem dit amigues.

Ens agrada l'olor de la terra després de la pluja. Ens agraden les xuxes i pintar-nos les ungles. Que ens respectin com a persones i com a alumnes, i sobretot, una de les coses que més ens agrada és saber que encara som joves i tenim una vida per davant per gaudir i passar-ho bé.

També hi ha un munt de coses que no ens agraden. No ens agrada enfadar-nos, no ens agrada veure la gent trista o amb problemes. Tampoc ens agrada tenir problemes. No ens agrada ni la gent falsa ni la gent antipàtica. Ni les injustícies ni les guerres.

No ens agrada que ens renyin sense motiu, no ens agrada estar castigats. No ens agrada relacionar-nos amb gent que porta conflictes. Ni ens agrada la gent que sempre intenta cridar l'atenció. No ens agraden les baralles, ni arribar tard, ni els mosquits. No ens agrada que ens parlin malament. No ens agrada estar sols, avorrir-nos ni perdre el temps. No ens agrada aixecar-nos aviat ni tenir classe tan d'hora.

No ens agrada que davant dels amics, dos s'expliquin algun secret a l'orella. No ens agrada estar amb algú i que es passi l'estona pendent del mòbil. No ens agrada que ens ignorin i que no ens escoltin. No ens agrada saber que sempre hi haurà algú amb complexes per culpa dels comentaris d'uns altres. No ens agrada que ens menteixin ni que ens vulguin fer la pilota.

Sabem què ens agrada i què no ens agrada gens ni mica. Sabem que una cosa ens agrada quan estem disposats a fer el que calgui per aconseguir-ho: hi posem esforç, temps i ganes. Ens va agradar la idea de fer TRACA, la revista del nostre Institut. I ens agradaria que ho passis bé llegint-la...

REDACTORS

2n A Llorenç Amat Barnés, Hawa Ba Ndongo, Juan Manuel Calderon Gutiérrez, Fatu Camara Jaiteh, Oumaima El Maroufi, Sergio Escobar Molina, Andreu Esteve Vall-Ilosera, Xavier Fuyà Jiménez, Irina Garcia Garcia, Juli Llover Butxosa, Rafa Lopez Santos, Carlota Martín Puig, Noelia Martínez de Arevalo Velilla, Adrià Mesa Mallorquí, Alba Pérez Xirgu, Esther Ramírez Mateo, Berta Rebordosa Garriga, Judit Remuñan del Viejo, Carla Renart Pont, Núria Ruiz Fuentes, Christian Sagués Zafra, David Salazar Claros, Eduard Vert Ramírez, Nil Viñas Molina.

2n B Marta Calvano Esquinas, Izan Campos Comba, Joel Enric Castellà Zamora, Unmu Ceesay Sillah, Manuel Cerezuela Heredia, Diana Gabriela Cretu, Abril Domínguez Orfanelli, Paula Funes Luna, Claudia Galindo Martín, Ibrahim Hamdoun, Samuel Harcq López, Joan Hernández Carretero, Alexandra Levkovsky, Salim Mimoun Salah, George Florian Moreanu, Mark Munuera Roca, Pol Palomo Blasco, Nerea Rodríguez Moreno, Roger Ruiz Pons, Jordi Salvatella Casas, Carla Serrat Casabó, Aimar Sherifi Rodríguez, Mariamu Sillah Ceesay, Marc Torrentó Vila, Cristina Voz Vilanova.

2n C Isaac Acedo Gómez, Ada Alsina Pla, Natàlia Alvéz Galvez, Elias Ben Fares Benaboud, Fatima Boukrach, Tània Castillejo Venedas, Judit Comba Serrat, David Conesa Ortíz, Ariadna Font Ferrer, Carlos Funellosas Arman, Raul García Villaraco Barcelona, Mar Gómez Carbó, Anna Gómez García, Anna Llinàs Comas, Estel Lloveras Torrent, Àlex Malagón Riera, Emilio Moreno Salguero, Loubna Ougariyane, Rachely Paulino Ferreira, Alba Pellicer Rodríguez, Carla Pons Wendenburg, Estel Roig Vicens, Marc Rovira Juanola, Kevin Sánchez Bermúdez, Jorge Zafon Cruz.

Contes infantils

Tània Castillejo Vernedas

Potser al llegir aquest títol pensaràs, de veritat escriuràs sobre contes? Però no. Realment et vinc a parlar sobre la seva influència. El primer que penses quan ets petit i mires les pel·lícules és que voldries ser com els protagonistes, voldries viure una història com la seva, voldries la perfecta història d'amor com els protagonistes i tenir un final molt feliç. Ets petit i innocent i et creus tot això, però després vas creixent i et vas donant compte de les coses.

Et dones compte de que la vida no és igual de fàcil com a les pel·lícules, no t'apareixeran les coses per art de màgia. I les coses que vols no sempre les tindràs així perquè sí, si vols qualsevol cosa ets tu qui ha d'esforçar-se per aconseguir-les.

I la típica història d'amor on els protagonistes acaben junts i viuen feliços per sempre, fa que des de petit pensis que quan siguis gran trobaràs al teu príncep blau o la teva princesa i quan el trobis viureu junts per sempre, però creixes i et dones compte que això no serà així. A la vida mai trobaràs una persona perfecte, trobaràs algú amb qui estiguis bé emocionalment, que t'entengui i et suporti amb tots els teus defectes i amb totes les teves virtuts. Però tampoc pensis que quan la trobis tot serà perfecte, perquè no. Dintre de les relacions sempre hi ha baralles i malentesos, el que pot provocar que la relació acabi. Però pensa que potser no trobaràs aquesta persona a la primera, potser hauran de passar moltes més abans d'aquesta.

I parlant del trajecte de la vida... La vida mai és fàcil, passen coses bones i coses dolentes que per desgràcia ningú vol que passin, però un mateix mai pot decidir el que passa ni el que passarà, mai se sap el que passarà el dia de demà. El trajecte de la vida és com un tren, en aquest tren pugen i baixen moltes persones, però realment les persones que t'estimen pujaran i mai baixaran. I parlant de la família, són part d'aquestes persones que mai baixaran, per moltes baralles que hi hagi pel mig, són els més importants en la vida d'algú a part dels amics, així que mai et cansis de demostrar tot lo important que són per tu i quant els estimes, perquè mai saps quan marxaran.

Adolescents

Anònim

Jo vull parlar sobre el caràcter d'alguns companys de classe que segur tothom té. Quan arribem a l'institut canviem d'actitud, la majoria de vegades, i comencem a portar-nos millor o pitjor, llavors ens distingeixen diferent que la resta de persones. Normalment hi ha l'intel·ligent, que quan treu bones notes li diuen "empollon" i al següent examen s'aprofiten d'ell i li diuen que serà amic seu i ja saben que mai ho seran del tot.

També hi ha el que li diem "xungo", per dir-ho d'alguna manera, i el que fa és passar de tot, cridar als professors, amenaçar-te, no estudien i prefereixen estar expulsats que no pas altra cosa.

Hi sol haver el graciós que, és clar, fa gràcia, però a mesura que passa el temps sempre diu les mateixes tonteries i ja ni rius.

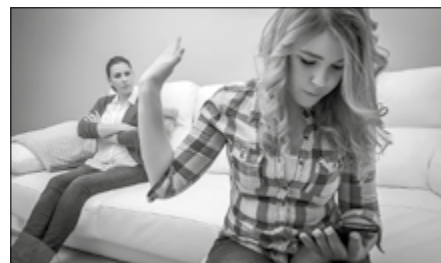
Hi ha el que canvia d'amistats sovint, i que et deixa de costat quan passes mals moments.

Hi ha els que estan enganxats a les xarxes socials i no paren de parlar de qui ha penjat què. Hi ha tot tipus de companys. Amb quin t'has identificat?

Anònim

Avui, tots els adolescents (o casi tots) tenen telèfon mòbil. I tots estan registrats a les xarxes socials: Facebook, Twitter, Instagram, Snapchat, WhatsApp, Ask, Tumblr, Vine, Keek i moltes més. Això implica que hi estiguis enganxat tot el dia. Si ets algun d'aquests adolescents, segur que els teus pares t'han avisat més d'un cop perquè deixis el telèfon d'una vegada i els ajudis a fer les feines de casa o qualsevol altra cosa.

A mi em passa, i segur que a altra gent també. Els hi dic que s'esperin un moment perquè tinc coses a fer. El que passa és que ells no entenen que si pogués deixar el telèfon, ja el deixaria. Però que si m'estan parlant, per exemple, per un grup de WhatsApp, no puc deixar el mòbil en mig d'una conversa i deixar plantada a la gent amb la qual estic parlant. I al final quan es cansen de que tinguis tot el dia el telèfon entre les mans, et castiguen i te'l treuen durant uns quants dies o unes quantes setmanes. Llavors és quant tu t'enfades amb ells i després aquí és quan venen els problemes de veritat.

Problemes al pati

Proposta "optimista"

Sóc un alumne de l'institut de Llagostera que faig 2n ESO i avui voldria parlar del pati de l'institut:

El pati dels de 1r i 2n és un pati bastant gros i està força bé però el que no m'acaba d'agradar és que el pati dels de 3er i 4rt és massa petit i el problema està sobretot els dies que plou. Quan plou i fa fred els grans poden anar al soplúig (la part del pati que té un cobert) o a dintre de l'institut amb la calefacció i nosaltres ens hem d'estar a fora al soplúig, no hi cabem tots i hem d'aguantar la fred.

Proposo que es faci un pati nou a l'altre costat de carrer que sigui només pels de 3r i 4t i tot el pati que tenim ara ens el quedem pels de 1r i 2n. En el nou pati s'haurien de fer lavabos i un soplúig.

A mi em sembla també que hi ha pocs professors a l'hora de pati vigilant. Si no fos molt car es podrien contractar monitors que per exemple fessin d'àrbitres en els partits que fem. També ens hem d'esperar molt per anar al lavabo però si es fes un pati nou amb nous lavabos això també s'arreglaria. A mi m'agradarien aquests canvis del pati perquè així quan tornéssim a classe ens hauriem divertit més i estariem més tranquils.

Proposta "més seriosa"

Jo venia a fer una mena de proposta-queixa sobre l'Institut. El cas és que m'agradaria que no hi hagués aquesta "barrera de separació" al pati entre els alumnes d'ESO.

Entenc que estigui especialment feta perquè no hi hagi baralles entre els "petits" i els "grans", però no trobo que això sigui una gran raó com perquè hi sigui, ja que els "grans", al ser GRANS, haurien de saber comportar-se, i no veig per què hi hauria d'haver baralles sempre. També ho dic perquè ja que els de 1r i 2n no podem coincidir i parlar amb els de 3r i 4t gairebé mai (degut a que ells són al passadís de dalt), com a mínim els que tenim amics més grans podríem estar junts a l'hora del pati una estona, però no ens podem ni ajuntar ja que els professors ens separen.

Per últim, si no és possible que aquesta "barrera" desaparegui, m'agradaria demanar que en tot cas separessin als de 1r i 2n que juguen a futbol dels grans que també hi juguen, i que com a mínim als que estem parats i només parlem ens deixin estar amb els amics que tinguem més grans.

Com va el món!

Anònim

Estem en un planeta on la millor imatge és estar prim i ser guapo. Les noies sempre hem d'anar ben vestides, maquillades i ben pentinades. Com volem que els adolescents guanyin la lluita contra l'anorèxia o la bulímia si cada cop les models són més primes? Per fer els càstings de models, hi ha moltíssimes noies que somiarien en presentar-s'hi, però per por a no ser prou prima, guapa o alta, perden el seu somni. Perquè tot és por, res més. Normalment els estilistes o dissenyadors més coneguts, no tenen pas un físic impressionant, el que jo no entenc és perquè fan sentir malament a una persona la qual ni ells coneixen. Ningú és lleig, només són els nostres ulls que veuen aquella persona d'una manera diferent a les altres. No hem de fer sentir malament a una persona per ser baixeta o grassoneta, hi ha molta gent que té la bellesa per dintre i també hi ha molta gent que només té bellesa per fora. Així que sis plau no mirem només el físic i valorem les persones tal com són.

Fenomen viral

Gairebé 7000 visites en vuit dies. Això és el que ha aconseguit el nou videoclip penjat a les xarxes del grup egarenc Doctor Prats. Es tracta de la cançó "Rockamboleska", el primer single del seu primer disc "Patates amb peix". La gran idea que han tingut i que ha convertit el videoclip en viral ha estat deixar els instruments que ells utilitzen al mig de la plaça del Rector Homs amb un cartell animant a la gent a tocar-los. D'aquesta manera, gent que no sabia tocar els instruments ha tocat diferents notes que han servit per muntar el tema amb els talls, pista per pista i instrument per instrument.

El fracàs escolar

Jana Font

El fracàs escolar és el moment en el que un mateix abandona o suspèn els estudis per falta d'interès, circumstàncies familiars i dels amics o diversos motius més.

Durant els darrers anys ens hem trobat amb un problema respecte el fracàs escolar : al voltant del 29% dels estudiants de Catalunya abandonen o fracassen envers els estudis i aquesta xifra segueix augmentant.

Quan una persona fracassa se li tanquen moltes portes: és més difícil trobar feina, no pots seguir estudiant sense el graduat, et falten un coneixements bàsics, etc. A vegades la gent que fracassa escolarament es converteixen en "Ni-Nis" (gent que ni estudia, ni treballa) i això suposa un problema per a la nostra societat.

El cas dels superdotats

Dins el gran grup de persones que tenen un fracàs escolar hi trobem els superdotats. Una persona superdotada és una persona amb un Coeficient Intel·lectual superior a 130.

Només un 2% de la població és superdotada. A Catalunya entre el 4% i el 6% dels alumnes ho són. Això en nombre de persones són al voltant de 14000 dels quals 7000 no es detectaran mai.

Tot i que a moltes persones els costa creure que una persona superdotada tingui dificultats amb els estudis un 70% tenen un baix rendiment escolar i un 35% arriben al fracàs. En alguns casos és causat per l'avorriment que els genera les classes. Ensenyar a un superdotat no és gens fàcil ja que necessiten una educació especial i això fa un quants anys no es trobava. Hi havia investigacions i diagnòstics però ni hi havia cap intervenció educativa especial. Es pensaven que precisament com que eren superdotats i tenien altes capacitats, no els calia una educació específica.

Encara ara moltes escoles no saben què fer quan troben un d'aquests casos. Per sort, l'estat dóna dret a l'alumne i a la família a una educació especialitzada per tal de que el nen tingui un suport individualitzat amb programes d'enriquiment de coneixements que els permeti aprendre més ràpid que la resta.

Igual que els nens "no-superdotats", els que si que ho són, no són tots iguals, és a dir, hi ha diversitat de dots (lògic, creatiu, matemàtic, verbal, social, esportiu, acadèmic...)

Alguns adolescents superdotats han dit que sovint es troben amb gent que creu que és dolent ser-ho i d'altres que creuen que és perfecte. Ells diuen que no, que té coses bones i dolentes i que sovint es senten incompresos. Jo crec que tothom s'ha de acceptar tal i com és i sobretot no rendir-se mai i lluitar per seguir endavant i aconseguir el que vols.

Tomàs Lloveras Badia

El fracàs escolar el podríem definir com a alumnes que no obtenen el graduat obligatori (ESO) a causa d'uns factors que influeixen. Per exemple, els alumnes no mostren suficientment interès o no s'esforcen el suficient, l'escola pot oferir un mal ensenyament, la família no els ajuda a tirar endavant els estudis si els costa (mal recolzament), mal estat d'ànim (depressió, mort d'un familiar,...).

A l'hora de treure's el graduat, hi ha diferents opcions: el camí bo i el camí dolent. Aquests dos camins estan relacionats normalment amb l'èxit i el fracàs. Quan has anat a parar al camí dolent, ha estat per una sèrie de problemes com ja he explicat però si obtens el camí bo, pots arribar a l'èxit que seria obtenir una "bona feina", és a dir, ben remunerada. També obtens el graduat si tens passió per aprendre. Seria en els casos més normals.

Les raons més bàsiques per reduir el fracàs escolar o intentar-ho serien mostrar un mínim interès, esforçar-se mínimament, intentar que el col·legi tingui un bon pla d'ensenyament, bon recolzament familiar, bon estat d'ànim,...

Segons dades del diari El PAÍS, a l'article redactat per Ivanna Vallespín: "Cataluña, a la cabeza en fracaso y abandono escolares", s'explica el fracàs escolar a Catalunya al 2012.

Aquest article se'ns anomenen algunes frases com: "El 21,8% de alumnos de ESO no llega a graduarse, lo que sitúa a la comunidad en la segunda con un índice más bajo de aprobados en secundaria (solo por delante de la valenciana)". I d'altres com "Y de los que llegan a aprobar la ESO, una cuarta parte (26%) decide colgar los libros y no continuar con el bachillerato o la formación profesional". Aquest és un dels pitjors resultats en tot Europa.

És important tenir en compte com van les coses per tal de poder-les millorar. A la vegada, també és significant recalcar la importància de crear uns bons hàbits des que els nens són petits.

Sílvia Pujadas Montiel

Avui dia hi ha molts nens que han fracassat a l'escola. Això vol dir que no tenen el graduat en l'ESO.

El fracàs escolar pot ser per diferents coses. Els alumnes estan a l'escola sense fer res, els costa posar-se a treballar. A lo millor perquè els seus pares els pressionen en que treguin bones notes. L'èxit no vol dir treure nous i deus en tot, pots tenir èxit en petites coses que ningú valora. També podria ser per problemes de convivència o rebuig social entre els alumnes. Pot ser que no estiguin a gust amb la gent que els rodeja o amb el tema a treballar, no els motiva l'assignatura. Rebutgen tot el que els envolta perquè segurament es senten sols, no estimats o no es senten escoltats per la gent que els envolta, els que estimen.

Els alumnes saben més del que poden imaginar, però no ho poden reflectir en un examen. S'han de motivar els alumnes i fer millorar la seva autoestima, fer-los sentir bé amb ells mateixos, fer-los sentir capaços de que poden fer tot el que es proposin amb esforç i il·lusió, ho hauran fet més bé o més malament però el que compte és les ganes que hi han posat i han treballat per aconseguir-ho.

Poden sentir interès pel món laboral. Hi han alumnes que es senten perduts i no saben perquè estudien. Ells podrien anar a empreses amb las que puguin treballar i poder mostrar les seves actituds més positives. Rodejats de gent adulta els farà més responsables i els motivarà per aprendre coses noves.

"L'educació no canvia al món canvia a las persones que van a canviar el món." Aquesta frase també pot estar relacionada amb l'escolarització. Ens eduquem per fer un món millor. Mai és tard per poder aprendre coses noves, ja sigui de llibres, contes, experiències o persones que ens ho expliquen. Tots junts podríem formar un equip per fer un món millor, ja que tots ho volem. Aportar el que sabem i fer que els altres es sentin bé amb el que els envolta, escoltar-los i estimar-los. Seria una família, la família que nosaltres escollim, els nostres amics.

Anònim

En la nostra carrera d'estudi, hi ha dos camins, aquests dos camins són: l'èxit i el fracàs.

Hi ha 3 tipus d'estudiants: Els que tenen "l'èxit", o sigui els que estudien molt i fan tots els deures i tenen la llibreta ordenada i polida, i es comporten.

Després hi ha els que tenen "fracàs", que no tenen ganes de fer res, van al institut per "escalfor la cadira" i no fan els deures, molesten a classe...

Però dintre del fracàs també hi ha els que poden però no saben com fer-ho, o s'influeixen pels altres...

I també hi han els que tenen èxit i després acaben en el fracàs o a l'inrevés.

Als estudiants que comencen a anar per mal camí, tant la família com els professors, haurien de parlar amb ells i preguntar-los què els passa, com veuen els seus estudis, què en pensen... i ajudar-los i donar-los consells. Si tot això no funciona doncs haurien de parlar més seriosament. L'últim que haurien de fer, seria, espantar-lo o amenaçar-lo, perquè després tindria por i seria pitjor, tant ell, com per la família, o per el centre educatiu. Si després de tot això, l'estudiant no posa res de la seva part, doncs l'haurien de deixar que ell faci el que cregui, i si després d'uns anys creu que ho ha fet malament, serà problema seu, perquè ja l'haurien ajudat en tot i ell en el seu moment no en va fer cas.

I als que van al seu ritme i van bé, també s'han de felicitar, perquè no baixin el seu rendiment i s'esforcin cada cop més.

Aquesta carta és una reflexió sobre l'èxit i el fracàs i el que comporta.

Rachely Paulino

Titular d'un diari: Els espanyols són els estudiants que passen més temps a classe.

El fracàs escolar no és perquè els estudiants no s'esforcen a l'hora d'estudiar, si no, pels problemes que tenen al haver d'aprendre, estudiar sense comprendre-ho. Hi ha alumnes que encara que vulguin estudiar i tenir una carrera, la seva ment no pot aguantar l'estrès, i és que els professors volen que els estudiants puguin treure l'ESO i que treballin, però de vegades els alumnes tenen massa estrès amb tants deures, treballs i exàmens.

Crec que aquest 23,5% de mitjana dels estudiants que ho deixen abans de l'edat que ho podrien fer, la majoria és perquè no volen estudiar i no s'esforcen, però d'altres són per motius emocionals com depressions, baixa autoestima, trastorns d'ansietat, etc. Per això, penso que no cal que els professors poseu molts de deures ni tants exàmens. Hi ha un altre problema, algú ho deixa per haver patit *bullying* que encara que vulguem evitar-ho, sempre hi haurà qui ho faci.

Anònim

Voldria parlar-vos de dues qüestions sobre l'institut.

Un aspecte negatiu de l'institut és que hi ha moltes hores al dia i de vegades em desconcentro per culpa dels companys que parlen molt, casi tota l'estona, i no paren fins que els professors no els criden l'atenció.

Un aspecte positiu és que pots aprendre moltes coses que no sabies i que et poden servir per la vida, també pots buscar feina quan acabes l'institut, però crec que és més aconsellable passar a batxillerat per poder tenir una feina millor.

Parlem del BULLYING

Ariadna Font Ferrer

El *bullying* és un fet que pateixen moltes persones (nens, nenes...). Es produeix en instituts, escoles...

Generalment fan *bullying* una persona o un grup de persones a un altre. La persona que el pateix, pot haver-hi casos que si una persona ha rebut *bullying*, faci amics "dolents" i reproduïxi aquest problema a una altra persona i ja no sigui qui el pateix, en tot cas ell o ella el produiria a una altra persona.

El *bullying* es produeix quan no hi ha cap professor o pares davant.

La persones que ho pateixen ho passen molt malament, perquè les persones que ho produeixen poden produir fets molt desagradables, per exemple a l'hora de la classe li poden tirar l'estoig, insultar-lo, pessigar-lo, pels passadissos també els hi tiren les coses al terra... La gent que ho pateix no vol dir-ho a ningú (ni a pares ni amics...), per por que les persones que li fan *bullying* reaccionin pitjor, amb accions més dures.

En un documental vaig veure que hi havia persones que patien *bullying* i que es quedaven soles, els amics no anaven a ajudar-los per por de convertir-se també en víctimes i que els fessin el mateix a ells.

Trobo que el *bullying* no s'hauria de produir perquè si hi ha gent diferent no hi hauria d'haver cap problema: és igual que siguis lleig, guapo, gras, prim o sigui quin sigui el teu origen... tots som persones!

El BULLYING a l'Institut

Marc Turon Pico i Guillem Roget Garcia

El cas de *bullying* als instituts i a les escoles és un fet molt conegut. El *bullying* és quan es produeix un assetjament, ja sigui psicològic, físic o verbal, a una persona o un grup de persones que no es poden defensar.

A l'institut de Llagostera hi ha hagut petits casos de *bullying*, sobretot en els últims anys, però mai han arribat a un extrem com ha passat en altres instituts, com per exemple l'institut El Til·ler de Sant Cugat que ha tingut alguns casos greus però que ara s'estan proposant nous projectes perquè no torni a passar. Fins i tot s'ha hagut d'anar al jutjat i pagar una indemnització. Però no és el cas de l'Institut de Llagostera.

Hi ha una persona anònima de l'institut que ha acceptat contestar algunes preguntes sobre aquest tema. La gran majoria de nois i noies de l'institut no són ni dels que fan *bullying* ni dels que en reben, sinó que són alumnes que només observen les petites picabaralles que tenen els seus companys. Aquest noi ens explica les seves sensacions, i el que veu ell quan es troba en aquests casos tan complexos per la situació, però tan simple com un assetjament a una persona que no es pot defensar.

« He vist diversos casos de *bullying* a l'institut, més aviat verbals i físics que no pas psicològics » afirmava. No hi ha hagut gaire mesures amb aquest tema a l'institut i així ens ho comentava aquest noi: « Mai he vist que quan succeeixi això algú faci el pas per comentar-li al professor o al responsable ». Aquests tipus de casos succeeixen en punts on el professorat no hi és com per exemple: vestuaris, canvis de classes, entrada i sortida de l'institut... Així també ens ho comentava aquest noi: « Sovint veig un grup de nois que insulten i peguen a un altre noi a la sortida de l'institut ».

També ha estat disposat a una entrevista un mossos d'esquadra resident a Llagostera que ha parlat d'alguns temes que havien quedat oberts « Aquests temes relacionats amb el *bullying* són una mica complicats » deia abans de començar l'entrevista. « A l'institut de Llagostera no recordo que hagi tingut cap cas greu relacionat amb aquest tema i nosaltres no hi hem intervingut mai » comentava. No hi ha hagut cap mesura de seguretat a l'institut i així ens ho comentava dient: « No hem intervingut bàsicament perquè fins avui no hi ha hagut cap cas greu ». Els mossos d'esquadra han vingut diverses vegades a l'institut de Llagostera a fer unes xerrades molt interessants « A nosaltres ens agrada venir a informar als joves del que es poden trobar. L'any passat vam venir per fer una xerrada relacionada amb les addiccions i diria que ja hem vingut alguna vegada a parlar del *bullying*, de què fer quan ens passa, que sobretot és informar-ho primer als pares i en casos més greus a nosaltres, que és la nostra feina i estarem encantats d'ajudar-los en qualsevol situació i prendre les mesures adients ».

Els diferents motius d'aquestes accions solen ser per tenir una popularitat superior, que tots els altres nois et mirin amb por, falta de seguretat o per demostrar que tenen més força. Com a conclusió podríem dir que sabem que a l'institut de Llagostera, el *bullying* no és dels problemes més greus però falta una reflexió sobre el tema. Aquesta reflexió l'hauria de fer l'institut per seguir així, sense cap problema greu, i haurien de mantenir aquesta línia i no despistar-se perquè aquests problemes un cop que avancen amb un cert període és més difícil parar-los. Hauran d'estar atents a qualsevol situació de perill que hi hagi a l'institut per evitar els problemes que hi puguin haver i si no pot posar-hi remei parlar amb les autoritats perquè cada cop hi ha més persones que ho pateixen i això s'ha de parar.

Dues bones propostes per l'estiu!

Estel Lloveras Torrent

Scrapbooking

La meva afició, des de fa poc temps és l'Scrapbook, un llibre per guardar records.

A mi m'agrada molt fer coses amb les meves

mans, i quan vaig descobrir l'scrapbook gràcies a la meva cosina, em va agradar molt i em va enganxar.

L'origen: La idea de desar materials impresos d'interès personal probablement data de poc després de la invenció de la impressió. Aquesta tendència és probablement similar per a les fotografies.

És una "manualitat". Ja fa molt de temps que s'utilitzen coses aprofitades que hi ha per casa.

Ara hi ha botigues que venen coses per a la manualitat, com la famosa botiga de Girona: *tinta xina*.

Hi ha molt material especial :

-Hi ha una màquina que es diu *big shot* i serveix per fer formes (estrelles, flors, rodones...) perfectes!

-Hi ha com un assecador que es diu *emboss* asseca una pols sobre un líquid i queda brillant.

-També hi ha una cinta especial que es diu *cinta de doble cara* i enganxa per les dues cares.

Lluito per tu

Us recomano que consulteu el bloc de l'Àlex, <http://www.lluitopertu.org/bloc/>

L'Àlex té paràlisi cerebral i necessita moltes coses per tenir una vida millor. Els pares de l'Àlex, en Manel i la Carina, saben que han de lluitar fort perquè el seu fill tingui una vida digne i de qualitat.

La mare de L'Àlex va posar-se de part al mateix moment que altres dones i a l'hospital hi faltava personal per atendre-les. En qüestió d'hores dos nadons van patir asfíxia: i un d'ells L'Àlex. El més greu és que en lloc d'atendre'l el van deixar sobre de la seva mare i van anar a buscar ajuda però no va venir ningú... Un cop el nen va estar reanimat li van dir que allò no era greu i que no havia sigut res. Van traslladar L'Àlex a l'hospital Josep Trueta 27 hores després de néixer. Allà va estar ingressat 18 dies, però L'Àlex és lluitador i va seguir lluitant. Té les extremitats superior i inferiors molt afectades, necessita molta rehabilitació, tant de fisioterapeutes com de logopedes.

Lluita per L'Àlex comprant :

- Les seves polseres
Costen 3 €, poden significar molt per l'Àlex
- Les seves samarretes
N'hi ha de totes les talles!!!

L'associació **lluito per tu**, és per recaptar diners per L'Àlex, i amb això poden comprar-li el que necessita per la seva malaltia.

Descarrega't Traca

I una última proposta: ja tenim totes les revistes **TRACA** digitalitzades, gràcies a la Biblioteca Julià Cutiller. Pots consultar-les a:

<http://www.bibgirona.cat/regira/repositori/llagostera/colleccio/revistes-digitalitzades-de-la-biblioteca>

ET DIVERTIRÀS UNA BONA ESTONA... SEGUR!

Dóna la nota

DIVENDRES 6 DE JUNY DE 2014

La Llei Orgànica de Millora de la Qualitat de l'Ensenyament, la LOMCE, deixa l'assignatura de música en un bloc de matèries optatives, de manera que podria haver-hi centres que deixessin d'impartir-la. Davant d'aquesta situació, al Camp d'Aprenentatge Pau Casals del Vendrell van engegar la campanya **Dóna la nota**. Es tracta d'una iniciativa que van fer arribar a tots els centres educatius de Catalunya perquè el 6 de juny, a les 11.00, els alumnes sortissin al pati o al carrer a cantar la cançó *Mirall de Pau*, composta per a l'ocasió. Tot plegat, per posar de manifest la importància de la música i d'uns valors que "no es poden perdre".

"La nostra intenció és explicar al món, que estimem la música, que és indispensable pel nostre dia a dia, que ens acompanya en molts moments importants de la vida i volem que continuï sent indispensable en l'educació dels nostres infants". L'INS Llagostera es va afegir a aquesta iniciativa cantant tots junts *Miralls de Pau*.

Jornada esportiva

DIVENDRES 20 DE JUNY DE 2014

L'últim dia d'escola es va dedicar a l'esport com cada any. Les classes dels diferents cursos formaven equips i anaven amb una vestimenta feta per ells mateixos o amb la samarreta d'un mateix color, o combinant diferents peces de roba una mica estrambòtica.

Hi havia diferents esports repartits per la zona del pavelló, el cap de futbol i el mateix institut.

Els alumnes es dirigien a diferents zones per practicar els esports amb altres classes, ja siguin de cursos superiors o inferiors. En acabar de practicar tots els esports tots els alumnes es van reunir al pavelló on van gaudir del disc del grup Xou del patinatge i un partit de basquet en cadires de rodes. Tot seguit hi van haver les finals de basquet. Després es van entregar els premis, ja va ser hora de tornar cap a casa.

I així va ser l'últim dia del curs a l'INS Llagostera.

El final de curs va ser molt divertit, quan va acabar la Jornada Esportiva, vam anar tots els de la nostra classe de primer a dinar al *Plan B*, per què nosaltres estàvem al pavelló i és el bar més a prop que hi ha per que està al passeig. Un cop allà, vam dinar i vam parlar, quan vam acabar, vam sortir a fora i vam anar a la pista. Els nens, jugaven a futbol, i les nenes els miràvem i els animàvem. Quan ens vam cansar, vam anar a fer una volta pel poble, vam anar al pavelló, a la plaça, etc... Quan ja eren les vuit de la nit, tots vam marxar cap a casa nostre. Al arribar-hi, ens vam connectar tots al WhatsApp i vam parlar, vam dir que haviem de repetir aquell dinar per què tots ens ho vam passar molt bé.

Inici del Curs

Alexandra Levkovsky

L'inici de l'any escolar és sempre alguna cosa nova. Però era difícil començar! No puc treballar dur després de tants dies de festa. Però tinc alguns amics nous, parlo millor en català i puc fer més coses.

M'inspira un nou començament. Trobaré a faltar als meus amics, el meu pare i a tots els que es van quedar a Bielorússia. Però aviat anirem a veure'ls.

I ara he d'estudiar, fer deures i altres coses "avorrides".

Elias Ben Fares

El primer dia, el dilluns 15 de setembre, vaig anar a l'institut amb moltes ganes, per saber els nous professors, els nous horaris, els nous companys i les noves il·lusions per passar el curs bé i sense problemes.

El segon dia, dimarts 16, em va anar molt bé i em va passar volant! Aquell mateix dia els pares tenien una reunió a les vuit de la tarda.

Dissabte 20, superada la primera setmana! i ja conec una mica els professors i de moment m'agraden tots.

■ Marta Calvano

El dia 15 vaig despertar-me a les 6h del matí ja que no podia dormir. De mal humor, em vaig llevar, em vaig dutxar, em vaig vestir, vaig prendre'm un suc de taronja i vaig esperar a que la Núria i la Carlota em vinguessin a buscar. Pel camí, ens anàvem posant al dia (sí, sempre que portem una setmana, més o menys, sense veure'ns ens hem de posar al dia) i anàvem comentant amb qui creiem que ens posarien, tot i que anàvem molt convençudes de que no ens separarien. També vam aprofitar per passar a buscar la Clàudia perquè anàvem sobrades de temps.

Quan vam ser ja a la porta de l'institut, ens vam posar a saludar a tothom, vaig abraçar a nenes que no veia des de feia mesos, i va arribar el moment d'entrar.

Tota la classe de 1r B teníem molt clar que no ens separarien, fins que van dir els grups d'aquest any. Ens han separat a la majoria, i tot i que trobo a faltar a moltes nenes i també a nens, ja m'he acostumat als meus companys d'ara.

Aquest curs tinc el mateix tutor, en Lluís Riera, que també va ser el tutor de la meva germana durant dos anys. Hi ha professors, com l'Isabel Jodar, la Carmen Tena, en Pedro Pablo, etc que ja els havia tingut l'any passat en altres assignatures, però n'hi ha de nous que no vaig tenir però que ja eren a l'escola, com en Carles Grau, i n'hi que els tinc però sí que són nous a l'institut, com la Maribel Raya o l'Ester Satorras.

A veure, sobre la il·lusió que tenia, tampoc tanta, com qualsevol altre persona. L'únic és que estava nerviosa, pels canvis tan d'alumnes com de professors.

■ Christian Sagués Zafra

L'inici de curs va ser una mica difícil per a mi. Em va costar adaptar-me a aixecar-me aviat un altre cop, a fer tantes hores seguides a l'institut... Els primers dies era bastant difícil seguir el ritme. Però, després de la primera setmana, em vaig anar acostumant a mesura que passava el temps. El primer dia només vam fer dues hores. Ens van dir els alumnes de cada classe i el que més o menys faríem durant el curs. La classe que m'ha tocat m'agrada bastant perquè tinc molts companys que són molt amics meus i companyes també. A més, hi ha un bon ritme de treball i normalment no ens barallem. Ara, ja m'he acostumat a aquest horari i, la veritat, és que m'agrada perquè tens tota la tarda lliure. A mi, essencialment, em va bé perquè tinc entrenament de futbol a les set de la tarda i tinc temps de fer els deures i tinc temps lliure. D'altra banda, com que abans plegava a les cinc, no tenia casi mai temps per fer els deures i ni tenia temps lliure. Així puc quedar amb els amics i tenir temps lliure per a mi. M'agrada molt el nou horari i l'institut.

■ Jordi Salvatella

Aquest inici de curs ha anat bastant bé. La veritat és que ja tenia ganes de tornar a l'institut. El primer dia només va ser una hora i tres quarts, el dia 15 de setembre en el qual ens van fer una mica d'introducció del curs i altres. Va anar bé.

Estic començant a notar la diferència de dificultat amb l'any passat d'acord amb com ens estant ensenyant, també per la quantitat de deures que ens posen i altres coses. Suposo que el primer any aquí a l'institut era també per adaptar-nos una mica.

Crec que encara que sigui una mica més dur el curs pot anar bé i que s'ha de treballar. També vull dir que durant una part de l'estiu he estat anant a una acadèmia d'anglès per reforçar el nivell ja que no anava gaire bé d'aquesta llengua.

Nadal

INS

Nadal a l'Institut

DIMARTS 23 DE DESEMBRE DE 2014

Projecte singular

Alumnes de 4t d'ESO

Mediadors d'Internet

Alumnes de 3r d'ESO - Zakarias Saddiki, Paula Vargas i Aïna Izquierdo

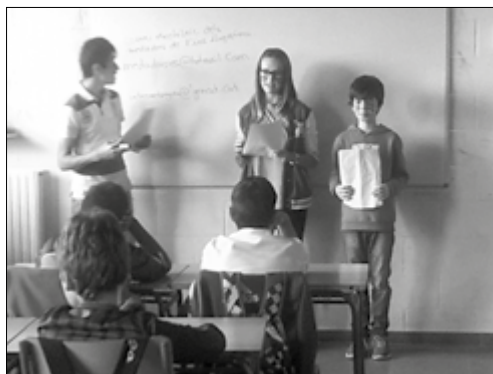
Mediació d'Internet a l'INS és un projecte engegat pels Mossos d'esquadra i el propi institut. És la primera que es realitza a les comarques gironines. Durant 6 hores lectives es va fer una formació als alumnes responsables de portar a terme la mediació.

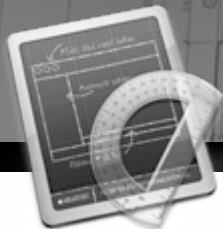
La mediació d'Internet entre iguals va dirigida als alumnes d'ESO que puguin estar afectats per diferents tipus de conflictes relacionats amb l'ús d'Internet. Entre aquests conflictes hi ha: sexting, grooming, webcam, privacitat i sobretot ciberbullying.

Els mediadors ajudaran, aconsellaran i solucionaran sempre i quan sigui possible. Els mediadors, quan es trobin amb un cas greu tindran el suport dels Mossos d'esquadra. Es pot contactar amb els mediadors a les hores de pati i de tutoria. També per correu electrònic: mediadorsies@hotmail.com

Són mediadors d'Internet els següents alumnes de 3r d'ESO:

- Bintou Jabbi, Fernando Velázquez i Yeray Moreno: gestió sexting, grooming i webcam.
- Xavier Terés: gestió ciberbullying i privacitat.
- Jana Font i Zakarias Saddiki: representants.
- Carla Macias i Aïna Izquierdo: coordinadores.
- Paula Vargas: secretària general.

Projectes

INS

Jardineria i Hort Solidari

Alumnes de 3r d'ESO

Projecte Llegim Junts

Alumnes de 3r d'ESO

Visita a l'Escola Puig de Cadiretes

Alumnes Optativa de Tecnologia de 2n d'ESO

El dilluns 2 de febrer els alumnes de l'optativa de tecnologia de 2n d'ESO van visitar un grup d'alumnes de 1r nivell d'Educació Primària de l'escola Puig de Cadiretes amb l'objectiu de que poguessin observar com aprenen matemàtiques els alumnes de l'escola manipulant el material que ells han realitzat.

EPALS: The way to meet people

Tomàs Lloveras, 3r B

Do you want to practise your English? Do you want to meet a new friend? Epals is one of the best ways of meeting and practising and learning new vocabulary, grammar, ...

The students of 3rd of ESO in the high school of Llagostera decided to participate in the project Epals.

What is Epals? Epals is a website in which schools write letters with their students. Every student has one friend in another country and the students have to write letters to get to know them.

Students write on Fridays in the last hour in 3rd ESO B but the other classes from 3rd also write but I don't know what time they write. In my opinion, it's great fun and interesting because we have the opportunity to know and learn how we can write a letter.

This website works thanks to advertisements. The students write to American people in English and the American people write to them in Spanish. Epals is a new way to meet new people and it's entertaining, cool and interesting!

DentalLlagostera

Pl. Catalunya, 8 - baixos
Tel. 972 80 54 86
www.clinicadentalllagostera.com
17240 LLAGOSTERA (Girona)

PAUHER SCHOOL, C.B.
IDIOMES / TRADUCCIONS
Constància, 1 Baixos - Local 4 -
17240- LLAGOSTERA
Tels. 972 805163 / 972 321224

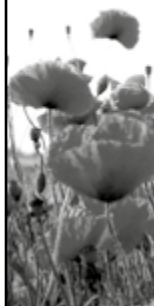
Celler Can
Ramiro

C/ Comte Guifré, 1 - Tel. 83 01 63
LLAGOSTERA

CLÍNICA DENTAL

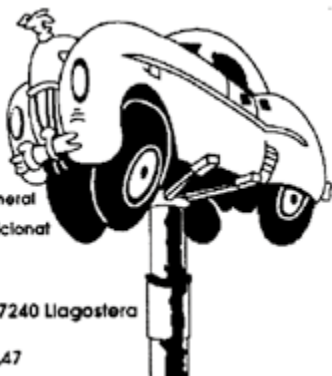
Dra. Miguelina De Herrera
Col. 5043

Plaça Catalunya, 16
LLAGOSTERA (Girona) - t. 972 83 17 24
miguelinadeherra@hotmail.com

Taller Mecànic RESTRUDIS

Mecànica i Electricitat en general
Reparació i carga d'aire condicionat
i climatitzadors

C/ Ponent, 5 - Pol.Ind. II - 17240 Llagostera
Girona
Tel. 972.83.18,47

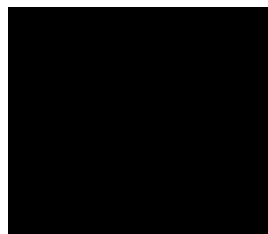

ROBA I COMPLEMENTS HOME I NEN

Arreglos

Pell - Submarinisme - Motor - Ciclisme - etc...

C/ Àngel Guimerà, 10 Bis • Tel. 972 80 51 67

**LIBRERIA
SUREDA**
S.C.

Pl. Catalunya, 15
17240 LLAGOSTERA
(Girona)
Tel./ Fax 972 83 00 97

farmàcia

Joan Saurí Masgrau

C/ Consellers, 28 - Tel. 972 83 29 18
17240 Llagostera

Jornada de Portes Obertes

DIUMENGE 8 DE MARÇ DE 2015

2015 ANY INTERNACIONAL DE LA LLUM I CENTENARI TEORIA GENERAL DE LA RELATIVITAT D'EINSTEIN

$$E=mc^2$$

8 de març DIA INTERNACIONAL DE LA DONA

De la calaixera al núvol

Del 9 al 20 de març de 2015

Després de la Jornada de Portes Obertes que aquest any anava sobre llum, es fa una setmana relacionada amb les diferents biblioteques sobre el tema que han anat les portes obertes, per exemple l'any passat les portes obertes anaven sobre la guerra i van fer les biblioteques en temps de guerra. Aquest any ja que el tema era la llum van decidir parlar-nos com la llum i la tecnologia afectava sobre les biblioteques.

La professora Bet Poch ens va fer la xerrada, ens va explicar com ordenaven els llibres les bibliotecàries abans que existís l'internet i la llum, i després tot el procés que hi ha hagut fins avui dia.

Després de la xerrada vam fer una activitat que era agafar un llibre de la biblioteca i apuntar les dades, després havíem de ficar-les en un calaix ordenats alfabèticament i així fins que ho fessin tots els alumnes del centre!

La tercera edició de la bibliosetmana es va dur a terme del 9 al 20 de març. Consisteix en fer diverses xerrades a diversos cursos sobre un tema específic fent-los baixar a la biblioteca.

Aquest any ens van parlar del sistema d'ordenació dels llibres en l'antiguitat. També ens van parlar d'algunes màquines d'impremta i la seva evolució, evidentment tot relacionat amb l'organització dels llibres a les biblioteques.

També vam fer una activitat que consistia en agafar una fitxa (de les quals ens havien parlat), emplenar-la amb la informació del nostre llibre de lectura i ficar-la tenint en compte l'ordre alfabètic dins una mostra dels antics calaixets en els quals es posaven les fitxes. Aquest calaixet s'aniria emplenant fins al final de la setmana amb tots els cursos que anirien passant per allà. Era un dels objectius de la Bibliosetmana.

Esther Ramírez Mateo

Es una setmana en la que, per classes, anem a la biblioteca i ens expliquen coses sobre llibres, bibliotecaris, o sobre les mateixes biblioteques. Cada any ens expliquen coses diferents, aquest any ens han explicat coses sobre les calaixeres de les biblioteques antigues, i com aquestes s'han anat substituint per la tecnologia. També hem fet un taller relacionat amb les calaixeres, fent de bibliotecaris i emplenar una fitxa i organitzar-ho en calaixeres per ordre alfabètic.

Trobo que és interessant saber coses sobre llibres i biblioteques.

Jornada cultural de Sant Jordi

DIJOUS 23 D'ABRIL 2015

Sant Jordi a la plaça

Com cada any, a Llagostera es celebra aquesta diada de Sant Jordi a la plaça Catalunya. I com sempre s'organitzen actes per celebrar-lo, hi participen les escoles, l'institut, la biblioteca, els llibreters i l'ajuntament.

La biblioteca organitza el concurs de punts de llibres i el concurs literari.

En general consisteix en parades plenes de llibres, flors, menjars tradicionals...

Entre les parades importants hi ha la de l'institut i les altres escoles per fer diners pels viatges de final de curs.

Aquest any ha estat molt divertit perquè com cada any, els alumnes de l'institut fan un parell d'hores de classe i llavors van al teatre del casino i allà mirem o fem obres, cançons, música amb la flauta,... I després tenim temps lliure per mirar llibres i donem voltes per allà la plaça.

És bastant divertit i tots ens ho hem passat molt bé. És una festa molt tradicional catalana i hi participa molta gent, així a la plaça hi ha molta activitat, no tant com a les ciutats importants però força.

Tots ens hem regalat flors i també ens hem regalat llibres, és un intercanvi de regals amb les persones que t'importen. Els de tercer d'ESO ja des de la setmana anterior intenten recollir llibres interessants per vendre'ls. Comprar llibres de segona mà és una avantatge perquè estan molt bé de preu i si el que et ven el llibre ja l'ha llegit et pot aconsellar si és molt interessant o no.

Llorenç Amat

Actuacions en el teatre del Casino

Primer van actuar els alumnes de l'escola de música tocant diferents instruments acompanyats del professor Conrad Rafart. Tot seguit van sortir els nens i nenes de primer d'ESO a oferir-nos unes cançons amb la flauta i també cantant, una de les que van tocar amb la flauta va ser *Let it go* de la pel·lícula *Frozen*, i van cantar *Corren* dels Gossos. Després van fer una actuació musical, un va tocar el piano, un altre el violoncel i l'altre el clarinet.

Després d'aquestes actuacions vam fer una mitja part, on vam poder sortir a la plaça, esmorzar i comprar.

A continuació van actuar alumnes i ex alumnes de teatre de l'institut, dirigits per la professora Lídia Masllorens. Van improvisar diferents actuacions, fotografies amb acció i ens van ensenyar exercicis per escalfar per començar a fer teatre. Tot seguit en Joan Vallosera va fer un monòleg. Després d'aquesta divertida actuació van sortir a l'escenari els alumnes de segon d'ESO de l'optativa de francès a representar-nos un petit diàleg. Seguidament van actuar els alumnes de tercer d'ESO també de l'optativa de francès. Al acabar van sortir a l'escenari els alumnes de quart d'ESO de l'optativa de música a cantar-nos diferents cançons, entre elles *Bailando* d'Enrique Iglesias i *Love me like you do* d'Ellie Goulding. I per acabar van sortir els alumnes de quart d'ESO de l'optativa de francès a l'escenari.

Tania Castillejo

XX Concurs Literari Sant Jordi 2015

CATEGORIA JUVENIL A

1r premi de la categoria Juvenil A (1r cicle d'ESO):

El tresor de la muralla

Aniol Vinyoles Bernatallada

EL TRESOR DE LA MURALLA

Aquesta és la història d'un tresor. El tresor de la muralla de Llagostera. Diuen les llegendes, que fa molts i molts anys, uns vilatans van amagar un tresor molt valuós.

AGOST 1982. TROBALLA D'UN MAPA MISTERIÓS

Era un dia d'estiu com qualsevol altre, i en Joan i els seus amics, en Cesc i la Maria, van anar amb les bicicletes a la Font de Panedes. Camí de tornada van decidir passar pel Pi gros de can Salvador. Allà van deixar les bicicletes i es van acostar a can Salvador, aquella casa pairal immensa i abandonada al costat del bosc, on no tenien costum d'anar perquè els pares els hi tenien prohibit. La porta estava mig oberta i, en Joan, que era el més valent i aventurer de tots tres, va proposar d'entrar-hi. La Maria i en Cesc van intentar treure-li la idea del cap, però no ho van aconseguir. En Joan, sense pensar-s'ho dues vegades, va entrar deixant els seus dos amics amb la boca oberta.

-Joan, torna ara mateix, això pot ser perillós -van dir la Maria i en Cesc alhora.

Però en Joan no va contestar i es van esperar, nerviosos, a fora. Al cap d'una bona estona van sentir en Joan que cridava:

-Veni, entreu, correu....mireu el que he trobat!!!

I no gaire decidits i una mica espantats van entrar cap a dins la casa.

-Joan, on ets? Joan...

-Aquí, veniu, he trobat una caixa molt antiga.

I va sortir corrents per la porta. Els altres, morts de por, el van seguir i quan van ser al mig de l'era, en Joan es va entrebancar i van caure ell i caixa per terra. La caixa va quedar esmicolada i un munt de papers rebregats van quedar escampats per l'era. S'hi van acostar i van veure un pergamí segellat amb cera vermella.

-Mireu, va dir en Joan- sembla l'escut de Llagostera.

-Sí, sí, sí...-van dir tots alhora.

Van desplegar-lo amb molta cura i davant la cara de sorpresa de tots tres va aparèixer un mapa molt antic.

-Sembla el mapa d'un tresor!!!-va cridar emocionat en Joan. -Maria, Cesc, correm, anem a ensenyar-ho al meu avi, ell segur que ens ajudarà.

EL MISTERI DEL MAPA

Van agafar les bicicletes i més ràpids que mai van arribar al Molí d'en Llambí, la casa pairal on vivia en Joan, amb els seus pares, avis i germans.

-Avi Miquel, avi Miquel!!!! -cridaven tots tres alhora.

L'avi Miquel, que com cada tarda estava treballant l'hort, quan va sentir la cridòria, va pensar que alguna cosa havia passat, i va sortir cames ajudeu-me.

-Nois, nois...què ha passat? Qui ha pres mal?- va dir l'avi preocupat.

-Avi, avi...mira el que hem trobat a can Salvador, dins d'una caixa.

-Heu entrat a can Salvador? Joan, saps perfectament que ho teniu prohibit. La casa és molt vella i és molt perillós entrar-hi, -va dir l'avi molt enfadat.

-Però avi, mira què hem trobat, un mapa, hem trobat un mapa!!!, i si és el mapa d'un tresor???? -va dir en Joan molt emocionat.

-Beneiteries!!!...el mapa d'un tresor...heu vist massa pel·lícules...-però l'avi es va quedar pensatiu.

-Un moment.....ara recordo que el meu avi, o sigui el teu rebesavi, Joan, sempre m'explicava una llegenda del temps de la guerra...- i els hi va explicar la història del tresor de la muralla. Un tresor amagat per uns vilatans Llagosterencs durant la guerra del francès. Però...sabeu què nois?, és molt tard i haig d'anar a regar l'hort, demà serà un altre dia. Demà veniu ben d'hora i en tornem a parlar.

-D'acord avi,- va romancejar en Joan-, adéu Cesc, adéu Maria, fins demà.

Aquella nit ningú va poder aclucar l'ull pensant amb aquell misteriós mapa.

L'endemà ben d'hora ja estaven tots reunits a can Llambí... Van esmorzar plegats i van començar a desxifrar el mapa amb l'ajuda de l'avi Miquel.

-Aquí sembla que posa....."plaça de l'església"....."presó".....- camí subterrani".....-l'avi anava llegint sense treure la vista del mapa.

-Avi, avi... hi hem d'anar, hem d'anar a vila, ara mateix, ens hi pots acompanyar?- va preguntar nerviós en Joan.

-Us hi acompanyo amb una condició, que, de moment no expliqueu res a ningú, hem de guardar el secret -va dir l'avi molt seriosament.

-Fet -van contestar els tres amics alhora.

LA TROBALLA DEL TRESOR

Van pujar tots al "Diane 6" de l'avi i es van presentar al bell mig del poble. Feia molta calor i no hi havia ningú pels carrers. Van aparcar a la plaça de l'església i van baixar ràpidament del cotxe.

L'avi, estava emocionat amb el mapa entre les mans i no parava de donar ordres.

-Anem tots cap a la presó - va dir amb un posat seriós.

-Hem de trobar un camí subterrani que ens porti fins al tresor. Sembla que vagi de l'ajuntament fins a la presó resseguint tota la muralla. Ràpid, ens separem i busquem -va dir l'avi engrescat.

Van anar passant les hores i no trobaven res. En Joan, la Maria i en Cesc estaven cansats, tenien molta calor, l'avi cada vegada estava més emocionat i no parava d'anar amunt i avall intentant treure l'entrellat del mapa. De cop i volta l'avi es va parar just en un extrem de la muralla.

-Ja ho tinc, ara ho començo a veure clar, aquest símbol d'aquí, és el de la Font del Diable -va dir l'avi.

I tots van córrer cap a la font. Un cop allà van començar a mirar per tots costats i l'avi va intentar aixecar la reixa del desguàs.

-Vinga, ajudeu-me. -va cridar l'avi ben nerviós.

Entre tots la van poder retirar i, davant dels seus ulls va aparèixer un túnel llarg i fosc que semblava no acabar-se mai. Van quedar tots de pedra.

-Porteu el lot, i tu, Joan, ets capaç de posar-t'hi a dintre?
-va preguntar l'avi.

-I tant, avi, ara mateix.

I sense pensar-s'ho ni un segon va agafar el lot i es va endinsar túnel avall.

L'avi, la Maria i en Cesc es van quedar esperant al costat de la font. En Joan no sortia i cada vegada estaven més nerviosos.

De cop i volta va sortir en Joan ple de pols i teranyines i va començar a cridar:

-Sí, sí, sí...ho hem trobat. Hi ha una cambra subterrània plena de coses antigues i un cofre molt gran. Avi, avi... ho has de veure, veniu tots, és espectacular.

Així que tots van entrar darrera en Joan, i un cop a dins la cambra van quedar meravellats. Hi havia armes, estris de cuina, joies, una campana...i un cofre ple de monedes d'or. Davant de tot allò van decidir anar a parlar amb el senyor batlle i explicar-li el seu descobriment. Tot això va causar un gran enrenou al poble, i entre tots els vilatans van decidir restaurar la muralla i convertir la cambra en el Museu de la Muralla.

I aquesta és l'aventura de tres nens i un avi que van recuperar una part de la història de Llagostera.

Sant Jordi

XX Concurs Literari Sant Jordi 2015

CATEGORIA JUVENIL B

1r premi de la categoria Juvenil B (2n cicle d'ESO):

Diari d'una suposada boja

Anna Villar Navarro

-L'equip mèdic pensem que el millor serà que l'ingressem al centre psiquiàtric.

Se'm glaça el cos immediatament. Com pot ser que m'hagin d'ingressar en un lloc ple de bojos? El meu cervell està perfectament!

-Per a quina raó, si es pot saber?- decideixo preguntar-li, intentant ser clara, però la meua veu tremola.- Perquè sempre em digueu les malalties més estúpides que us passen pel cap. Sempre canviant-la! Si és per guanyar diners, ja us dic que no penso pagar.

-Com li hem dit anteriorment, vostè pateix d'esquizofrènia. Pensem que de moment no pot tenir una vida normal. Necessita un tractament antipsicòtic i des del nostre centre es podria tractar amb més facilitat.-fa una pausa- Per cert, senyoreta Èlia, eviti els comentaris desagradables.

Decideix aixecar-se per acompanyar-me a la porta. El doctor Caballé (ho sé perquè ho he pogut llegir a la seva bata, ja que ignoro completament el nom de les persones que intenten fer-me la vida impossible) obre la porta i m'ofereix la mà, però la rebutja immediatament. L'Arnau s'aixeca de la cadira i ve cap a mi.

-M'agradaria dir-li que ha estat un plaer veure'l, però detesto les mentides amb tota la meua ànima.-li dic fredament.

-L'esperem la setmana que ve a la mateixa hora, si falta, un mosso d'esquadra l'anirà a buscar.

L'Arnau es disculpa i s'acomia. No entenc com pot ser tan amable amb ell. Em volen tancar a un lloc ple de bojos sense cap raó! Si realment tingués esquizofrènia, sentiria veus, o fins i tot hauria agredit algú!

-Com t'atreveixes a ser amable amb aquell?-crido al mig del passadís. Molta gent em mira, però sincerament m'és igual.- Pensava que eres el meu millor amic!

-I ho sóc. Però trobo que és un metge, i per molt que et pugui caure malament, tingues una mica de respecte, si pot ser.

Aquest noi és massa bona persona, sempre que faig un petit intent per enfadar-me, és impossible. Té una veu massa dolça, uns ulls que enamoren, i... tornem a la realitat, haig d'enfadar-me amb ell. És el necessari, qui s'ha cregut que és? No és gaire agradable que et diguin que has d'anar a un psiquiàtric perquè qui realment està boig és el metge, o les màquines que fan les proves. O tots. Potser són els metges, el bojos, i ho intenten pagar amb els innocents... bé, ho acabaré descobrint.

Pujo a l'autobús amb l'Arnau i m'acompanya a casa, no parlem en tot el trajecte. Quan baixo decideixo dir simplement "Adéu". Pujo al meu apartament. No és gaire gran, però molt acollidor. Només visc jo sola, així que no necessito gaire espai. Decideixo fer-me un bany calent, així els meus problemes s'esvairan, suposo. Ja ha passat tota la setmana i avui és el dia en que representa que em tanquen a aquell... lloc ple de bojos. Sincerament, he malgatat la meua última setmana de llibertat, ja que l'únic que m'ha vingut de gust fer (i he realitzat) és menjar-me trenta vasets de gelat de gran varietat de sabors.

-Riiiiiiiiiiiiiiiiing- sento el timbre sonar.

Decideixo obrir la porta i hi trobo l'Arnau, amb el seu gran somriure. No he parlat amb ell en tota la setmana, però al veure'l, m'he oblidat de tota la rancúnia que li tenia.

-Hola, Èlia! -de sobte el seu somriure feliç esdevé a un de tristesa- Em sap molt de greu que estigui tant de temps sense tu... Ets la millor amiga que mai ningú pot tenir.-el meu cor es desfà, sobretot per l'última frase que ha pronunciat.

-Moltes gràcies Arnau... Jo tampoc puc creure que hàgim d'estar separats durant molt de temps... A més a més, és indeterminat. -faig l'esforç per aguantar-me les llàgrimes.

De cop, treu un regal que tenia amagat a l'esquena i me l'entrega. L'obro amb mans tremoloses i veig que és un penjoll de plata amb forma d'un cor partit per la meitat amb el seu nom gravat, i al revers es veu: Millors amics per sempre. Ell m'ensenya el mateix penjoll que porta posat, però amb el meu nom. No puc més i em poso a plorar i l'abraço.

-No et preocupis Èlia, tots els dies que pugui et vindré a visitar. I et trucaré sempre que estigui permès.

-M...moltes... grà...gràcies...-dic entre plors.

Anem caminant fins a la consulta del psiquiatra, ja que l'Arnau m'ha aconsellat que no em vinguessin a buscar ells, ja que podria tenir molts problemes.

Hem arribat i no he trobat el doctor Caballé. A la consulta hi havien dos homes molt alts i forçuts (o com dirien algunes persones: Els dos homes estaven com dos armaris, com els jugadors de rugby... ja se m'entén).

-Èlia, veritat?- diu un dels dos homes- Preparada per marxar?

L'altre segueix callat. Els quatre anem a l'ambulància que em porta fins als centre. Baixo d'aquell transport infernal, abraço l'Arnau i em poso a plorar. Els dos homes ens miren

molt estranyats i m'agafen pel braç. No paro de girar la vista cap el meu darrere, per veure com està el meu millor amic. S'ha llançat al terra i plora molt. Com jo. En aquests moments, tinc moltes ganes d'escapar-me amb ell a un país molt llunyà i intento desfer-me dels seus braços. Però no puc. No sé per què he fet cas de l'Arnau i he d'anar a la consulta de bojós (perquè tots els metges ho estan).

Em fan entrar dins d'una habitació on hi ha una metgessa amb dos homes musculats més.

-Benvinguda...- la doctora mira l'ordinador...Èlia. Encantada de conèixer-te. Ja saps la raó de perquè estem aquí, així que no fa falta que t'expliqui res.

M'acompanya a una habitació. És molt petita i no hi ha cap finestra. Les parets són de rajol gris. Allà dins hi ha una cadira amb un pijama completament blanc.

-Posa-te'l i quan ho hagi fet torna on estàvem abans, sis plau. Aquest és l'uniforme que hauràs de portar cada dia.

Surt de l'habitació deixant-me sola. El primer que faig és posar-me a plorar. No puc creure que hi hagi algú tan cruel que m'hagi tancat aquí sense cap raó. Trobaré molt a faltar l'exterior, la llibertat... l'Arnau. Segur que m'ajudarà a sortir d'aquí.

Quan aconseguixo tranquil·litzar-me una mica em vesteixo i surto d'aquella habitació. Els cinc (els quatre homes i la metgessa) estan observant la pantalla de l'ordinador.

-Acompanya'ns- diu l'únic dels homes que ha parlat en tota l'estona.

Passo per varis passadissos, aquest centre és un laberint. I una tortura.

És molt tètric. Hi ha molts metges vestits amb bates blanques amunt i avall; alguns porten bojós agafats de braçet. Tot és molt estrany. Segueixo pensant que no m'agrada, i la veritat és que aquests pensaments que tinc són molt obvis. Passen la clau per una habitació i entrem. És exactament igual que una habitació d'hospital, però els llits tenen pinta de ser més còmodes. Hi ha un altre llit buit a l'altre costat de l'habitació. Sembla que estaré sola.

-Bé- comença a parlar la metgessa- Perdó per no haver-me presentat, sóc la doctora Guasch, i a partir d'ara, el doctor Caballé deixarà de ser el teu metge i passaré a ser-ho jo.-poso els ulls en blanc.- pots estar la resta del dia aquí. Però demà sens falta començarem el tractament.

Desapareix de l'habitació en silenci, sense acomiadar-se. Tot és una mica estrany. Decideixo anar a dormir, em porten el sopar però el denego, no estic d'humor per menjar. He somiat que despertava en un planeta just, on els bojós

estaven als manicomis, en canvi, els innocents amb bona salut mental, com jo, estàvem lliures. He somiat en un futur una mica llunyà. Surto amb una edat de quaranta-set anys (actualment en tinc dinou); tinc dos fills de qui ara mateix no en recordo els noms i un marit meravellós que conec perfectament, l'Arnau. Vivíem en una granja felços. Espero que puguem arribar a ser així algun dia. Però de moment, hem de tornar a la realitat.

Em desperta una alarma horrorosa que em fa recordar quan anava a l'Institut, quan em feien aixecar-me aviat. Un home que no havia vist mai em ve a buscar. M'explica que esmorzi, i que l'armari està ple de roba per si em vull canviar.

-Gràcies a Déu- penso.

I de sobte, desapareix de l'habitació com si res. Era un noi jove, d'uns vint-i-cinc o trenta anys, tenia el cabell negre i sempre parlava amb un somriure a la cara. No sé com hi ha gent que té ganes de treballar en un lloc com aquest, perquè a mi no m'agradaria.

Faig cas al noi i esmorzo, després vaig a obrir l'armari per veure què m'hi puc trobar i és tot el mateix, per això, agafo el primer que trobo, m'ho poso i surto de l'habitació. M'està esperant el noi simpàtic d'abans i diu que el segueixi.

-Perdó per no haver-me presentat abans, em dic Álvaro- m'explica somrient.- és la primera setmana que estic aquí. Estic de pràctiques. Vull ser psiquiatra però m'han col·locat d'infermer. A veure com acabaré.

-Segur que bé- dic una mica tímida- se't veu trempat.

Em dedica un somriure dolç i entrem a una sala on hi ha la doctora Guasch.

-Bona sort- em xiuxiueja l'Álvaro.

-Moltes gràcies - contesto.

La metgessa està a l'ordinador, i de sobte, para i es posa a parlar.

-Hola Èlia, encantada de veure't de nou- diu amb un to de veu una mica malvat (o això és el que em sembla a mi).- Com ja saps, estàs aquí per tractar-te una malaltia que malauradament és molt comuna. És molt dur conviure amb l'esquizofrènia, però nosaltres intentarem ajudar-te.

-Sí clar...

-Bé, com que avui és el primer dia, et situaré una mica.-diu ignorant el meu anterior comentari i m'entrega un paper- aquest és l'horari. En principi, serà el mateix dia rere dia. L'únic que canvia és el diumenge, ja que a les hores on hi ha escrit <<temps lliure>> serà visita. Ja hem avisat els teus amics i familiars, així que no et preocupis.

Sant Jordi 2015

INS

Un gruny és l'únic que em surt. Necessito que sigui diumenge, encara queden cinc dies i no puc esperar tant, no puc aguantar ni un minut més sense veure l'Arnau.

-Ara l'Álvaro t'acompanyarà a la sala on has d'anar, per prendre't la primera dosi del dia del tractament.-la metgessa em dóna la mà, i no tinc ni idea de per què l'he acceptat. Bé, intentaré caure bé a aquests, així potser s'adonen que en realitat no estic boja.

L'Álvaro i jo sortim de la sala i caminem a través dels passadissos.

-Si vols que et digui la veritat, de tota la gent que he vist, la teva reacció ha estat l'única normal...-de sobte, fa que no amb el cap- perdó, no ho havia dit amb mala intenció. Clar, perquè representa que jo estic boja.

-Tranquil - li dic amb un somriure, i gràcies a això, el seu torna a reaparèixer- és normal que hagi contestat correctament... no estic boja, saps? - em mira amb cara d'interrogació- No, és clar que no. Cap dels símptomes normals els he patit, ni he tingut cap brot psicòtic. Vaig començar a anar al psiquiatra perquè a classe un noi sempre em molestava i el vaig acabar picant... bé, li vaig acabar trencant el nas. Després, la resta de la classe començava a dir al professor que realment estava boja, i em van acabar fent proves. Aquesta és la raó per la qual estic aquí.

-Doncs vaja... això si que és estrany... Això no indica el comportament d'una boja...

-Ja ho sé, l'única persona que em va donar suport va ser el meu millor amic, l'Arnau... que l'esperaré amb impaciència aquest diumenge.

No sé per què li estic explicant els meus pensaments a un noi que acabo de conèixer, i el pitjor de tot és que treballa al centre on em tenen presonera.

Arribem a una sala on hi ha un infermer i una infermera amb molts pots. Em fan seure en una cadira semblant a la del dentista, m'entreguen una safata amb set pastilles. Set maleïdes pastilles. Faig cas i me les prenc una a una. El cap em dóna voltes. Tanco els ulls i amb un parell de segons ja estic dormint.

En despertar-me sóc a la meva habitació, amb el meu infermer personal (per dir-ho d'alguna manera).

-Estàs bé?- diu quan estic obrint els ulls.

-Sí, gràcies.

-Sembla que no t'han anat gaire bé aquelles píndoles, però no et preocupis, a molta gent li passa.

-Quant de temps he estat adormida?- dic, aixecant-me de cop i mirant d'un costat a l'altre, sense cap raó.

-Ja és hora de sopar, has estat tot el dia així.-fa una pausa per cert, l'agulla que tens al braç, ha estat per la medicació del migdia, que no te l'han pogut subministrar amb pastilles ja que no et despertaves.

La veritat, no m'havia adonat de l'agulla. Ara que m'hi fixo, és bastant gran i reso perquè me la treguin aviat.

Com si l'Álvaro m'hagués llegit la ment, em treu l'agulla del braç.

-“Apa!” ja estàs lliure!- em diu amb el seu somriure habitual.

Aquest noi m'està caient molt bé, l'únic negatiu és que treballa per a la mala gent... Pobret, si realment tingués la menor idea de com són... segurament no estaria aquí.

He anat a sopar i m'he assegut a la taula del meu nou amic, on només érem nosaltres dos. Altres bojos em molestaven i em deien coses estranyes que no acabava de sentir, perquè anés amb els altres, però crec que la meva elecció per escollir company de taula era obvia.

La resta de la setmana ha estat molt semblant, però cada vegada em desmaiava menys a l'hora de prendre'm el medicament.

Queda mitja hora per anar a dormir. Avui és dissabte, demà és el dia de la visita. Demà tornaré a veure l'Arnau. Aprofito el temps que em queda per investigar una mica amb el meu cabell, vull estar ben arreglada demà. M'he apuntat a uns tallers de perruqueria que fan aquí, i com que la nostra obligació és presentar-nos com a mínim a tres, jo m'hi he apuntat. Les noies amb qui vaig, m'ajudaran a arreglar-me el que puguin.

Després de l'alarma que indica que anem a dormir, faig un petó al penjoll de plata, com faig cada dia abans de dormir. No li he ensenyat a ningú, per por de que me'l puguin prendre. -Riiiiiiiiiiiiing- sona l'alarma. És l'únic dia que m'ha agradat sentir-la. Ningú me'l pot esguerrar. Ningú. El matí passa amb normalitat

(bé, és una mica estrany utilitzar el terme <<normalitat>> en un manicomi, però és la millor paraula per descriure-ho, suposo).

Al matí em prenc les vuit pastilles (han de ser deu, però em van afegint les més fortes a poc a poc), faig el possible per no desmaiar-me, però és molt difícil.

L'Álvaro m'ha vingut a buscar i anem junts a dinar. Últimament no el veig tant com abans, ja que li posen més feina, i aquests petits moments són els que realment puc gaudir amb un amic.

-Què, noia? Preparada per veure'l?-em diu amb una cara de felicitat desbordant

-Oi tant! -li responc eufòrica- no puc esperar més!

Just quan acabo de dinar, les noies del taller de perruqueria em vénen a buscar. Sincerament, no sé perquè vaig triar aquesta activitat, ja que totes les altres opcions que he escollit no tenen res a veure, però... què hi farem...

En arribar a l'estudi les meves noves amigues em fan un recollit preciós. I en acabar la feina totes ho admiren dient-me compliments. Aquestes quatre noies estan una mica boges, però se les estima.

Estic darrere de la porta de la sala de visites. Estic suant. No puc aguantar-ho més i entro de cop. Veig a tothom abraçant-se amb amics i familiars, feliços de veure'ls per fi. Jo no tinc família que em vingui a veure, des dels disset anys visc sola a causa de la mort de molts familiars meus, en un incendi. Només tinc a l'Arnau...

De sobte, el veig; buscant-me per la sala. Quan els nostres ulls es creuen, les meves llàgrimes em cauen i ve corrents cap a mi. Ens abracem i no ens deixem anar.

-Ja està...-em xiuxiueja- per fi tornem a estar junts... No pots ni pensar el que t'he trobat a faltar.

-Aquests dies han estat una tortura sense tu...

-Per cert, estàs molt guapa amb aquest pentinat... I ja veig que portes el collar...-no acaba la frase.

Dos homes m'agafen, un per cada braç. Em porten fora la sala de visites, lluny de l'Arnau... el meu Arnau...

-Deixeu-me anar!-crido, donant coces- Però no veieu que estava parlant? És horari de visita!

Sense contestar-me em tanquen dins la meva habitació.

Ploro. L'únic que em surten són les llàgrimes. I crido. La veu també em surt. No puc creure que m'hagin portat lluny del meu Arnau.

Trobo les nou pastilles que m'haig de prendre i les llenço al terra. No estic boja. Són ells. Em volen separar del meu príncep blau, del noi que sempre m'ha donat suport. Entre plors i crits estic esgotada, i aquesta és la raó per la qual caic en un son profund...

L'horròsica alarma em desperta. Avui és dilluns. Odio a tothom que treballa aquí. Amb excepció de l'Álvaro. Ell no hagués fet una cosa així. Esmorzo i em vesteixo. El noi que acabo d'anomenar m'ha vingut a buscar. Ens saludem i no diu res en tot el trajecte cap on vaig cada matí a prendre'm el medicament. Ara em toquen deu, deu pastilles.

En entrar a la sala, abans de seure'm demano explicacions. Aquest ha estat l'únic cop que realment he semblat una boja.

-És dur explicar-t'ho, i segur que no t'ho creuràs... però és veritat- diu l'Álvaro abans de que la doctora Guasch m'ho expliqui.

-Tan greu és?- crido jo

-La veritat és que...-diu la metgessa amb veu tremolosa- l'Arnau no existeix.

Em quedo de pedra. Com que l'Arnau no existeix?

-No, no... no, no i no. L'Arnau sí que existeix, si no, per què tinc aquest collaret?-Busco el collaret al que aquest matí, abans d'entrar per aquesta porta, he fet un petó com faig sempre, ja que em dona bona sort. Però no el trobo. No hi és.

-Èlia, com saps, no has tingut cap símptoma que indiqués que tinguessis aquesta malaltia... però l'Arnau és i ha estat l'únic.

Estic desesperada, em llanço al terra i em poso a plorar. He viscut tants anys enganyada? Si fa dos anys que el conec! Dos anys... a l'hospital. Estava ingressada a causa de l'incendi. Començo a recordar coses. Per això em tractaven així a l'escola. Perquè m'imaginava a l'Arnau... Tot va ser en el mateix període de temps... per això vaig deixar els estudis... ara ho entenc tot.

L'home forçut que vaig conèixer el dia que em van ingressar m'aixeca i em fa seure a la cadira.

Em donen les píndoles.

Una...

Dues...

Tres...

Quatre...

Cinc...

Sis...

Set... com al primer dia que va començar tot. Set pastilles.

Vuit... amb les quals quasi em desmaio.

Nou... amb les quals quasi m'agafa un infart.

Deu... la desena i última. Em fa perdre la respiració. Els metges i infermers de la sala on estan em posen una mascareta d'oxigen. Se'm tanquen els ulls lentament...

Com he dit abans... Aquesta ha estat la desena i l'última, però la de la meua vida.

Col·laboradors

LA TEVA AGÈNCIA DE VIATGES

Llagostours
www.llagostours.com

@info@llagostours.com

f t s+ p

C/Dr Fleming 3 - 17240 - Llagostera - 972 83 11 14

**Cafeteria
Botiga de Llanes**

a vida

Tlf. 630 95 91 19
Ps. Pompeu Fabra, 36
17240 Llagostera - Girona

**Pinsos
Costa
Brava**

972 830 190

L'ENRENOU

PUB

Plaça Campmany 1
17240 Llagostera
Tel : (972) 80 53 97

Albert Verdaguer i Piella
Direcció

**GABINET TERAPÈUTIC
RENART - PONT**

OSTEOPATIA • QUIROMASSATGE TERAPÈUTIC •
QUIROPRAXIA • DRENATGE LIMFÀTIC • FANGOTERÀPIA •
TERÀPIES MANUALS • MASSATGE AYURVEDA •
ESTÈTICA i BELLESA (unisex) • GIMNÀSTICA CORRECTIVA

C/ Lleó I, 41 • 17240 LLAGOSTERA (Girona)
Tel. 972 83 10 07 • Fax 972 83 13 67

FLECA i PASTISSERIA

La Flor de Maig

HNOS. CORDOBA, S.C.

R.S.I. 209634/CAT

C/ Àngel Guimerà, 17 - Tel. 972 80 52 52
17240 LLAGOSTERA

radikalbikes

Radikal Bikes Llagostera
C/ Garbí, 7 - 17240 Llagostera
Tel. 972 83 18 36
radikalbikesllagostera@gmail.com

SCOTT GIANT CANYON

Fil & AGULLES

t. 659 12 92 62

botiga d'arranjaments

Avda. Girones, 43 • 17240 Llagostera (Girona)

Graduació 2n Batxillerat

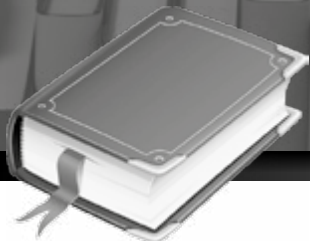
DIVENDRES 15 DE MAIG 2015 - Sala de Plens de l'Ajuntament de Llagostera

"There are only two lasting bequests we can hope to give our children. One of these is roots; the other, wings."

W. HODDING CARTER

Ens agrada llegir

Us volem recomanar llibres i escriptors. També parlem de la relació entre llibres i sèries i entre llibres i pel·lícules.

L'avi de 100 anys que es va escapar per la finestra. Aquest és un llibre molt gruixut però que val molt la pena llegir-lo. A mi me'l va deixar l'Olga, monitora del Casal, i jo el recomano a tothom. L'autor es diu Jonas Jonasson.

Ja sé que alguns dels meus amics ja l'han llegit i també els hi ha agradat molt.

Hi va d'un avi que viu a una residència per la gent gran i que està a punt de fer 100 anys. Ell no vol celebrar-ho vol marxar. I

escapa saltant per la finestra.

Arriba a l'estació d'autobusos. Un noi desconegut li demana que li guardi una maleta i agafa un autobús, però s'emporta una maleta. No sabia que la maleta era plena de diners.

L'avi fa un amic, i entre els dos aconsegueixen acabar amb el noi de la maleta que els perseguia i amb altres membres de la banda. El grup dels amics de l'avi també va augmentant, tenen un elefant i tot que els acompanya.

Després també el busca la gent de la residència, periodistes i un de la policia.

No paren de passar-li aventures.

També va explicant la seva vida de quan era petit, els seus pares, la guerra civil espanyola, la fabricació de la bomba atòmica, el president dels Estats Units, la travessa d'unes muntanyes xineses, quan va estar a una presó a d'Iran... I tot d'històries increïbles.

És un llibre molt divertit. Estàs llegint i et fa riure.

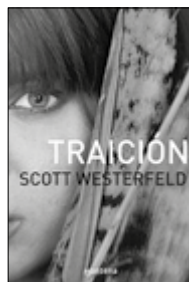
Llorenç Amat

Em va agradar molt **Blau Turquesa**. L'autora és Marina Rubio i Martori. És un llibre molt bonic, però sobre tot molt sentimental perquè és una mica trist. Va d'un noi que es diu Albert que es va en adonar que té sida i la seva família quan es van enterar que tenia sida no el volien a casa perquè no volen que ells també el tinguessin i no l'estimaven. Ell va haver d'espavilar-se i buscar-se un lloc on poguer dormir. Va llogar una apartament petit, el necessari per

poder viure. La seva vida, que no serà llarga, ha canviat. El que ell no sap és que encara canviarà més... tot just quan coneix l'Ina, una noia capaç de parlar molt clar, de portar l'amor al límit de la vida. L'Albert li explica a l'Ina que té sida però ella estava disposada de estar al seu costat fins l'últim dia. Van passar moments genials, inoblidables i sobre tot que l'Albert havia passat els dies i gairebé ni recordava que tenia sida. Fins i tot l'Albert li tenia un sobrenom a l'Ina que és BLAU TURQUESA. Al cap d'un temps va començar a notar-se malament i així era, era perquè s'estava morint. A l'endemà ell mor de la malatia que pateix, la sida.

Natàlia Alvés

L'últim llibre que m'he llegit pertany a la saga de quatre llibres **Traición** m'ha agradat molt i el recomano a tothom.

És de l'escriptor Scott Westerfeld que ha tingut els següents reconeixements:

Evolution Darling va figurar el 2000 a la llista de Notable Books del New York Times. Va tenir una menció en el Premi Philip K. Dick. So Yesterday va guanyar el "Victorian Premier's Literary Award" (Austràlia) a 2005.

Els drets cinematogràfics han estat adquirits pels productors de Fahrenheit 9/11 i Bowling for Columbine. Diaris de la mitjanit: l'hora secreta van guanyar el "Aurealis Award". Peeps i Ugliers van ser candidats al "Best Book For Young Adults" del 2006 de la "American Library Association".

Àlex Malagón Riera

Bon dia princesa és un llibre de la trilogia del club dels incompresos de Blue Jeans. El recomano molt ja que és un llibre molt divertit i si ho llegeixes t'hi pots enganxar. «Ningú no els entenia. Ningú no els respectava ni els estimava, fins que van anar ajuntant-se els uns amb els altres pel camí». Es van conèixer fa dos anys, quan més es necessitaven, i van formar el Club dels Incompresos. Però sembla que alguna cosa ha canviat, ara, i ja no saben si poden

comptar els uns amb els altres.

La Valèria no sap si, deixant-se endur pels seus sentiments, pot traïr la seva millor amiga; en Bruno escriu cartes d'amor sense èxit; la Maria és l'aneguet lleig que busca el seu lloc; l'Elisabet no està acostumada a un no com a resposta; en Raül no vol equivocar-se una altra vegada, i a l'Ester li agradaria cridar el seu amor als quatre vents. Amors desbordants, dubtes existencials, secrets inconfessables i molta, molta diversió.

Loubna Ougariyane

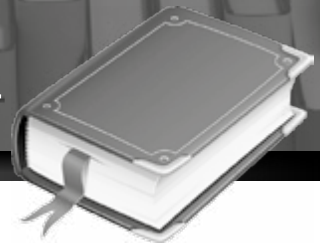

La meua crítica està dirigida a la saga **Divergent**. De moment he vist la primera pel·lícula i la segona, a dia d'avui n'hi ha dos, però hi ha 4 llibres: **Divergent**, **Insurgent**, **Lleial** i **Quatre**.

Sincerament, no puc dir res dolent de les pel·lícules i encara menys dels llibres. M'he enamorat dels llibres, no podia parar de llegir, a casa a classe... Narren una història d'aventures i amor (la meua part preferida és quan es besen per primer cop) d'una

noia de 16 anys que és divergent i un noi de 18 que també ho és. La barreja entre aventures i la seva història d'amor fa que sigui perfecte tant per nois com per a noies.

Esther Ramírez Mateo

Bon dia princesa és el primer llibre de la trilogia de Blue Jeans. Els llibres que formen aquesta trilogia són: **-Bon dia princesa,- no somriguis que m'enamoro,- puc somiar amb tu?** I hi ha un llibre addicional que s'anomena – **el diari de la Meri**. Aquests llibres tracten d'un grup d'amics que no acaben d'encaixar a l'institut però entre ells encaixen molt bé. Hi ha amors prohibits, baralles entre amics, dificultats de la vida... Junts formen el club dels in-

compresos. Els personatges principals són: en Raül, la Valeria, en Bruno, l'Elisabet, la Maria (Meri) i l'Ester. Serien novel·les romàntiques però també hi ha un punt d'aventures.

L'autor va escriure els llibres en castellà però al veure que havien tingut tanta popularitat entre el públic, majoritàriament adolescent, els van traduir a diferents idiomes, com per exemple el català. Al 2014 es va projectar la pel·lícula **el club dels incompresos** als cinemes. La pel·lícula engloba els tres llibres però majoritàriament el primer. La pel·lícula va tenir força èxit entre els adolescents. El públic el qual està orientada la trilogia és el públic adolescent. Ja que els personatges van de tercer d'ESO fins a batxillerat.

Personalment m'han agradat molt tots els llibres, els he trobat entretinguts i agradables de llegir. Et pots trobar identificat en els personatges i veure que el llibre transmet una realitat.

Anna Llinàs

A mi un llibre que m'ha agradat molt ha sigut d'en John Green que es diu **Bajo la misma estrella**. És molt bonic i trist a la vegada perquè et parla de tots els càncers que hi ha en el món i com viu ella per culpa de la malaltia, el llibre és molt maco, però quan veus la pel·lícula ja saps casi tot el que passa.

També m'agraden altres llibres d'escriptors juvenils com Blue Jeans. Els seus llibres són **Tengo un secreto: el diario de Meri, ¿Puedo soñar contigo?, No sonrías que me enamoro, ¡Buenos días princesa!**, i l'últim que ha tret: **Algo tan sencillo como tuitear te quiero**. Aquests llibres t'ensenyen la vida des d'un altre punt de vista i més just.

Abril Domínguez

Hi ha molts llibres que m'agraden. Fa poc em vaig acabar **Bajo la Misma Estrella**, de John Green. Em va agradar molt, perquè a part de ser d'amor, també és de drama, que són dos temes molt interessants, però també molt diferents a la vegada.

Ara m'estic llegint un altre llibre del mateix autor, que es diu **Ciutats de Paper**. Tracta sobre dos amics de la infància, que durant l'institut es van separar, però al cap de molt de temps es van tornar a trobar i les

seves vides van canviar per sempre.

Quan acabi de llegir **Ciutats de Paper**, tinc pensat començar a llegir-me tots les parts de la novel·la **After**, que també és d'amor, i que està basada en una **fanfic** d'una fan de One Direction.

Recomano tots els llibres de John Green, perquè a part de ser interessants, són molt entretinguts, i mai et canses de llegir-los

Carla Serrat

Us recomano **No està escrit a les estrelles**. Aquest llibre m'agrada molt, i us el recomano perquè crec que us apassionarà.

La Hazel és una noia de 16 anys que té càncer. Va ser diagnosticada quan tenia 13 anys, però va esforçar-se per sobreviure més gracies al falangifor (una droga).

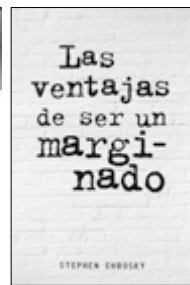
Va conèixer a l'Augustus, que jugava a bàsquet fins que va perdre una cama. La Hazel el va convèncer de que llegís un llibre i ell es va enganxar al llibre. Cada vegada es feien més amics. L'August va decidir fer un viatge a Holanda per conèixer l'autor del llibre amb la Hazel, ja que la fundació **The Genies** els va deixar anar-hi. La Hazel hi volia anar, però te por a que es facin més que amics i que ella es mori i causi dolor al seu amic.

Unmu Cessay

Federico Moccia va néixer a Roma al 1963, és un gran escriptor italià. La seva primera novel·la va ser **A tres metres sobre el cel**, totes les editorials li rebutjaven la novel·la per això ell va decidir publicar-la pel seu compte, i va tenir un gran èxit i va ser contractat per una gran editorial que el va portar a la fama. Des de llavors, Federico Moccia s'ha convertit en un gran escriptor per a milions de lectors amb les seves novel·les: **A tres metres sobre el cel** (2008), **Tinc ganas de tu** (2009), **Perdona si et dic amor** (2008), **Perdona però vull casar-me amb tu** (2010), **Carolina s'enamora** (2011), **Aquesta nit digues que m'estimes** (2012), **Aquest instant de felicitat** (2013) i **Tu, simplement tu** (2014). S'han fet pel·lícules de gairebé totes les seves novel·les, com **3MSC (A tres metres sobre el cel)** i **Tengo ganas de ti**, amb Mario Casas i María Valverde de protagonistes i **Perdona si et dic amor** que s'han convertit en un gran èxit.

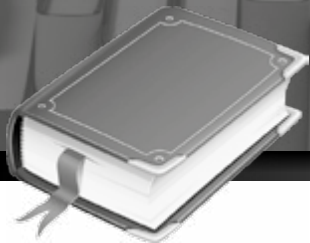
Hawa Ba Ndongo

Fa aproximadament un mes em vaig llegir un llibre, **Las ventajas de ser un marginado**, de Stephen Chbosky. Em va agradar molt (tant, que ara és un dels meus llibres preferits). La història està relatada des del punt de vista del protagonista, és a dir, diàriament, ell envia una carta a una persona, i totes aquestes cartes juntes acaben convertint-se en el diari del protagonista (a mesura que les vas llegint, és igual que si un narrador t'expliqués la història). El llibre tracta d'un noi

que va tenir una depressió, i, després d'haver estat un temps sense anar a l'institut a causa d'això, quan hi torna fa amics, que l'ajuden a sentir-se "viu" de nou. Mentre avança el curs, les diferents coses que li passen l'ajuden a donar-se compte del per què de la seva depressió, de manera que pot començar de zero. Em va encantar el llibre ja que, al estar tot explicat tal i com ho viu ell, amb els seus daltabaixos i emocions, pots posar-te en el paper del protagonista, i imaginar-te com estaria jo si em passés tot el que li passa a ell. Em va fer reflexionar sobre la meua vida i també em va fer pensar molt en com se sent ell i en com li afecta això a seguir amb la seva vida, ja que m'interessa bastant la psicologia, les malalties mentals i la manera de pensar de la gent. El recomano molt.

Marta Calvano

Vull recomanar un dels millors llibres que he llegit. Aquest llibre s'anomena **El hobbit** és un llibre el contingut del qual passa abans de la coneguda trilogia **El senyor dels anells** de l'escriptor J.R.R. Tolkien, història d'un jove hobbit anomenat Frodo Bolson que ha de viure una gran aventura per destruir un anell anomenat "Nodens". El protagonista del llibre **El hobbit** és el tiet de Frodo, Bilbo Bolson. Bilbo ha de fer una aventura molt perillosa cap a ciutat de Valle, al costat del petit grup de nans de Thorin Escudo de Roble.

Han d'arribar a aquest lloc per recuperar el gran tresor de Thorin futur rei de Valle, però hi ha un problema: aquest tresor el custodiava el gran drac anomenat Smaug, que té debilitat per l'or.

Entre les pel·lícules i el llibre del hobbit hi ha moltes diferències, perquè en el film es tallen molt detalls que surten al llibre, així que en el la pel·lícula la seva trama canvia molt.

El llibre el recomano a la gent que li agradin les històries d'aventures i fantasia i vulgui passar un moment divertit basat en la gran aventura que el llibre conté.

Irina Garcia

A dia d'avui l'escriptor que més m'agrada és en Carlos Ruiz Zafón. He llegit ja tres llibres seus i ara ja estic llegint el quart. S'anomena **Marina** i està molt bé. De moment el que més m'ha agradat és el **Palau de la Mitjanit** i el recomanaria a tothom menys als infants ja que segurament no és adequat per a la seva edat. Tracta sobre dos germans bessons. Un nen i una nena. Una història del passat torna quan compleixen 16 anys. Tots dos amb l'ajuda d'uns quants personatges

més s'hauran d'enfrontar a una antiga ombra en la més terrible aventura de la història dels palaus. Igual que en aquest llibre com a mínim en tots els llibres que he llegit fins ara he vist que tots tenen la mateixa cosa en comú: l'intriga i el misteri constant en històries d'ombres i misteris d'històries del passat que retornen al present. Crec que això ha sigut el que m'ha fet enganxar a aquest autor. Recomano **El Príncep de la Niebla**, **El Palacio de la Medianoche**, **Las Luces de Septiembre** i **Marina** a tots els joves i adults. A mi m'han agradat molt i no he deixat de trobar aquesta alta intensitat d'intriga i de misteri.

Jordi Salvatella

Els Jocs de la Fam és una trilogia de llibres d'aventura, acció i ciència ficció escrits per l'autora Suzanne Collins. Situa l'acció en un futur molt llunyà en el que Estats Units, aleshores el país l'anomenen Panem, està dividit en 12 districtes i la seva capital, El Capitoli. En ell es va acordar que cada any, cada districte (menys El Capitoli) hauria d'escollir per sorteig a un nen i a una nena menors de 18 anys per portar-los als **Jocs de la Fam** on els nens hauran de lluitar a

mort fins que al final només en quedi un. Katniss Everdeen de setze anys i habitant del Districte 12, és escollida per anar a la 74ª edició dels jocs de la Fam i farà tot el possible per tornar a casa.

Berta Rebordosa

L'Anticlub és un llibre que ens hem llegit a l'institut a l'assignatura de català. Aquest llibre té 19 capítols, tots expliquen una història diferent, però totes amb la mateixa finalitat. Aquest llibre tracta sobre nou companys que formen un club **Anticlub**, cap dels membres del grup són perfectes. La seva intenció és lluitar contra les injustícies. Intentes solucionar conflictes, unir a persones que s'han enfadat... Les accions que protagonitzen els uneixen des de 6è de primària fins a 3r

d'ESO. En aquest llibre també hi han conflictes d'amor...

L'autor d'aquest llibre és l'Àngel Burgas. Va néixer a Figueres el 1965, viu a Barcelona i compagina l'ensenyament amb l'escriptura, especialment la narrativa per a joves i per a adults. Aquest home ha publicat: **L'Anticlub** al 2002, **El club de la cistella** al 2002 (aquest va obtenir un premi: Premi Josep M. Folch i Torres 2006), **M.A.X.** (Premi Joaquim Ruyra 2003) i **Una cançó per a Susanna** al 2008. Les il·lustracions d'aquest llibre les ha fet Ignasi Blanch.

La meua opinió sobre aquest llibre és bona. El llibre m'ha agradat bastant, sobretot les històries que s'expliquen, però per altre banda m'ha sigut una mica repetitiu perquè tota l'estona té la mateixa finalitat, en tots els capítols.

Ariadna Font

Si hagués de recomanar un llibre, us recomanaria **L'esclau del mercadal**. Me'l vaig llegir fa un any aproximadament i em va agradar molt. Tracta sobre dos nois que són molt amics, però en Jucef és jueu, cosa que fa que no es puguin veure gaire. L'altre noi, l'Hug, té un pares molt rics, i tenen un esclau a casa seva, en Suliman. Aquest esclau es fa molt amic d'ells i sempre van junts. Un dia, l'Hug va anar a jugar amb en Jucef, i

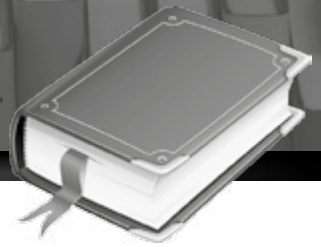
en Suliman veia que es feia tard i que no arribaven a casa... Va sortir a buscar-los i va veure que uns homes estaven donant una pallissa a en Jucef (només pel fet de ser jueu). Es va enfadar moltíssim, va agafar un pal i va començar a donar una pallissa al pal a tots els homes que els agredien. Per aquests fets, van estar dos dies donant fuetades davant del públic. En Suliman va tornar a casa per recuperar-se. Els treballadors de la botiga de casa de l'Hug, havien robat tots els dinars del pare d'aquest, fent veure que havia sigut el Suliman. Abans de que tornessin a fer mal a en Suliman, ell, l'Hug i en Jucef van escapar i van anar a Perpinyà, on l'esclavatge no hi és permès i van ser tots lliures. Aquest llibre em va agradar per l'argument que té, ja que tracta de la injustícia de l'esclavatge i també del ser jueu.

Marc Torrentó Vila

Jo des de petita estic viciada als llibres del **Diari del Greg** d'en Jeff Kinney. Ell va néixer a l'any 1971 a Maryland, Estats Units, des de petit volia ser dibuixant de còmics, però quan va acabar els estudis, va dir que no era pas fàcil guanyar-se la vida de dibuixant. Jo tinc el **Diari del Greg 1, 2, 3, 4, i 5**.

Cristina Voz

José de Souza Saramago va ser un escriptor novel·lista, poeta, periodista y dramaturg portuguès. L'any 1998 va guanyar el Premi Nobel de Literatura. Aquest escriptor destaca per la seva capacitat de fer comprendre una dura realitat des de la imaginació i la ironia. Té varies obres i entre elles recomano aquestes:

Assaig sobre la ceguesa: Aquest llibre ens mostra una altre perspectiva de la manera que vivim i ens parla sobre la dura realitat

de la ceguesa des de un punt de vista diferent.

Assaig sobre la lucidesa: Aquest llibre és considerat la continuació d'Assaig sobre la ceguesa ja que apareix la mateixa protagonista i ens parla sobre unes eleccions on el poble vota per la llibertat en contra del govern.

El viatge de l'elefant: Aquest llibre es remunta al segle XIX i ens explica la historia del viatge d'un elefant per Europa per els capritxos reials. El va escriure quan estava malalt i tot i així hi ha molt de humor i també comprensió humana.

Elias Ben Fares

Simon Scarrow fou primer professor d'universitat de la matèria d'història, després el seu interès per l'escriptura en aquest àmbit va fer que es dedicués a escriure varies col·leccions com la famosa *Serie Àguila* amb llibres com **Roma vincit!** o **Pretorio**. Fa cosa de pocs anys Simon Scarrow va decidir crear una col·lecció dirigida al jovevent *Gladiator* amb llibres com **Lucha por la libertad** o **Lucha en las calles**, l'autor redacta la vida d'un nen romà que queda

orfe i es veu en un món de desesperació, intenta trobar la millor solució possible que ell té molt clara però no tot va com ell vol. A mi personalment m'agrada molt la cultura clàssica tant grega com romana, aquest escriptor és un especialista en redactar la vida quotidiana a l'antiga Roma concretament. Els seus llibres són molt bons i us recomano *Serie Àguila* pels adults i als més joves us animo a que llegiu la nova col·lecció *Gladiator*, aquesta col·lecció també conté un llibre que està escrit en anglès que es titula **Son of Spartacus**, encara no s'ha fet la traducció al castellà.

David Conesa

Us recomano el llibre **Ulysses Moore**. Aquest llibre tracta de uns nens que es viuen a jocs de mitologia grega, així que es troben un vaixell viking que els portaran a un món diferent del nostre, en que viuran moltes divertides, terrorífiques i emocionants aventures. El seu autor és Xavier Solsona, tot i que es traduït amb anglès al català. Es recomanable per la gent que li agraden les aventures i l'emoció. El podeu trobar en molts idiomes, el català, l'anglès,

l'espanyol i molts més.

Nil Viñas

Si t'agrada llegir i t'agraden les històries d'amor i la música, llegeix-te **Just listen**, un llibre sobre una adolescent que sobrevisiu gràcies a la música.

L'Annabel és una noia normal i corrent... o podria ser-ho. Té dues germanes grans que com ella, són models, o ho eren. Viuen a la *casa de vidre* i tothom s'imagina una vida perfecte dintre d'aquella casa, però, com demostra molt bé això, les aparences enganyen. L'Annabel, té problemes a casa

i a l'institut, la seva millor amiga, Sophie, l'odia per una cosa que no va fer. L'Annabel no li vol explicar el que realment va passar amb en Will, el xicot de la Sophie, perquè la seva ex-millor amiga, n'està enamorada. Ella tampoc vol explicar-li a la seva mare que vol deixar el modelatge perquè no li agrada, simplement per no ferir-la... L'Annabel pensa tant en els altres, que li arribarà a portar problemes, però coneix l'Owen, un noi que sempre diu la veritat, sense importar-li les conseqüències i, tot i ser tant diferents, tenen una cosa en comú: la música, cosa que els unirà d'una manera... inesperada.

Aquest és el resum de **Just listen**, una bonica i sentimental novel·la de Sarah Dessen, on els personatges s'enamoraran i t'enamoraran.

Carla Pons

El llibre que recomano es titula **Orange is the New Black, my year in a women's prison**. Aquest llibre ha inspirat la famosa sèrie de televisió *Orange is the New Black*.

L'autora del llibre és Piper Kerman i està basat en fets reals.

El llibre tracta sobre Piper Kerman, és una noia que després de la seva graduació comença una relació d'amor amb Nora, una jove traficant de drogues que feia servir a Piper com la mula. Guanyaven molts

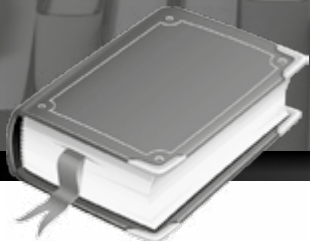
diners, per tant, se'n anaven de vacances bastant sovint. Per rasons, la seva relació amorosa es va acabar.

Deu anys després, amb la seva vida ja refeta i compromesa amb en Larry, és condemnada a passar més d'un any a la presó federal per dones. Des que entra fins que surt de la presó passen moltes coses. Ha de seguir amb la seva relació a distància amb el seu promès, fa enemigues, aconsegueix un treball com a electricista a la presó, i fa moltes i variades amigues, des d'una russa cuinera vinculada amb la màfia, a lesbianes i a velletes fanàtiques del ioga i el *fitness*.

En aquella presó es divideixen en diferents grups: les llatinoamericanes i hispanes, les blanques i les negres. Piper fa amigues de tots els grups, però ella forma part del grup de blanques.

Aquest llibre em va agradar bastant, però no tant com la sèrie. Són molt diferents entre si. A la sèrie canvien moltes coses que fa que sigui tot molt més interessant, així que també la recomano.

Carla Renart

Llegir

ENS AGRADA

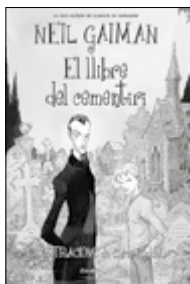

Albert Espinosa Puig, va estudiar enginyeria industrial, és guionista de teatre, cinema i televisió, actor i director de teatre i cinema català. És autor de quatre llibres, **El món groc**, **Tot el que podríem haver estat tu i jo si no fóssim tu i jo**, **Si tu em dius vine ho deixo tot... però digue'm vine**, **Brúixoles que busquen somriures perduts**, i l'últim que va treure va ser **El món blau, estima el teu caos**, el març del 2015.

Va escriure, dirigir i protagonitzar la pel·lícula *No em demanis que et faci un petó perquè te'l faré*. També fou el guionista d'altres pel·lícules com *Planta 4a*, *La teva vida en 65'* i *Deu ser que ningú és perfecte*.

Jo, m'he llegit tots els seus llibres i tots m'han ensenyat grans lliçons de la vida, com per exemple, que no tots tenim la sort de néixer sense cap problema en el cos o psíquicament i que hem d'estar molt contents de ser com som i ens hem d'acceptar.

Estel Roig

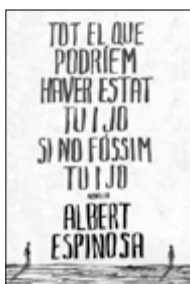
Us recomano **El llibre del cementiri**.

El vaig llegir quan era més petita, tenia uns 11 anys i m'encantava la lectura, però m'interessava més els cementiris i els morts. Era molt interessant per a mi anar a la biblioteca, i un dia el vaig trobar, és molt bo.

Tracta d'un nen, el seu nom és Ningú, és un noi molt antisocial, és molt solitari. Un dia, un home entrà a casa seva, i va assassinar a tota la seva família, ell era un bebè, i va aconseguir sortir de casa, l'home buscà per

tota la casa, però no el trobà. El nen, d'uns dos anys, va anar pujant un turó, que hi havia davant de casa seva, i quan va arribar dalt de tot va caure i rodolà cap avall. Entrà a un cementiri i els esperits, l'adoptaren. Eren els seus pares i el seu germà jugà amb ell. Passaren els anys, el noi va créixer juntament amb els esperits dels pares, i s'endinsà en un món ple d'esperits i aventures!

Noelia Martínez de Arévalo

El llibre que m'agradaria recomanar és: **Tot el que podríem haver estat tu i jo si no fóssim tu i jo**, d'Albert Espinosa.

I si només mirant-te pogués desvetllar els teus secrets més profunds? I si només mirant-te pogués sentir amb el teu cor? I si en només un instant fos possible saber exactament qui som l'un per l'altre?

En Marcos acaba de perdre la seva mare, una ballarina molt reconeguda que li ha ensenyat moltes coses, per aquesta raó de

la seva mort el seu món ja no és el mateix sense ella. Abans de fer un gir de la seva vida, una trucada ho canviarà tot.

Aquest llibre és genial pels lectors que els hi agrada els tema d'amor, hi ha una mica d'irrealitat i molta emoció.

Aquest llibre m'ha agradat moltíssim, el vaig llegir en les vacances d'estiu perquè una amiga m'ho va deixar. Al principi està molt bé, hi ha moments que són de molta emoció i intriga, però al final tot s'explica i et quedes molt sorprès, això em va passar. Per aquest motiu ho recomano.

Rachely Paulino

Per Nadal em van regalar el llibre **Wonder**. El vaig començar a llegir i em va enganxar molt. Em va agradar molt aquest llibre, i per això el voldria recomanar a tothom. És un llibre molt bonic. **Wonder** significa preguntar, jo crec que és així perquè el protagonista té moltes preguntes al seu cap sobre tot el que li passa durant la història. *August (Auggie) Pullman ha nascut amb una greu deformació a la cara i s'ha hagut de sotmetre a tantes operacions que no ha*

pogut anar mai a l'escola; fins ara, que té deu anys i està a punt de començar cinquè a l'escola Beecher. Si alguna vegada heu sigut nous, ja sabeu que dur que és... Doncs imagineu-vos com deu ser quan tens una cara com l'August. ¿Aconseguirà que els seus companys l'acceptin com un més, encara que sigui el nen més estrany que han vist mai? Auggie explica com van succeint les coses de manera molt especial. Diferents personatges del llibre van explicant, des del seu punt de vista la història.

D'aquest llibre ja se n'han venut més 1.000.000 a tot el món.

L'autora ha escrit un altre llibre: **el capítol d'en Julian**.

Estel Lloveras Torrent

Recomano **els diaris de la Carlota** perquè cadascun té el títol d'un color diferent (**el diari blau de la Carlota**, **el diari vermell...**) i cadascun parla d'un problema amb la societat. Per exemple: el diari blau de la Carlota parla sobre la violència de gènere, o sigui, el masclisme, i aquests temes. Parla de lo que realment signifiquen, detalladament. D'aquesta violència també se'n parla que antigament era més forta, i fins i tot alguns filòsofs deien frases

sense cap mena de respecte a la dona. Els homes s'aprofitaven, i en feien abusos de tots tipus, tot i que ara, com ja se sap, s'està intentant arreglar. També es va explicant que una amiga seva pateix el mateix a l'escola, però no és tant fort, i per això aquella noia no se n'adona que l'està patint i no ho vol reconèixer.

Un altre exemple: el diari vermell de la Carlota. Aquest parla sobre la sexualitat, els riscos que pots tenir quan ho experimentes i tot el que has de saber per no tenir risc de la sida o de l'embaràs. També s'expliquen algunes "aventures" de la Carlota amb dos nois, que es diuen Flangan (Joan) i Koert, i amb l'ajuda de la seva tia Octàvia i una veïna, la Laura, descobreix moltíssimes coses que s'haurien de saber sobre aquest tema.

Ada Alsina

No ens mourem d'aquí!

Zakarias Saddikki, 3r B

Girona, un ciutat moderna i turística és per on hi passen dos rius, és la ciutat que té el barri vell més ben conservat, amb una catedral apreciada. Allà és on viuen en Jordi i la Maria, dos nois de 16 anys que cursen l'educació secundària obligatòria.

Deu de desembre de 2016, en Jordi i la Maria es van llevar molt aviat, l'institut havia anunciat a tots els alumnes assistir al centre una hora abans per una reunió informativa. En Jordi va sortir de casa puntual i va trobar la Maria per camí, va preguntar-li si sabia el tema de la reunió però ella li respongué que no i que segurament seria una de les xerrades d'orientació educativa ja que cursaven el quart curs de l'ESO.

En arribar a l'institut, la Maria i en Jordi van seure com tothom disposats a escoltar el missatge tan important i urgent de la directora del centre que ningú el sabia. Per la cara que feia la directora tots els alumnes van poder observar que el missatge que faria públic en uns segons seria negatiu o alguna novetat que els afectaria negativament.

Quan va pronunciar la primera frase, de sobte tot va canviar, tothom va prestar atenció. La frase va ser la següent: "la terra està en perill". Després es va produir un silenci molt profund, aquella frase tothom la recordava per a les publicacions de les xarxes socials on hi sortia per tot arreu acompanyada d'una fotografia de la Terra amb un color vermellós.

La directora va acabar el seu missatge amb l'ajuda d'una carta enviada des del govern de la Generalitat on es demanava el tancament dels centres educatius de tot l'estat durant un temps desconegut. Els alumnes ho van entendre tot perfectament però estaven molt sorpresos i molts d'ells espantats, es a dir, en les publicacions de les xarxes socials sortia la notícia on s'explicava que la humanitat s'acabaria per una gran pluja de meteorits que xocarien amb el planeta i provocarien el major desastre natural mai vist en la història. Tots els alumnes encara no podien fer el canvi de passar a creure's la notícia perquè mai es complien les notícies de les xarxes socials.

Els alumnes, els pares, les mares i els avis de tot el planeta van rebre la notícia, uns més tard que d'altres ja que s'havia de confirmar però després de la reunió escolar d'en Jordi i la Maria tot els planeta sabia la notícia i les seves conseqüències. A Catalunya es va començar a actuar davant d'ella molt aviat, per això una de les prevencions de seguretat és la de no anar a classe durant un temps desconegut.

Passen uns quants dies i encara ningú podia imaginar com serà el futur i com podien actuar davant aquella pluja de meteorits desconeguda. Les autoritats meteorològiques americanes avisen que no es preocupi molt la gent perquè encara no sabien si realment passaria ni tampoc quant passaria. Això va tranquil·litzar molt la gent i la notícia i tothom començava a recuperar l'estil de vida de sempre, vida en llibertat i seguretat.

S'acosta el nadal i es fan preparatius, tota la gent recupera el somriure i vol celebrar, com tots els anys, un nadal feliç.

Però aquest somriure no va durar, l'endemà de nadal, tots els mitjans de comunicació i premsa difonen la notícia d'última hora, "una immensa pluja de meteorits xocarà amb la Terra d'aquí a dos mesos, les autoritats americanes i europees comencen amb la preparació dels sistemes d'investigació i seguretat per el planeta", aquest missatge es va repetir tantes vegades i per tot arreu que era la única cosa en què la gent podia pensar.

Passen les hores i la notícia principal a la televisió, ràdio, mòbils, xarxes socials, ordinadors... era la catàstrofe que arribaria a la Terra en un temps molt curt.

El desastre està molt a prop i la humanitat no té prou temps per enfrontar-s'hi. La ONU comença a fer els acords entre països per a la gran reunió on es decidiria el futur de la humanitat.

"La Terra està en perill, s'acosta una força devastadora i se'ns acaba el temps. Es crearà un desordre a les civilitzacions i la Terra quedarà totalment destruïda. Però podem crear un sistema de salvar la humanitat? Podríem construir unes naus espacials que ens portin a un altre planeta habitable? Es a dir, podríem evacuar la Terra?", aquestes van ser les grans preguntes que van sortir de la gran reunió final entre els països del món.

Sis mil set centes milions de persones han de ser evacuades, però com? El dia següent de la reunió final i després de dues setmanes del naixement de la notícia de la catàstrofe, es va començar la construcció de les milers de naus que evacuaran la humanitat, projecte aprovat només pels estats americans. Les naus enlairaran d'Amèrica del Nord i viatjaran centenars d'anys fins sortir del sistema solar i arribar a un planeta habitable on generar una nova humanitat.

Quan es va difondre la notícia de la construcció de les naus, es van formar grups de països en contra del projecte d'evacuació dels terrestres. "Realment voleu abandonar la Terra? El vostre pla-

Escriure

ENS AGRADA

neta, on la humanitat s'ha desenvolupat i ha evolucionat, tots els paisatges, les ciutats, els pobles... voleu deixar-ho tot enrere? Però que esteu bojos? La Terra és el nostre planeta i la nostra única llar i per més que ho intenteu mai ni ningú ens mourà d'aquí!" aquest va ser el missatge dirigit als estats americans i probablement el més impactant de la història perquè mai s'havia intentat abandonar la Terra i tenir la idea d'evacuar la humanitat. El missatge es va fer públic a tot el món quan faltava un dia per l'any nou, una celebració que havia caigut a l'oblit totalment.

Tota la gent estava convençuda de de que aquest nadal seria l'últim que celebrarien.

En Jordi i la Maria també estaven a favor de la campanya de no abandonar la Terra. La meitat dels habitants del planeta no volia abandonar la Terra mentre que l'altra meitat estava finalitzant els preparatius per el gran enlairament.

Passen les hores i ningú tenia paraules per mantenir una conversa al carrer o a casa, ni tan sols els científics sabien el que passaria. Tot té un principi i un final, i la Terra està arribant al seu final, un final desconegut.

En cap moment, cap individu humà havia pensat en els animals, com es salvarien...tothom, realment tothom es preocupava només per ell mateix i els seus estimats.

El temps passava de pressa però les paraules no tenien fi, perquè cada cop que s'anunciava una nova notícia que descrivia com seria la catàstrofe, ningú podia imaginar-la, eren notícies sense un final clar, notícies obertes.

La ONU asiàtica, després d'un debat i una reflexió sobre la situació, va ordenar a als estats americans aturar l'evacuació a la força de la gent. Però passa el temps i continuen evacuant més i més ja que només faltaven dues setmanes per al desastre. És difícil de creure-ho però es va iniciar la tercera guerra mundial, la ONU va enviar totes les forces armades al continent americà a través de l'oceà pacífic per aturar l'evacuació. Els americans van respondre l'atac amb bombes atòmiques que van destruir tota Àsia abans del desastre que s'esperava. Les forces dèbils de l'ONU queden totalment enfonsades al pacífic. Àsia va perdre tres mil set cents milions de persones, gaire bé tots els asiàtics van morir per un atac desesperat i tan ràpid que en unes quantes hores va destruir tota la cultura dels asiàtics.

Col·laboradors

Calçats Àries
El Àngel Guimerà, 14
Tel. 972 83 11 35
Llagostera
Enriqueta Vergés
Calçats i complements
Home-dona-nen

**RAMIONET
LLOVERAS**
ASSEGURANCES

Joan Maragall ,30
17240 Llagostera
tel. 972 831 819
fax. 972 831 804

Camprodon, 16
17240 Llagostera
tel. 972 830 040
tel. 972 805 539

Tedra
**CONSULTORI
VETERINARI**

Àngel Guimerà, 16
Tel. 972 83 14 00 Mòbil 607 216 243
17240 LLAGOSTERA

ROBA DE DONA i JUVENIL
COMPLEMENTS I LLENCERIA

C/ Àngel Guimerà, 8 bxos
17240- LLAGOSTERA
mail: markstil.eva@gmail.com

El cel queda totalment negre, falten sis dies per el desastre natural més gran de la història de la humanitat, es a dir, encara més gran que el desastre de la tercera guerra mundial.

Les persones de la resta del món encara no podien creure els fets que havien passat, encara no podien sortir de la bola que els havia aïllat de la societat, no era tan fàcil creure's els fet que havien passat i que passarien.

Els terrestres que no havien de ser evacuats van començar a sortir de les llars i a anar cap als refugis subterranis preparats per els pocs organismes de l'ONU que sobreviven després de la guerra. Tota l'evacuació dels americans també s'havia finalitzat, les naus van enlairar del continent americà quan faltaven tres dies per a la catàstrofe. Però el temps estava malament calculat, la gran pluja de meteorits començava a aparèixer, el cel era d'un color vermellós, un color de guerra i sang, semblaven focs d'artifici però d'un color terrorífic.

Les primeres zones en ser destruïdes i cremades varen ser les terres del sud, Àfrica, Amèrica del Sud i Austràlia van perdre la majoria dels seus habitants sigui per la manca de refugis o per l'arribada inesperada de meteorits abans de l'hora prevista.

"Això no és definitiu, només és l'inici...", aquets va ser l'últim missatge que varen sentir els terrestres no evacuats dels americans després de l'enlairament.

La meitat dels terrestres es trobava en un perill d'extinció, les famílies estaven terroritzades. El fred, la manca d'aliments i aigua va causar la mort de milers de persones abans del desastre natural. El comerç, els mitjans de transport i comunicació, l'atenció sanitària... tot, realment tots els serveis havien desaparegut, ningú podia ajudar a ningú. Algunes famílies van tenir la sort de poder tenir temps a emportar-se aliments per els dies desconeguts que estarien lluny de les seves llars, una d'elles és la família d'en Jordi, va ser per això que van poder sobreviure amb una salut sana.

Els americans tampoc van tenir la salvació definitiva, els meteorits també provenien del nord, una altra notícia mal informada. Les grans naus que contenien la meitat dels terrestres es trobaven en un perill molt gros, davant d'elles hi havia un exèrcit immens de meteorits que s'apropava amb una gran força en direcció estavellar amb Amèrica del Nord.

Les naus espacials van xocar contra els meteorits i la meitat dels terrestres van morir, va ser el desastre més nefast fins llavors. El cel, realment era una escena que no podia visualitzar ningun terrestre, es va convertir en focs i explosions. La Terra va rebre primer una altra pluja, la de sang dels terrestres que viatjaven dins les naus. La resta dels terrestres es refugiaven tant com podien, alguns resant i d'altres es suïcidaven en perdre l'esperança.

En Jordi i la Maria estaven a un dels refugis prop de Girona. En Jordi en veure l'escena de com es destrossaven les naus, va cridar ben fort quan no tenia prou forces per fer-ho, era per la gran por que tenia si perdia la seva família, "això és l'exèrcit de l'ONU que vau vèncer, ara és la nostra victòria!", la Maria li va dir que es tranquil·litzés i li va donar una manta perquè es protegís del fred.

Van morir tantes persones i animals que només faltaven el continent europeu i l'Orient Pròxim intactes, es a dir, amb els habitants corresponents.

La gran pluja de meteorits continuava sense parar arribant a Europa, tres mil milions de persones van morir a les terres europees.

La pluja s'atura però el cel continuava negre i espantós i la Terra estava completament destruïda.

"S'acabarà la humanitat?", aquest va ser la gran pregunta que els europeus i àrabs es preguntaven a ells mateixos.

La Maria estava molt espantada i tot el cos li tremolava de la por que tenia, en Jordi s'hi va acostar i li va dir que no perdés mai l'esperança, que era molt jove i tenia una vida molt llarga esperant-la. El fred no continuava essent un problema, la pluja de meteorits havia calentat el planeta, tant que es podia anar fins i tot amb roba d'estiu.

Molts dels refugis europeus es van salvar, sobre tot els del sud. En Jordi i la Maria en sortir a l'exterior, es van abraçar sense dir cap paraula, al cap d'una estona, en Jordi li murmurà a l'orella, "ja s'ha acabat, tranquil·la".

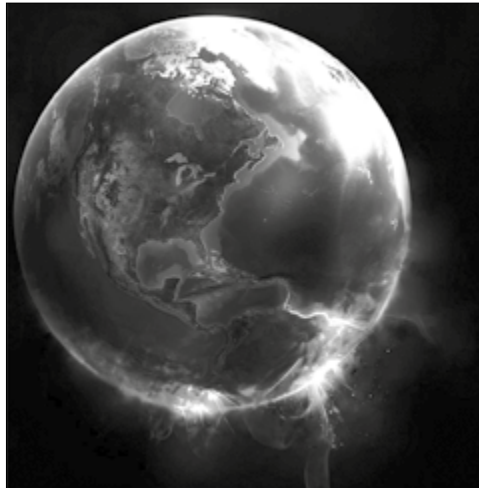
Però en realitat no s'havia acabat, la gran pluja de meteorits havia acabat però la Terra estava molt calenta, destruïda, cremada i la vida en ella era completament impossible.

Totes les famílies començaven a sortir dels refugis definitivament després d'una nefasta i fatídica nit.

El barri vell de Girona ja no hi era, allò semblava una muntanya d'on hi baixaven rius de lava, una imatge que ningú intentava fixar-s'hi.

La Terra havia viatjat temps enrere, tot s'havia desaparegut, les ciutats, les eines, els mitjans de comunicació, el transport..., l'únic que es podia dir que s'havia conservat era l'idioma, la cultura, els pensaments, la religió i molt pocs elements tecnològics que s'havien protegit abans de la catàstrofe.

La nit nefasta, fatídica i inoblidable per a tots els europeus i àrabs havia acabat però la Terra s'estava calentant molt, els volcans van començar a entrar en erupció provocant uns terratrèmols espantosos i destructors. Per sort, a prop de Girona no hi havia volcans però els terratrèmols començaven a agitar la

Terra per tot arreu. La Terra estava molt cansada i volia definitivament posar fi a la catàstrofe.

Ningú tenia un refugi on anar, tothom estava pel mig sense sortida. Milers d'habitants comencen a morir sigui per els terratrèmols o per la manca d'alimentació i sanitat.

Girona era dins d'una vall, estava rodejada de muntanyes per on de sobte van començar a néixer immensos rius de lava que provenien de sota terra en direcció la ciutat. Immediatament, els gironins van començar a preparar globus aerostàtics per fugir o sinó morien per la força. Cada família s'havia d'espavilar, en Jordi va trobar-ne un on hi cabien la seva família i la de la Maria, però s'havia de preparar-lo perquè enlairés. Els rius de lava ja havien arribat, moltes famílies ja havien enlairat. En Jordi havia finalitzat tot i ja s'havien embarcat la seva família i la de la Maria, però s'havia d'empènyer el globus aerostàtic perquè volés. En Jordi ho va fer amb totes les seves forces i ho va aconseguir però el globus aerostàtic ja havia enlairat molt i en Jordi no va poder salvar-se, els rius de lava van empesar-se'l. El seu pare, en no poder resistir es va llançar però ja era inútil, en Jordi ja havia mort. El seu pare també va morir.

La Maria no li sortien ni les paraules ni les llàgrimes però li va dir a la mare d'en Jordi, "gràcies, moltes gràcies per haver portat a aquest món un noi tan valent que ens ha salvat a tots perdent la seva vida". La mare d'en Jordi havia perdut la consciència.

Va començar a ploure torrencialment, la Terra plena de volcans que alliberaven una calor que es va evaporar i va generar molts núvols que van inundar la Terra. Però no va ser una altra catàstrofe sinó que la tornada de la pau al planeta. L'aigua va apagar tots els focs i les plantes i els paisatges van començar a renéixer. La pau tornava a regnar la Terra després d'una catàstrofe difícil d'explicar.

Es van perdre milers de milions de vides, però després de les estones viscudes, la poca gent que quedava a la Terra va celebrar tant com podia la tornada a la normalitat.

Tres milions de persones són les que es van salvar, tres milions de sis mil set cents milions de terrestres. Aquestes persones han de construir la segona humanitat.

Tres mesos després de la catàstrofe, quan la gent ja havia tret de sobre la por que portaven i quan s'havien curat i alimentat, es va anunciar una reunió on hauria d'assistir tots els terrestres. La reunió va tenir lloc a l'Orient Pròxim on s'hi van reunir tres milions de persones.

La ONU es va recuperar i dels pocs elements tecnològics que s'havien conservat, hi havia els altaveus que es van fer servir perquè tothom pogués escoltar el missatge de l'ONU.

Abans que comences la reunió, la gent es preguntava perquè havia passat tot allò? I quina era la causa?... Alguns deien que era la mare natura que s'havia cansat i els havia pagat d'aquesta manera i d'altres que era un càstig de déu per els pecats que havien fet. La Maria va fer-los callar i els va dir que allò no importava, l'important era que s'havien salvat i que havien de construir una segona vida.

El secretari de la ONU va pujar a l'escenari i va dirigir un missatge a tres milions de persones: "la Terra va ser, és i serà per sempre més el nostre planeta i passi el que passi no ens mourem d'aquí! Hem estat a dalt de tot i hem tornat a baixar, les estones viscudes són només reflexos del passat, ja mai tornaran! Entre tots hem de ser forts i units per continuar endavant!..."

Tots els països es van agermanar. En tot el planeta hi havia una sola cultura i religió. Tothom parlava el mateix idioma. El racisme ja no existia.

"Aquí, a l'Orient Pròxim va ser on va començar la primera humanitat, i aquí també començarà la segona. Tot el planeta serà un únic país que s'anomenarà Terra amb capital Ciutat de la Pau, antiga Jerusalem", en recuperar els mitjans de comunicació, aquesta va ser la primera notícia que s'hi va emetre per inaugurar-los.

Quan passava el temps, la gent es preguntava com es podia haver iniciat una tercera guerra mundial quan era el moment on havíem d'estar més units? Com poden els americans destruir tota la cultura d'un continent? Tots els terrestres van desenvolupar entre ells una pau permanent

perquè si no eren ells, qui ho hauria fet? Si no era en aquell moment, quan? Si no era allà, on?

Encara que mai cauria a l'oblit la catàstrofe viscuda, tots els terrestres celebren l'arribada de la primavera molt feliços ja que en realitat celebren el final de la catàstrofe.

Tota la història de la primera humanitat es va convertir en la prehistòria de la segona. La història s'inicia en el moment en què es va signar la inauguració del nou país, Terra amb capital Ciutat de la Pau.

La primera meravella que es va construir va ser una immensa pancarta que ocupava tot el desert del Sàhara on hi apareixia el següent text: "no ens mourem d'aquí!".

Ni amb la major catàstrofe de la història, la humanitat no va abandonar la Terra ni es va extingir, sigui com sigui la Terra va ser, és i serà el planeta dels éssers humans.

Sempre amb tu

Sandra Liaqat Begum, 3r C

Estic caminant lentament sobre aquest terra gris, ple de quadres. El vent em mou, un dolor immens em recorre el cap. No tinc des-tí, no sé cap on em dirigeixo, ni sé qui sóc. Intento recordar, però és impossible, no sé com em dic, on vaig ni d'on vinc. Camino amb la mirada perduda i la gent m'avança, em demana pas i donen les gràcies. Miro les meves butxaques però només hi trobo un mòbil apagat i un parell d'andròmines que no m'ajudaran a saber qui sóc. De cop la meva mirada es dirigeix cap a una comissaria, decideixo entrar per demanar ajuda.

Policia: Perdoni, la puc ajudar.

X: Sí, si us plau.

Policia: Em dic Ferran i vostè?, i, en què la puc ajudar?

X: Crec que no li podré dir el meu nom perquè ni tan sols jo el sé, suposo que he...perdut la memòria.

Ferran: Està parlant de debò! segueixi'm, la portaré a una sala perquè pugui seure i trucaré a un especialista perquè la miri, m'ha entès?

Vaig seguir el noi cap a la sala i allí vaig esperar fins que el metge va arribar. El metge em va fer les típiques preguntes, que si em feia mal el cap, recordava alguna cosa... Però jo no sabia què respondre-li, em sentia inútil.

Ferran: Ara vaig a demanar a una editorial que publiquin una foto teva als diaris i a les xarxes per a veure si algú et reconeix. De moment et quedaràs amb la meva companya Mireia.

Vaig assentir. Una vegada en Ferran ja era a fora la Mireia i jo vam estar parlant i em va estar preguntant coses per a veure si em podia ajudar.

Ja era de nit, la meva fotografia ja circulava per tots els llocs però encara ningú havia trucat i jo no tenia cap lloc per allotjar-me fins que la Mireia em va dir que podria dormir al sofà de la comissaria.

No vaig poder aclucar l'ull en tota la nit, només podia pensar per què, per què a mi.

Mireia: Eo, noieta, vols un cafè? Necessites un nom, eh. No podem estar cridant noieta, sona estrany i un mica massa estúpid. T'agrada, mmm Laura no sé, tu què opines Ferran?

X: Espera, què has dit!

Mireia: Laura, potser et dius així o el teu nom s'hi assembla.

El que m'ha dit la Mireia m'ha fet recordar alguna cosa, potser té raó i el meu nom s'hi assembla.

Llavors va venir corrent en Ferran per dir que algú havia trucat i que deia que em coneixia. Estava intrigada per veure qui podria ser i vam esperar fins que un noi va entrar, es va dirigir cap a la sala.

Era un noi jove, no podia ser el meu germà, ja que jo era rossa i pàl·lida, en canvi ell tenia la pell una mica bruna, segurament pel sol.

En veure'l, en mi va despertar un sentiment que ja no recordava, un sentiment diferent, més aviat especial que m'ha fet sentir única. Em pregunto qui serà i de què ens coneixem?

Ferran: Així que tu ets el noi que ens aclarirà qui és aquesta noieta?

Primer de tot ens podries dir el teu nom, el seu, qui és ella i de què la coneixes?

Àxel: Primer de tot, jo em dic Àxel i aquesta noia es diu Paula i té 22 anys. Però és veritat que ha perdut la memòria? Se'm fa estrany parlar amb ella.

Paula: Per què?

Àxel: Érem parella però vam tallar.

Ferran: Si us plau, podries fer un esforç i ajudar-nos.

Àxel: És la filla d'una família multimilionària, així que, de diners, l'in sobren. És independent i no sé que més explicar...

En Ferran va proposar que anéssim a casa meva per a veure si recordava alguna cosa però jo tan sols pensava en per què vaig tallar amb aquest noi. En Ferran i la Mireia van anar a buscar algunes coses i jo vaig aprofitar per mantenir una conversa amb l'Àxel.

Paula: No puc parar de donar voltes al tema, per què vam tallar?, com era jo?, com vaig ser capaç de tallar amb un noi com tu?

Àxel: Eres rica, bonica i jo sempre tenia por, ho tenies tot i no em necessitaves. Però eres molt simpàtica, riallera, competitiva... arrogant.

No sé com definir-te.

Paula: Així que era la típica noia malcriada i consentida.

Mireia: Anem.

En tot el camí no vaig parar de pensar que era una persona arrogant i per una part m'alegro d'haver-ho oblidat i espero que la gent que conec em doni una oportunitat per a poder canviar.

Ferran: Noia, quina casa!, recordes alguna cosa?

Crec que els sentiments venen a mi, cada racó d'aquesta casa em transmet sensacions però no se expressar-ho en paraules.

De sobte l'Àxel agafa una carta i la comença a llegir:

Ha passat molt temps des que ens vam dir una paraula i encara que ara no estem junts, em semblava que havia de dir-te tot el que sento per tu sincerament. Sé que pensaràs que escriure cartes d'aquestes és antiquat i que seria millor dir-t'ho a la cara, però crec que és una manera bonica de dir-te el que sento o potser sóc una covarda que no s'atreveix a dir-t'ho a la cara. Vull dir-te que t'estimo i sempre t'he estimat, que les teves mirades em portaven a una altra dimensió i feien que em sentís única i especial.

Amb molt d'amor la teva petitona que t'estima moltíssim.

De sobte veig que la carta cau de les seves mans i ell es deixa caure amb ella, els seus ulls s'emplenen de llàgrimes. M'apropo a ell i veig que em dóna la carta, la lleigeixo i el meu cap s'omple de records, dels nostres records dels moments viscuts, dels somriures, i ho recordo, el recordo. I sé que no el vull tornar a perdre, que vull viure amb ell perquè la vida m'ha donat una segona oportunitat per estar amb ell i aquesta vegada no m'equivocaré, no amagaré els meus sentiments, no em faré la freda perquè en el fons l'objectiu de la vida és ser feliç i jo ho vull ser amb ell.

III Simposio ENCIENDE

MADRID, 30 DE JUNY 2014

Us mostrem el que va publicar la premsa:

Aquí vemos la "foto de familia" con todos los ganadores de Premios ENCIENDE de esta edición.

Premios ENCIENDE 2013

1r Premio

- **Un mundo entre cristales**, presentado por Xon Vilahur (Instituto de Llagostera - Llagostera, Girona).

Dos 2º Premios

- **Vuela Vuela**, presentado por Jorge Luengo (Colegio Los Peñascales - El Garzo, Madrid).

- **El Arcano de A Solaina**, presentado por Elena Vázquez (CEIP A Solaina - Narón, Santiago de Compostela, A Coruña).

Dos 3º Premios

- **Experimentos de 3º de primaria**, presentado por Mª Santos Pliego (CEIP Benyamina - Torremolinos, Málaga).

- **Carpetania Científica**, presentado por Paloma Sepúlveda (IES Carpetania - Yepes, Toledo).

Sortida geofísicaquímica

DIMARTS 23 DE DESEMBRE 2014

El passat 23 de desembre els alumnes de BTX de ciències van fer una sortida per Llagostera per treballar conceptes de Geologia, Química i Física. Una manera diferent d'aprendre!

Setmana de la Ciència

Del 17 al 21 de novembre 2014

I CONCURS: L'ENIGMA DE LA SETMANA DE LA CIÈNCIA

GUANYADORES:

SOUHAILA EL GHADAR (1r batxillerat) i JÚLIA CLARAMUNT (4t ESO)

Enigmes

• ENIGMA DEL DILLUNS

Els escaladors professionals saben aplicar perfectament les lleis de Newton per arribar al final de la via. També utilitzen un element de la taula periòdica que porten dins una bossa petita penjada a la cintura. Saps què diuen aquestes lleis i quin és aquest element?

SOLUCIÓ

1a Llei de Newton o principi d'inèrcia: si sobre un cos no hi actua cap força o el sumatori d'aquestes és nul, aquest manté el seu estat de moviment, ja sigui en repòs o en moviment rectilini uniforme.

2a Llei de Newton o principi fonamental de la dinàmica: l'acceleració d'un cos és directament proporcional a la força neta que actua sobre ell i té la mateixa direcció i el seu mateix sentit.

3a Llei de Newton o principi d'acció-reacció: sempre que un cos exerceix una força sobre un altre, ell segon exerceix una força sobre el primer de mòdul i direcció iguals però de sentit contrari.

Utilitzen el magnesi, Mg, perquè les mans no suïn i rellisquin tant.

• ENIGMA DEL DIMARTS

Sabries dir què tenen en comú la persona que pateix un goll endèmic i l'home més alt del món? Darrera aquestes dues persones s'hi amaga una hormona i l'element que cal per a fabricar-la. De quina hormona i de quin element parlem?

SOLUCIÓ

Tots dos tenen un problema en el funcionament de la glàndula tiroïdes, responsable, entre altres coses, del creixement. L'hormona és la tiroxina que en la seva composició té IODE.

• ENIGMA DEL DIMECRES

Quin element químic és present en les erupcions volcàniques, s'utilitza en pirotècnia o ajuda a curar el peu d'atleta?

SOLUCIÓ

El sofre, S.

• ENIGMA DEL DIJOUS

El 1939 el químic nord-americà Roy Plunkett va descobrir per accident un nou material blanc blavós que no s'adheria a cap altra superfície. No va ser fins el 1961 que un emprenedor, Marion A.

Trozzolo va decidir muntar una empresa i va començar a fabricar paelles recobertes amb aquest material. De quin material estem parlant? Quins són els dos elements de la taula periòdica, que formen part de l'estructura d'aquest material, que no permeten que s'hi enganxi res? Aquest material té altres usos?

SOLUCIÓ

El material és el PTFE, politetrafluoroetilè, més conegut com a tefló.

El tefló és el material amb el coeficient de fregament més baix que es coneix. Aquesta propietat antiadherent ve determinada per la presència d'àtoms de fluor, F, molt inerts i que impedeixen que cap molècula reaccioni amb el carboni de l'estructura.

El tefló també s'utilitza en revestiments d'avions, en medicina (pròtesis, teixits artificials...), en pintures i vernissos, en revestiments de cables i electrònica,...

• ENIGMA DEL DIVENDRES

El lleixiu i el sulfumant s'utilitzen a les cases per a netejar i desinfectar. Què tenen en comú? Quina propietat química tenen totalment oposada? Quins elements de la taula periòdica estan a les seves composicions químiques?

SOLUCIÓ

Tenen en comú el fet de ser altament corrosives i, per tant, desinfectants, incompatibles amb la vida.

El sulfumant és un àcid fort i el lleixiu una base forta.

Sulfumant: HCl Lleixiu: NaClO

2a edició fira *Ciència entre tots*

DISSABTE 28 D'ABRIL 2015

Els de l'Institut hem participat a la fira **Ciència entre tots**. En aquesta segona edició hi hem portat el Joc de la Taula Periòdica, una mostra d'objectes d'ús quotidià relacionats amb els elements de la taula, el Joc de la Taula Periòdica de l'Esteve, el projecte "ESCLAT DE COLORS" amb cristalls d'ADP i els petits experiments amb electricitat d'en Narcís. Una gran experiència!

Projecte de cristal·litació

Dins el projecte de Cristal·litació que es realitza a l'Institut, els alumnes de 2n d'ESO han cristal·litzat Sulfat de Coure (II).

Visita alumnes de primària

DIMECRES 13 DE MAIG 2015

Alumnes de primària de l'escola Puig de les Cadiretes visiten les exposicions de minerals, roques i maquetes de l'Institut de Llagostera. Tota una experiència per a ells i per als alumnes de BTX que els han fet de guia.

Olimpiades geologia i biologia

DIVENDRES 6 DE FEBRER 2015

Alumnes de BTX Ciències de l'Institut de Llagostera participen a les Olimpíades de Geologia i Biologia.

El matí del divendres, 6 de febrer es va celebrar a la Facultat de Ciències la fase territorial de les comarques gironines de la 6na Olimpíada de Geologia, adreçada a estudiants de Batxillerat. Organitzada per l'AEPECT i el Centre GEOCAMB, va comptar amb el suport dels Degans de les Facultats de Ciències, el Col·legi Oficial de Geòlegs de Catalunya, El Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, l'Institut Geològic de Catalunya, el Geoparc de la Catalunya Central, entre d'altres.

Hi van participar 91 estudiants procedents de 10 centres educatius de la demarcació: IES F. Martí i Carreras (Palafrugell), Institut Montsoriu (Arbúcies), IES Montilivi (Girona), IES Salvador Espriu (Salt), IES Sobrequés (Girona), IES de Celrà (Celrà), Maristes (Girona), IES de Llagostera (Llagostera), IES Santa Eugènia (Girona) i IES Ramon Muntaner (Figueres).

Els estudiants van realitzar una prova teòrica amb preguntes específiques de Ciències de la Terra i una prova pràctica que requeria interpretar un tall geològic i identificar minerals, roques i fòssils.

En acabar les proves, es va celebrar un acte d'entrega de diplomes que va començar amb la conferència "Riscos Geològics, vivim en un lloc segur?" impartida per la Dra. Marta González, de l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya. El rectorat va concedir a l'alumne que va obtenir la millor puntuació una matrícula gratuïta en el primer curs de qualsevol estudi impartit a la UdG. Els 3 estudiants classificats a la fase de Girona van participar a la fase estatal celebrada a Alacant el 20 i 21 de març. Els guanyadors de la fase estatal participaran a la fase internacional que es farà la tardor del 2015 a Brasil.

Museu del Suro - Palafrugell

1r d'ESO • DIMECRES 22 D'OCTBRE 2015

Pineda Fosca i Granja Can Torremansa

2n d'ESO • DIMECRES 22 D'OCTUBRE 2015

Casc antic i Llegendes de Llagostera

3r d'ESO • DIMECRES 22 D'OCTUBRE 2015

Teatre Nacional de Catalunya

3r d'ESO • Sortida de tutoria 2n trimestre

Barcelona: teatre, born i barri gòtic

1r i 2n de Batxillerat • Sortida de tutoria 2n trimestre

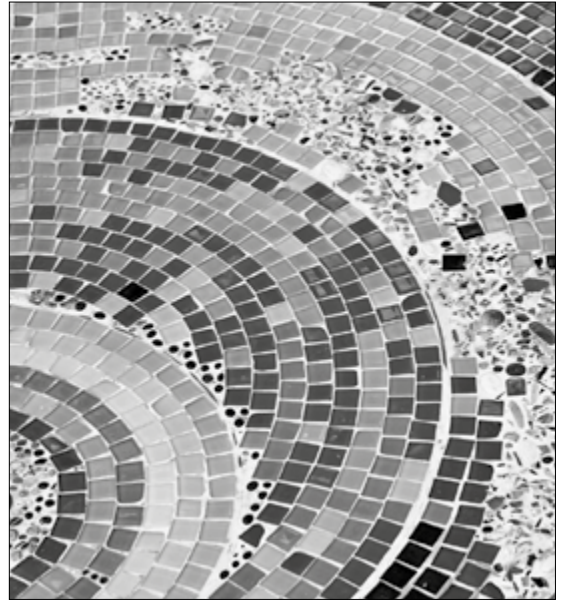
Els alumnes de 1r i 2n de Batxillerat van anar veure l'obra de teatre *No feu bromes amb l'amor* d'Alfred de Muset al TNC. Després van visitar el Born i el Barri gòtic.

Modernisme, Barcelona

4t d'ESO • Sortida de tutoria 2n trimestre

Galícia oculta • 4t d'ESO

Eric Rubia Aguilera

Els de 4t d'ESO de Llagostera vam anar de viatge de final de curs a Galícia del dia 23 al 27 de març. Els professors que ens van acompanyar van ser la Núria d'anglès, en Pedro Pablo i en Jordi Dedo. El dilluns 27 vaig acabar de tancar la maleta i a la tarda vam marxar a Barcelona. A l'aeroport vam embarcar les maletes i cap a les 8/9 ens vam enlairar cap a Santiago. Vam arribar a l'hotel sobre les 11/12 que era l'hora "d'anar a dormir". A la nostra habitació érem en Manel, en Dauda i jo.

Al següent dia vam comprovar que l'esmorzar no era gaire abundant. Després vam marxar cap a una parc natural d'aventures. Allà hi havia diversos circuits, jo vaig arribar al penúltim amb algunes dificultats i no vam fer l'últim per 2 motius: falta de temps i falta d'energia. Vam dinar al parc d'aventures. A la tarda vam visitar "El Lago de los Castiñeiros" i vam veure "mamoas" (restes prehistòriques) i fauna i flora de la zona. Arribats a l'hotel, els meus companys d'habitació van anar a comprar provisions per la nit mentre jo em dutxava. Aquell dia va ser esgotador però també divertit.

Dimecres vam visitar unes restes prehistòriques a Tourón. Eren dibuixos de prehistòrics a pedres que hi havia repartides pel parc. Va ser, i crec que parlo en nom de tots, avorrit. Després de dinar vam anar a l'illa de la Toja (jo no vaig trobar la botiga dels sabons, crec que la van amagar), no vam estar-hi més de 30 minuts crec i després vam anar a O Grove, allà vam pujar en un vaixell que després d'una explicació del cultiu dels diferents mariscs, ens van oferir una generosa quantitat de musclos amb una llimonada no tan bona.

Dijous crec que vam ser el millor dia. Ens van deixar aixecar mitja hora més tard ja que després havíem d'anar a fer ràfting. Va ser més complicat ficar-se el neoprè que tot el recorregut, que va ser molt divertit. Uns quants de la nostra barqueta vam saltar a l'aigua com alguns de les altres, estava gelada, segur que estava a punt de tornar-se sòlida. Tot i ser molt freda, vam saltar tres cops.

Per la tarda vam anar a Pontevedra. Havíem d'haver-hi anat dimecres però per problemes del conductor vam haver-hi d'anar dijous a la tarda que per mala sort de tots era tancat. Així que no va quedar més remei que fer dia lliure. Crec que tothom va comprar records menys jo que em vaig dedicar a fer voltes i vaig descobrir una peculiar barreja de granissat que va tenir molt d'èxit.

A la nit vam muntar una "festa" amb el Dj Edu de convidat especial. Va ser molt divertit i la gran part (95%) de les nenes anaven mudades i molt elegants.

L'últim dia al matí vam marxar la gran majoria cap al poble de Villanueva d'Arousa, uns quants van anar a l'illa d'Arousa, havies de caminar una hora. Quan vam arribar a Villanueva ens vam separar i ens vam quedar l'Anna Romero, la Clara, la Bàrbara i jo junts. Vam anar a buscar algun record que faltava i vam trobar una botiga molt maca. Allà vaig comprar un mocador a la meua àvia. Quan vam tornar i ja vam acabar de dinar va venir un grup d'avis i àvies de l'Imsero que en Pedro Pablo ens havia dit que venien d'Extremadura, però en bus, quin cansament! Vam marxar cap a l'aeroport de Vigo. A l'arribar allà vaig marxar corrent a buscar un record o dos que em faltaven per comprar i després ja vaig embarcar la maleta. Vaig comprar un llibre d'en Punset al cap d'una hora a la mateixa botiga que abans. Després vam agafar alguna cosa per sopar en un self-service que hi havia allà, que per cert era bastant car. Un cop l'avió vaig estar llegint tota l'estona. Quan vam arribar al bus, en Jordi Dedo i la Núria ens van explicar que l'Edu quasi xoca amb una porta de vidre quan va sortir corrent al veure en Pedro. El viatge en bus va ser calmat.

En resum: ens ho vam passar molt bé! Ha estat una experiència inoblidable per a tots nosaltres!

País Basc • 2n de Batxillerat

Sortir

ENS AGRADA

Lourdes Casas
centre fisioteràpia i recuperació funcional

tel: 972 83 22 16 - fax: 972 83 19 76
e-mail: lcasascentre@gmail.com
c/Camprodon, 51 - 17240 LLAGOSTERA

LA NOVA BARBERIA

RAQUEL

C/ Dr. Fleming,3
17240 Llagostera
Girona
972830517

raquelgispert78@gmail.com
www.facebook.com/raquelgispert

ESPORTS

T/ 972 83 21 36
info@ajesports.com
www.ajesports.com

Passeig Pompeu Fabra, 46 - 17240 Llagostera (Girona)

GRUP VILANOVA

Assessorament Administratiu • Comptable • Fiscal • Laboral • Financer
Planificació i Gestió Integral per Empreses
Administració i Venda de Finques • Corredoria d'Assegurances

17200 ST. FELIU DE GUÍXOLS - Núm. Vial, 39 1r - Av. 47 - Tel 972 32 07 67 - 972 32 10 76 - Fax 972 82 03 69
17204 LLAGOSTERA • Carrer Alvaraz de Castro, 10 • Av. Corrués, 60 • Tel 972 83 02 29 - Fax 972 80 52 22
17206 SANTA CRISTINA D'ARO • Carrer Teulera, 39 • Tel 972 83 71 65 • Fax 972 83 75 51

AUTOESCOLA LLAGOSTERA

Passeig Tomàs Boada, 10 - 17240 Llagostera
Tel. 972 83 00 81 - 608 69 87 56 / Fax. 972 83 03 42
www.autoescolallagostera.com

Activitats educatives i culturals

- ✓ Monitoratges
- ✓ Guiatges
- ✓ Propostes culturals
- ✓ Gestió de serveis

Alfons Marlín i Reig

Esport, 1-1r - 17244 Cassà de la Selva
Tel. 972 80 55 25 - www.actiescola.cat
actiescola@actiescola.cat

J7 MOTOS
Jordi Rusiñol Boatella

Telf. 972 832 050 - jorma7@hotmail.com
Passeig Romeu, 13 - Cant. Passeig Tomàs A. Boada
17240 Llagostera- Girona

Elecc. Pastisseria. Degustació

Can FornS

Av. del Gironès, 25
17240 LLAGOSTERA (Girona)
Telèfon 696 44 76 83

Concurs Coca-Cola català

Estel Lloveras Torrent

Jo vaig anar el 21 de març al concurs en català. Aquell dia al dematí vam agafar el cotxe i vam anar cap a Girona. A la universitat, hi havia una coca-cola gegant. A dins a una classe de la universitat ens vam assentar tots. A sobre la taula hi teníem: Un paper en esborrany per fer la nostre història en brut, un bolígraf marca coca-cola i ell foli oficial. Ens van explicar com anava tot unes quantes persones, i després ens van dir el tema de la nostra redacció. Van obrir un sobre i el tema era una frase: A L'AMIC SEGUR SE'L CONEIX DE MANERA INSEGURA. Jo al principi em vaig quedar una mica en blanc, però mica en mica ja va venir-me la inspiració.

Quan vam sortir ens esperaven els nostres pares. Ens van regalar una samarreta i un refresc. Em va agradar participar en aquest concurs, ja que és com un premi per treure bona nota a una redacció de classe. És una experiència que si se't posa per davant és xula aprofitar-la.

Concurs "Jóvenes talentos" Coca-Cola

David Conesa Ortiz

El dissabte 18 d'abril alguns alumnes de 2n d'ESO van assistir al concurs de relat breu *Jovenes talentos* en castellà organitzat per la companyia Coca-Cola, es va celebrar a la Universitat Politècnica de Girona.

La jornada va començar a 2/4 d'onze. Quan vam entrar a la universitat ens van explicar les condicions del concurs, ens van repartir folis, un bolígraf i un llibre *d'stop motion* on sortia la frase que havia de contenir el text. Aquest any era DESDE QUE OCURRIÓ AQUELLO NO PODÍA ESTARME QUIETO, vam tenir dues hores per a fer la redacció d'una extensió màxima de quatre pàgines, quan vam acabar vam sortir a fora on ens van oferir una samarreta de coca-cola i un refresc. Els resultats es veuran a finals de curs, els tres triats de cada província seran convidats a PortAventura.

Fem matemàtiques 2015

Quatre alumnes de 2n d'ESO de l'Institut de Llagostera passen a la 2a Fase del Fem Matemàtiques 2015. Des de fa uns quants anys el nostre centre participa en les edicions del Fem Matemàtiques amb els alumnes de 1r i de 2n d'ESO.

El Fem Matemàtiques és un concurs adreçat als alumnes de 6é de Primària (Nivell 1), de 1r d'ESO (Nivell 2) i de 2n d'ESO (Nivell 3). Consta d'una primera fase a nivell comarcal en la que es tracta de resoldre 3 problemes de matemàtiques (tots ells força enginyosos) en equips de 3 o 4 alumnes. El professor tutor tria els treballs que considera millors i els envia a l'associació corresponent -en el nostre cas l'ADEMGI (Associació d'Ensenyants de Matemàtiques de les comarques Gironines)- i en el cas que algun dels treballs sigui seleccionat, l'equip d'alumnes passa a una segona fase- la provincial - en la que el nostre equip representa la nostra comarca en el nivell corresponent per tal de competir amb la resta de comarques gironines. Aquesta segona fase se celebra cada any en un Col·legi o Institut diferent de la província de Girona. La segona fase consta d'una part individual (que és la que comptarà per classificar-se per a la 3a fase, la global de tot Catalunya) en la qual l'alumne ha de resoldre 3 problemes en una hora i després hi ha una prova de grups de 6 alumnes barrejats -tant per nivells com per procedències- d'un format més lúdic, no classificatori, que consisteix en realitzar una sèrie de mesures a l'exterior. Aquesta 2a fase se sol realitzar un dissabte al matí: primer hi ha la prova individual, després l'esmorzar, a continuació la prova per grups i al final sol acabar amb algun acte acadèmic amb la presència d'algun conferenciant, professor de matemàtiques, o algú relacionat amb aquest món i finalment es fa l'entrega de premis: tots els participants reben una bossa amb els records de la diada, es lliuren els premis als millors classificats en les proves de grups i finalment es donen els premis als 3 millors classificats de cada nivell que passaran a la 3a i darrera fase que es fa al cap d'unes setmanes en una població de Catalunya la qual dura tota una jornada i és a nivell de tot Catalunya.

enguany la segona fase tindrà lloc al **Col·legi Verd de Girona el proper dissabte 25 d'abril** (de 9h a 15h aproximadament). L'equip de 2n d'ESO (grups B i C) format pels alumnes: **David Conesa Ortiz (2nC ESO), Àlex Malagón Riera (2nC ESO), Marc Torrentó Vila (2nB ESO) i Pol Palomo Blasco (2nB ESO)** han passat a la segona fase. **Enhorabona!!**

Miquel Fuentes i Pumarola

Cap de departament de Matemàtiques de l'INS Llagostera

El dissabte 25 d'abril del 2015, en David Conesa, en Pol Palomo, l'Àlex Malagón i jo, vàrem anar a Girona per fer la segona fase del Fem Matemàtiques '15. Només d'arribar vam anar a l'escola Verd. Allà vam realitzar una prova individual que constava de tres problemes. Al acabar, vàrem anar al pati de l'escola on ens varen donar esmorzar: entrepans de formatge i pernil dolç, truita, begudes,... Després, vam agrupar-nos en grups amb gent desconeguda, que també concursaven a la prova. Amb aquests grups, vam realitzar una gimcana, en la qual havíem d'anar per Girona desxifrant proves matemàtiques. Quan vam acabar la gimcana, vam anar a l'IES Vicens Vives. Allà ens varen fer una xerrada sobre la relació entre la música i les matemàtiques, després van tocar algunes cançons amb una guitarra i per últim van entregar els premis, tant de la prova individual com de la gimcana. Ningú de l'INS Llagostera vam guanyar cap premi, però ens ho vam passar d'allò més bé.

Marc Torrentó Vila

En David Conesa, en Pol Palomo, en Marc Torrentó i l'Àlex Malagón vam arribar al col·legi verd de Girona on ens van donar un número a cadascú. Després vam entrar a una aula de primària on vam fer una mena d'examen compost per tres problemes, i una hora i mitja per fer-los.

Quan tots el vam acabar ens vam posar per grups segons el número que ens havien donat al principi, els grups eren amb nens i nenes d'altres instituts o escoles. Amb aquests grups vam fer una gimcana per Girona, fins arribar a l'institut Vicens Vives, on es faria l'entrega de premis després d'un espectacle de guitarra i matemàtiques. Finalment cap de nosaltres va resultar campió però ens van donar una bossa amb una llibreta, un parell de bolígrafs i uns quants caramels.

Àlex Malagón

Èxit de les alumnes de francès

Susana Ruda, professora de francès

Les alumnes de 4t d'ESO de la matèria optativa de Francès, **Sanaa Aabbada, Clàudia Pelegrina, Júlia Claramunt, Anna Villar i Íngrid Blariau** es van presentar el 29 d'abril a l'examen de Francès DELF A2 Escolar que va tenir lloc a l'Institut de Montilivi. Els resultats d'aquestes proves han estat excel·lents, des de l'institut les felicitem!

El DELF és un diploma oficial lliurat pel ministeri francès d'Educació nacional, per certificar les competències en francès dels candidats estrangers i dels Francesos originaris d'un país no francòfon i que no són titulars d'un diploma d'ensenyament secundari o superior públic francès.

El DELF es compon de 4 diplomes independents (A1, A2, B1, B2), corresponents als quatre primers nivells del Marc europeu comú de referència per a les llengües.

En cada nivell s'avaluen les 4 competències: comprensió oral i producció oral, comprensió escrita i producció escrita.

Mostra d'estampació

Festa Major, maig 2015 • Alumnes optativa de Plàstica de 4t d'ESO

Participar

ENS AGRADA

XI Certamen Nacional de Lectura en Veu Alta

Aquest certamen pretén acostar les tècniques de la lectura en veu alta als instituts, bo i potenciant-ne totes aquelles estratègies que calen per a tenir una bona dicció, entonació, velocitat, comprensió del text...

Els nostres alumnes de 1r i 2n d'ESO hi han participat. Han realitzat uns exercicis a classe, han practicat i han llegit textos en veu alta i davant dels seus companys. D'entre tots ells, s'han escollit deu alumnes, quatre de primer i sis de segon, entre els que s'han escollit els dos representants de l'Institut als quarts de final, que es van realitzar a Girona, a l'Institut Vicenç Vives, el dimarts 17 de març.

Dels dos representants, -dues, perquè són dues noies-, se n'escollirà una com a lectora oficial i l'altra com a substituta, en cas que la primera estigués indisposada el dia dels quarts de final.

El 17 de març de 2015 al matí, la Jorgina Prunell i jo l'Ariadna Font, vam anar als quarts de final del XI Certamen de Lectura en veu alta. Només vaig llegir jo, ja que la Jorgina hi anava de suplent. Ens va acompanyar la Bet Poch. Aquest concurs es va fer a l'Institut Vicenç Vives de Girona.

En aquest concurs hi van participar alumnes de totes les edats, des de 3r de primària fins a 4rt d'ESO. Cada categoria tenia un nom diferent. Els *grumets vermells* eren els nens de cycle mitjà de primària, aquest llegien individualment. Després hi havia els *grumets verds*, aquests eren els de cycle superior de primària. També hi havia els *timoners*, que són els nenes o nenes nouvinguts al país (de cycle superior de primària o 1r i 2n d'ESO). Després hi havia els *Corsaris*, que són els alumnes de primer cycle d'ESO, en el qual participava jo. I per últim hi havia la *tropa de corsaris* que eren els alumnes de 3r o 4rt d'ESO, aquests llegien en grups de 3 o 4 persones (els quals llegien plegats).

Quan vam arribar en allà vam entrar en el teatre de l'Institut, els participants s'havien de seure al davant de tot i acompanyants i professors cap a darrere.

Quan va començar el certamen van fer un discurs sobre el concurs. Després van començar a llegir tots els alumnes del primer grups i així successivament amb tots els grups. L'ordre amb el qual llegíem era per sorteig, quan cridaven el teu nom et donaven un número, cada categoria d'un color diferent. Et posaves a dalt de l'escenari un darrere l'altre i a davant de tot hi havia un micròfon. Havies de llegir la part que et toqués en aquell moment. I quan acabaves anaves al costat de l'escenari a esperar que tots els membres del teu grup acabessin de llegir. Després els jutges deliberaven. I quan tots els grups ja havien llegit, després es va dir qui guanyava i qui no.

Jo no vaig guanyar, però vaig intentar fer-ho el millor possible.

Com a premi ens van donar un llibre i un diploma.

Aquest concurs és un experiència molt maca, em va agradar molt poder representar a l'Institut de Llagostera i estic molt contenta dels resultats.

Ariadna Font Ferrer

Ajuda'ns a canviar vides

Teatre Municipal de Girona, 5 i 6 DE FEBRER 2015

Els alumnes de 4t d'ESO de l'optativa de Música han participat a l'espectacle músico-teatral de suport als projectes de Caritas i Oxfam Intermón per canviar vides aquí i al Txad. Aquesta iniciativa s'enmarcava dins els actes de celebració del DENIP, dia escolar de la no violència i la pau.

Hi van participar i actuar 1000 alumnes de secundària de 32 centres educatius de les comarques gironines.

**CENTRE VETERINARI
LLAGOSTERA**

HORARI
- Matí: d'11.00 a 13.30 h. (excepte dimecres)
- Tarda: de 17.00 a 20.00 h.
Dissabtes: d'11.00 a 13.30 h.
(Juliol i Agost, dimecres matí obert)

C/ Fivaller, 2 **17240 LLAGOSTERA**
Tel.: 972 83 10 53 **(Girona)**

**CALÇATS
LLINÀS**

Plaça Catalunya, 1 - Tel. 972 80 52 91 - **LLAGOSTERA**
C. Alta Riera, 6 - Tel. 972 64 32 22 - **LA BISBAL**
C. Sant Joan, 43 - Tel. 972 32 13 55 - **SANT FELIU DE GUÍXOLS**

Eva Cubarsi Blanco
C/ Fivaller nº 3
17240 Llagostera
info@babbellagostera.cat
Tel. 696 246 537

ANGLÈS **ALEMANY** **XINÈS** **FRANCÈS**

**CENTRE D'ESTÈTICA
Ma Assumpció Llobet**

c/ Almogàvers, 22 **Tel. 972830147**
17240 Llagostera (Girona) **mòbil 626101335**

donna's
estètica
servei a domicili

Consellers 11, 1r 1a
17240 Llagostera
972 83 14 44
donnas@donnas.cat

**Fruites i
Queviures**

CAN MADÍ

C/ Almogàvers, 8 - Tel. (972) 83 00 98
17240 LLAGOSTERA

JOSEP ALIU
Can Viñas de Llagostera s.c
C/ Camprodon, 12
17240 Llagostera
972 83 00 74

pinsos, adobs, complements per animals, vins i caves
www.canvinas.com canvinasdellagostera@hotmail.es

VENDA I REPARACIÓ MAQUINÀRIA

Antoni Pérez Pedraza

Avd. de l'Esport 11
17240 Llagostera
Tels. 972805703
627035868

Concurs portada Traca 21

Alumnes de 2n d'ESO

Portades finalistes:

2n A: **Esther Ramírez Mateo, Irina Garcia i Carla Renart**

2n B: **Marta Calvano i Carla Serrat**

2n C: **Mar Gómez i Tània Castillejo**

Portada guanyadora: **Clàudia Galindo, 2n B**

Mar Gómez

Carla Serrat

Esther Ramírez Ma-

Irina Garcia

Marta Calvano

Tània Castillejo

Ens agarada conversar

Volem conèixer una mica més el nostre institut, hem parlat amb professors i alumnes. A veure si us interessa...

Entrevistem a **Isabel Jodar**, coordinadora de 2n d'ESO, tutora i professora d'anglès.

- On vius?
- **Visc a Girona.**
- T'agradaria que te agafessin a una escola o institut més a prop? És fàcil per a tu venir fins aquí cada dia?
- **M'agradaria anar a un Institut més a prop, que no estigui tan lluny perquè de Girona a Llagostera hi ha trenta minuts de camí. Per mi sí és fàcil venir fins aquí perquè amb altres professors combinem els cotxes i cada dia no has de posar benzina.**
- Tens fills? Quants? Com es diuen?
- **Sí, tinc tres filles que es diuen Irene, Elena i Anna.**
- Quins estudis has fet per ser professora?
- **Vaig estudiar Magisteri i Filologia anglesa.**
- Quants anys et vas passar estudiant la carrera?
- **Magisteri tres anys i Filologia anglesa quatre anys.**
- A part d'estudiar anglès, has estudiat altres llengües?
- **També he estudiat francès i italià.**
- T'agrada ser professora?
- **Sí, m'agrada molt.**
- Quants anys fa que ets professora?
- **Fa més de vint anys que sóc professora.**
- A part dels estudis de ser professora, has intentat provar una altra cosa?
- **No, des de un bon principi me va agradar ser professora i no vaig provar res més.**
- De petita tenies pensat ser professora en un futur?
- **De petita tenia pensat ser professora o infermera de pediatria.**
- Vas ser una de les primeres persones en arribar a l'institut de Llagostera? Quins records en tens?
- **Sí, vaig ser de les primeres. Tinc molts bons records. També em fa molta il·lusió trobar-me amb antics alumnes o amb antics companys de la feina.**
- Que penses sobre l'educació a l'institut? Podria ser millorable?
- **Sobre de la educació penso que és molt educada, però hi ha gent que de educada no te res i que alguns cursos l'educació o el comportament podria ser millorable.**
- Creus que la manera d'ensenyar ha canviat amb el pas del temps?
- **Sí, perquè les noves tecnologies han influït molt i serveixen molt.**
- Em recomanaries ser professora d'anglès?
- **I tant que sí!**

Nàtalia Alvé, Alba Pellicer i Unmu Cessay

Continuem parlant amb la Isabel però ara s'hi afegeix en **Carles Grau**, professor de ciències.

- M'agradaria saber què opines de l'institut de Llagostera.
- **ISABEL: Molt bé, molt còmode!**
- **CARLES: Un institut petit i familiar.**
- T'agrada treballar al centre? Perquè?
- **ISABEL: Sí fa molts anys que hi treballo.**
- **CARLES: Sí, és molt tranquil, hi ha pocs alumnes**

- Has tingut algun problema aquí a l'IES?
- **ISABEL: No, mai!**
- **CARLES: No, tret que alguns alumnes es porten malament.**
- Has hagut d'estudiar molt per ser professor?
- **ISABEL: El que va durar la carrera, però sempre continues aprenent.**
- **CARLES: Sí, 24 o 25 anys**
- T'agrada treballar a secundària? O preferiries treballar a primària.
- **ISABEL: Ja hi he treballat a primària, també m'agradava, però ara ja estic bé treballant aquí.**
- **CARLES: Secundària, a primària has d'estar molt a sobre els alumnes perquè et facin la feina, a secundària són més autònoms.**
- Si no haguessis sigut professor que t'agradaria haver sigut?
- **ISABEL: Tenia molt clar que volia fer una cosa relacionada amb nens. També alguna cosa relacionada amb infermeria.**
- **CARLES: Ciclista, m'agrada l'esport. També en un parc naturalista.**
- T'ha agradat que et fem aquest entrevista?
- **ISABEL: Molt, sobretot amb vosaltres!**
- **CARLES: Sí, però ha sigut una mica curt.**

Loubna Ougariyane, Mar Gómez i Estel Lloveras

Hem entrevistat a l'**Elisabet Buck**, també és professora d'anglès del nostre Institut. Volem conèixer la seva passió per la dansa.

- Quan vas començar a ballar?
- **Vaig començar a ballar als 4 anys, a l'escola de la meva mare, a Bèlgica, que és on vaig néixer.**
- Quan vas obrir l'escola de dansa?
- **La de Bèlgica la va obrir la meva mare i quan vam venir a Girona al 2005, vam esperar 2 anys i la vam obrir al 2007 a Girona.**
- Quines modalitats feu a l'escola?
- **A l'escola només es fa ballet clàssic. Fem servir la mateixa tècnica d'ensenyament que a la de Bèlgica.**

- Has ballat a competicions importants?
- **A ballet no hi ha competicions com a jazz o hip hop, fem exàmens i representacions, però no competicions.**
- Algú més balla a la teva família?
- **El meu germà no balla, el meu pare tampoc però li agrada veure-ho, la meva mare va arribar a fer exhibicions de molt alt nivell i la meva germana, és ballarina professional i està a Estònia (Rússia), ballant.**
- Perquè et vas fer professora d'institut, quan podies haver estat ballarina professional?
- **Als 12 o 13 anys, és quan t'has de plantejar si vols continuar ballant professionalment o com a hobby. Jo no vaig voler, eren moltes hores, molt sacrifici, molt temps sense la família... Així que vaig seguir ballant però com a hobby, això sí, molt sèriament.**
- Encara balles?
- Sí
- Que sents quan balles?
- **Em sento lliure, no penso en res "és com una teràpia", desconnecto del món.**
- Et segueixes posant nerviosa quan surts al escenari o al llarg del temps vas guanyant confiança?
- **Sempre tinc un paper a l'obra de l'escola i sempre estic nerviosa. Tot i que l'escenari per a mi és màgic.**

Esther Ramírez, Alba Pérez, Irina García

Dos alumnes de 2n de Batxillerat han volgut parlar amb nosaltres sobre el seu futur i també, és clar, del seu pas per l'Institut.

Agustí Hernández Carretero:

- Quin batxillerat fas?
- **Faig el batxillerat científic.**
- És molt difícil? Estàs molt estressat?
- **El batxillerat en si es bastant estressant, ho estic passant bastant malament però crec que ho aconseguiré.**

- Quan marxis de l'institut quina carrera tens pensada fer?
- **Fisió i INEF.**
- Quines són les teves aficions?
- **Màgia i basquet.**
- Hi ha alguna relació entre la màgia i el que tu vols estudiar?
- **No, però sí que hi ha una carrera que està a Madrid i no ho descarto.**
- A part d'estudiar, en el teu temps lliure, estàs treballant ?
- **Fins ara no he treballat, però aquest estiu si que vull treballar per guanyar una mica de diners per la universitat.**
- Practiques algun esport?
- **Faig basquet, jugo a llagostera a la sub21.**
- Quins records t'emportes de l'institut?
- **Sobretot de la eso de moltes tonteries, la gent cantant al mig de la classe, d'expulsions d'altres i del temps lliure a les tardes. Ara a batxillerat no tens tant temps, perquè has d'estudiar molt.**
- Quina sensació tens de ser major d'edat i a més a més ser un dels primers de la classe en ser-ho?
- **Són uns dies o mesos més, no té res de nou.**
- Tens carnet de cotxe? Si és que no, quan el voldries tenir?
- **Estic pensant de treure-me'l aquest estiu per anar a treballar i tenir música. Ara tinc el de moto.**
- T'ha agradat aquesta entrevista?
- **Sí crec que les preguntes han estat variades i molt bé.**

Pere Voz Vilanova:

- Quin batxillerat fas ?
- **Faig el batxillerat social.**
- És molt difícil? Estàs molt estressat?
- **En general és difícil si no ho entens. És bastant estressant tot, perquè hi ha molt de temari.**
- Quan marxis de l'institut quina carrera tens pensada fer ?
- **El meu somni és fer International Business, com a segon recurs tinc ADE en anglès. Qualsevol de les dues carreres són a Barcelona.**
- Quines són les teves aficions ?
- **Submarinisme, anar a esquí, anar en bici i fer futbol americà.**
- Hi ha alguna relació entre el futbol americà i el que tu vols estudiar ?
- **Cap ni una.**
- A part d'estudiar, en el teu temps lliure, estàs treballant?
- **No, però m'agradaria treballar.**
- Des de quan practiques futbol americà ?
- **Fa 3 o 4 anys que faig futbol americà després de deixar el basquet.**
- Quins records t'emportes de l'institut ?
- **Molts records: moltes expulsions, cantant amb tota la classe, menjant, amb el mòbil...**
- Quina sensació tens per no poder votar al setembre?
- **Molt enfadat, perquè vaig votar per la votació que no conta i ara la que conta no puc.**
- T'estàs preparant per tenir el carnet de cotxe o de moto ?
- **Vaig estudiar pel de moto, però no vaig poder acabar pel treball de recerca. Aquest estiu seguiré amb la part teòrica i al desembre quan faci els 18 faré la part pràctica.**
- T'ha agradat aquesta entrevista?
- **Curta, però diversa i molt bé.**

Cristina Voz, Abril Domínguez i Diana Cretu

Música

ENS AGRADA

Ens agrada la música

Roger Ruiz

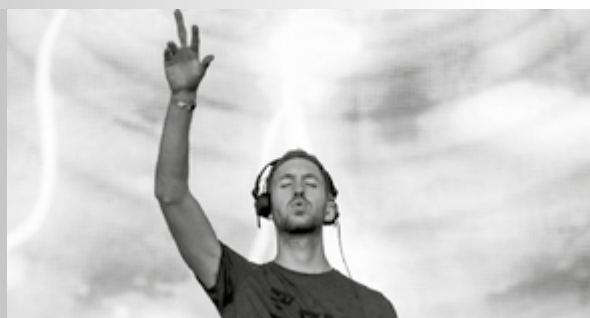
L'estil de música que m'agrada és el pop i el hiphop en anglès.
Hi ha diferents cantants que m'agraden però els destacats són :

AVICII

DAVID GUETTA

CALVIN HARRIS

Tots quatre són DJ molt coneguts a tot el món, han tingut moltes cançons numeros 1 del món menys OMI que és la primera cançó que fa però està entre les millors.

AVICII
HEY BROTHER- NUMERO 1

DAVID GUETTA
DANGEROUS- NUMERO 1

CALVIN HARRIS
OUTSIDE- NUMERO 1

OMI
CHEERLEADER

Més música

Alex Malagon

A mi la música que més m'agrada és la que puc entendre, és a dir en català o en castellà.

Actualment els meus grups de música preferits són els Catarres, Txarango, els Pets i Estopa. També m'agraden cantants com Pablo Alboran, David Bisbal i Melendi.

Alguna vegada he anat a concerts de Txarango.

Normalment només escolto música d'aquests grups o cantants.

Juli Llover

Us parlaré del Flamenco, a mi aquest tipus de música em tranquil·litza i m'agrada la història de la qual parla la lletra, normalment les lletres solen ser tranquil·les acompanyades d'una guitarra i en castellà. També m'agrada el dupstep, és un gènere més accelerat i es fan tots els ritmes amb ordinador, seria com la música màquina.

Jo no toco cap instrument però m'agradaria tocar la guitarra espanyola.

Diria que això de la música va segons gustos i també segons l'estat d'ànim que tinguis en aquell moment. Però si hagués de recomanar-ne alguna, doncs les dues que he dit abans.

Natàlia Alves

A mi la música em relaxa molt algunes vegades, m'agrada escoltar música quan faig deures perquè així estic com més motivada i faig els deures amb més il·lusió. Molts cops em passa que no em puc concentrar perquè m'agrada tant la cançó que em venen ganas de cantar-la. Escolto música de diferents autors com One Direction, Maroon 5, Gemeliers, etc.

Jo només he anat un cop de concert de One Direction amb una amiga, a Barcelona el 8 de juliol passat. Aquest estiu, el 2 d'agost aniré al concert de Gemeliers a Cap Roig, amb una amiga de Sant Feliu.

Els Gemeliers, es diu així perquè són dos germans bessons, Jesús i Daniel Oviedo Morilla que són de Sevilla. Els vaig conèixer un dia a Girona quan van fer una firma de discos en un centre comercial.

Samuel Harcq

A mi no és que m'agradi gaire la música i l'única que escolto és de-admouse5 és música electrònica i per a qui li agradi aquest tipus de música jo si recomanaria escoltar-la. No té lletra i crec que mai t'adormiries, cada peça dura una hora més o menys.

Adrià Mesa

Jo des de sempre escolto bàsicament rap i dupstep.

Principalment rap ja que hi vull abocar el meu futur i és el que realment em motiva.

Unmu Cessay

M'agrada un grup que es diu ONE DIRECTION, que és un grup britànic que es va crear a l'any 2010. En aquell moment estava formada per en Harry Styles, en Niall Horan, en Zayn Malik, en Liam Payne i en

Louis Tomlinson, fins que fa poc va marxar un membre del grup, en Zayn. Igualment margada el grup tant si marxa un o no, però ja no és el mateix. Les millors cançons del grup per mi són Best song ever i Story of my life. També m'agrada més cantants com per exemple la Lady Gaga, la Nicki Minaj...

Carlos Funellosas

A mi m'agrada escoltar la música quan estic de camí a algun lloc, sigui caminant, en cotxe o tren, perquè el temps em passa ràpid i m'entreté.

D'autors, cantants i títols de músiques no en se gaire, però dels que jo conec m'agraden bastant els DJ's, David Guetta, Martín Garrix, Tiesto, Avicii... Per fer àlbums de cançons li pregunto a la meua germana noms d'algunes músiques.

Fa poc va haver-hi un concert anomenat l'Ultra, era un concert de música molt famós, a Miami, que hi participaven els noms anomenats anteriorment, ja m'agradaria a mi poder-hi haver anat.

Elias Ben Fares

L'Ultra Music Festival és un concert que es fa a Miami on els millors DJs com David Guetta, Martin Garrix, Hardwell, Tiesto i entre altres, presenten els seus millors temes durant tres dies de festival. També es fa en altres llocs com a Ibiza, Saó Paül, Tokio... En aquest concert assisteixen cada any més de 100 mil espectadors on gaudeixen del festival, que es caracteritza pels subgèneres de la música electrònica com l'Electro House, Dubstep, Drum and Bass... que són d'un estil molt ràpid i potents. Durant els anys el meu gust musical a canviat moltíssim perquè abans no m'agradava gens música electrònica ni m'agradava música de DJs i en canvi ara m'encanta. Jo recomano escoltar aquest tipus de música perquè et motiva molt i et posa actiu.

Carla Renart

Lady Gaga va néixer el dia 28 de març de 1986. Ella va treure l'àlbum "The Fame" al 2008, que inclou cançons com "Poker Face", o "Just Dance", el qual l'àlbum va arribar al primer lloc de llistes d'èxits. Al 2009 va treure "The Fame Monster" el qual inclou cançons com "Bad Romance", "Alejandro" o la seva col·laboració amb Beyoncé "Telephone". Aquesta gira de "The Monster Ball Tour" es una de les gires de concerts amb més ingressos a la història de la indústria musical. El següent àlbum va ser al 2011, titulat "Born This Way" el qual té cançons com "Born This Way" o "The Edge of Glory". Al 2013 va treure el seu àlbum titulat "ARTPOP" on hi ha cançons com "Applause", "G.U.Y." o "Venus". Aquest àlbum es va posar en el segon lloc d'àlbums més venuts a Estats Units. Més enllà de la seva carrera com artista, dedica causes humanitàries i el seu activisme a favor de la comunitat LGTB (Lesbianes, Gays, Transexuals i Bisexuals) van afirmar que ella s'ha convertit en: "la major defensora de gays i lesbianes". Ella ha aconseguit 6 "Grammy", un dels quals l'ha aconseguit aquest any 2015 amb el seu àlbum amb Tonny Bennet, i 13 "MTV Music Awards". Ha tret les seves pròpies fragàncies comercials, "Fame" i "Eau de Gaga".

Fa pocs mesos va afirmar que estava compromesa amb Taylor Kinney, els quals portaven anys junts.

La meva experiència a l'artRAVE

Marta Calvano Esquinas, 2n B

La gran Lady Gaga va a tornar a Espanya per tercera vegada el dia 8 de novembre, al Palau Sant Jordi. Com és habitual, va vendre totes les entrades, ni més ni menys que 17.513.

Una setmana abans ja es podien veure dues cues de fans acampanant, passant fred, tornant-se...i tot per estar a primera fila, o si més no, molt a prop de l'escenari. Els fans que feien cua des de dies abans tenien una entrada especial, la Early Entry, amb la que podien accedir a pista mitja hora abans que tothom.

Va arribar el dia. El tan esperat 8 de novembre des de feia gairebé tres-cents dies. Vaig anar-hi amb la meva germana, vam passar el matí a La Maquinista ja que no es podia aparcar enlloc i allà vaig quedar amb un amic. Cap a les quatre vam decidir marxar, i els meus pares es van quedar a l'IKEA de Badalona. Nosaltres vam agafar un taxi, i uns dos minuts abans d'arribar al Palau ja podíem veure la gentada. Vam arribar a la porta i vam començar a anar cap al "nucli" del que semblava una trobada d'homosexuals. Només arribar, vam començar a buscar entre les dues cues llarguíssimes

(ni tan sols en veiem el final) algú conegut, ja que vam caure en una cosa important: si no trobàvem a algun amic hauríem d'anar al final de la cua, i llavors estariem al final de tot de la pista i no veuríem absolutament res.

Les hores passaven molt ràpid, massa, pel que vaig decidir trucar a molts amics que eren al concert, però tots em deien que estaven molt endarrere de la cua i que per tant no ens serviria de gaire collar-nos. I vam decidir esperar.

Mentre estàvem "passant l'estona", vaig veure venir uns amics que anaven a grada i que per tant no feien cua i vam començar a parlar. Ells van marxar al cap de mitja hora, amb la meva germana vam haver de dissimular que estàvem soles, sense cap lloc a cap de les cues. Érem al costat d'una de les cues, gairebé a davant de tot, parades com uns estaquirots, perquè ens feia massa vergonya posar-nos-hi ja que algú ens podia dir alguna cosa. De sobte, la meva germana em va avisar per dir-me que just al nostre costat hi havia un forat a la cua on cabíem perfectament. Vam passar-nos quasi un quart d'hora pensant si entrar o no. De cop i volta, la meva germana murmura "apenas queda una hora para que abran las puertas, es ahora o nunca" i en aquell moment es posa a parlar amb els que estaven just davant del forat de la cua. Estava "provant" si els nois eren simpàtics o no, i al veure que eren super oberts i macos, vam acabar de posar-nos del tot en la cua descaradament. No es van enfadar, i a partir d'aquell moment els minuts van començar a passar molt més ràpid que abans. NO em podia creure que en unes hores veuria a la meva ídola després de 6 anys.

Van obrir les portes. Jo i el meu "grup" (una mica peculiar, ja que no sé qui estava més nerviós, si un dels amics que vaig fer o jo) ens vam posar a córrer fins que vam arribar a pista i ens vam col·locar just a sota de l'escenari. No m'ho podia creure. Havíem entrat, i a més érem dels primers.

Anava amb moltíssimes ganes al concert, però he de dir que em feia una mica de ràbia el fet que estava programat que només durés una hora.

Estàvem impacients. De cop i volta, el teló lila es va desplegar i a una pantalla gran va sortir escrit "Are you ready?". Tothom cridava. Quan va aparèixer a l'escenari, amb una cançó molt animada, ARTPOP, vaig començar a plorar sense parar. Em vaig abraçar amb els del meu costat, vaig ballar... Resumint, va cantar el disc sencer d'ARTPOP i també altres grans èxits que no podien faltar, com Born This Way, Just Dance, Bad Romance, Poker Face, You and I, etc. i dues versions de cançons conegudes; What's Up de 4 Non Blondes i Bang Bang, de Nancy Sinatra.

Ho va donar tot. Havia vist vídeos de concerts de la Gaga, però no l'havia vist mai gaudir tant, mentre repetia constantment "Barcelona I Love you!". Hi va haver molts canvis de vestuari i sobretot moltíssima coreografia i coordinació entre ella i els ballarins de la Haus Of Gaga. El que més em va agradar i emocionar, va ser quan va llegir la carta d'un fan i el va pujar a l'escenari. Sí, el va pujar i va ballar amb ell, el va abraçar, i tot això durant més de deu minuts, ell no s'ho podia ni creure. Va ser massa emotiu. No tinc gaire més paraules per descriure totes les emocions que vaig sentir alhora en cada cançó que va cantar. El concert va durar DUES HORES I MITJA. Vaig sortir ballant, cridant i mig plorant. Entre el concert que va fer i la gent fantàstica que vaig conèixer a dins, només tenia ganes de repetir-ho mil vegades més.

Sotracs

Anna Llinàs i Ariadna Font

Sotracs és un grup de música de Llagostera format per 5 músics. Aquest any han participat al concurs "Engresca't" i van quedar finalistes. Els entrevistem perquè ens agrada la seva música i ja que tenim contactes amb el grup, ho hem aprofitat.

El grup està format per: l'Artur, que toca la guitarra elèctrica/acústica i també canta; l'Elena, que és la cantant principal i toca la flauta travessera; en Roger, toca la bateria; l'Adrià, toca la guitarra elèctrica i finalment en Jordi, que toca el baix.

- El 2014 ha estat un bon any per a Sotracs, què en penseu?

Sí, ha estat un molt bon any per a nosaltres. Hem tret dos cançons noves, hem participat a un concurs a Barcelona, i vam quedar finalistes!, tot això és una suma per fer un pas endavant pel grup.

- Com es va formar el grup, com va sorgir la idea de formar un grup musical?

Vam començar l'Adrià i jo (l'Artur) bàsicament per formar-nos més en el món de la música. Després s'hi va incorporar l'Elena. Després en Roger i en Jordi. Formàvem el grup Lapsus i era un grup bàsicament per aprendre.

- D'on va sortir el nom del grup?

Primer ens deïem Lapsus, però quan vam tocar a la nostra primera Festa Major ens vam adonar que ja hi havia molts grups que es deïen així. Aleshores vam estar buscant i finalment vam fer una llista i d'allà vam escollir, i va sortir el grup de Sotracs.

- Què us identifica com a grup?

No tenim un tipus de música que ens identifiqui, la veritat, perquè les nostres cançons són de molts estils diferents. Podríem dir que encara estem buscant el que ens identifiqui.

- Toqueu temes propis o versions?

Quan encara ens deïem Lapsus fèiem versions però al llarg d'anys vam anar fent temes propis que estan compostos per l'Artur. Quan fem acústics jo (l'Elena) i l'Artur toquem temes propis però també versions, ara sí, quan fem concerts amb tot el grup només toquem temes propis.

- La música, què es per a vosaltres?

La música per a nosaltres és una manera d'expressar els nostres sentiments, ja que tots toquem o estem incorporats en el món de música des de ben petits.....

- Com us heu donat a conèixer?

Ens hem donat a conèixer per xarxes socials, com Facebook o Twitter, a través de concursos, i sobretot donant veus a coneguts. Sense por i endavant

- CONCURS ENGRESCA'T: quina experiència en traieu del concurs?

Ha sigut una molt bona manera de donar-nos a conèixer, una experiència molt bona a nivell de grup i individualment. Ens ho hem passat molt bé i també ha sigut una manera de conèixer altres grups i persones amb estils diferents al nostre.

- Quins són els plans pel futur? Quin seria el desig de Sotracs?

Ara mateix no ho sabem. D'aquí uns dies ens reunirem per parlar i decidir què fem. Tenim dos opcions: tirar endavant amb el grup i treure una maqueta o així per fer

- Heu tret algun disc o teniu planejat treure'n algun?

Ens agradaria molt, però com hem dit abans, primer hem de decidir si seguir endavant o no.

Treure un disc és molt car, hauríem de reunir patrocinadors o recaptar diners. Per començar, si decidim tirar endavant intentaríem treure primer una maqueta abans que un disc. Però com ja hem anat repetint, primer hem de decidir el futur de Sotracs abans de fer res.

- Us surten propostes de concerts?

Ens surten les propostes que busquem, tot i així ens agradaria que ens sortís alguna més, però ja estem molt contents amb el que tenim.

S'ha de dir que tindràs més propostes treballant amb acústic, perquè no s'han d'instal·lar gaires aparells, un amplificador, un micro...

- Com us ho compagineu amb els estudis, la feina?

Entre setmana no podem quedar mai perquè estem tots estudiant, amb exàmens, treballem... Però tots els divendres a la tarda ja els tenim reservats per assajar. En època d'exàmens és més difícil assajar però sempre trobem un dia per fer-ho.

Ballar

ENS AGRADA

Iris Teixidor

Directora de l'escola de dansa *El Far*

- T'agradava ballar quan eres petita?

Doncs sí, molt, la veritat és que sí. Quan era petita cada vegada que escoltava una música ballava. Sobretot amb la cançó de Grease, aquella on arreglen el cotxe.

- Tu ets ex alumna de l'institut. Et va agradar? Et vas emportar bons records d'ell?

Penso que m'emporto molt bons records perquè és un grup que te'n recordes tot el llarg de la teva vida, dels companys de l'escola i l'institut i veure com han acabat el grup que s'ha anat consolidant i que ara ja no existeix. Els profes... depèn. De vegades hi ha profes que se'ls hi dona molt bé la seva especialitat però a nivell que els alumnes estudiem penso que ens haurien d'ensenyar també... Jo crec que persones amb bona actitud i especialistes amb l'ensenyament n'hi ha però que haurien de tenir tècniques de com ensenyar, és a dir, com ensenyar als alumnes. I després de l'institut en general la ràtio, que vol dir tant professors com alumnes, penso que perquè tenir un professor per cada 30 alumnes? I de vegades a l'institut no ensenyen coses que són necessàries a la vida com per exemple com resoldre algun problema, com redactar un currículum, com buscar feina... en general, com moure's pel món. Però sí que tinc bons records de l'institut.

- La teva afició al ball ve d'alguna cosa en concret o va sorgir d'inspiració?

La meva afició al ball sempre m'havia agradat i el fet de haver-lo estudiat a nivell més professional va sorgir de casualitat ja que quan jo vaig anar a Barcelona tenia 18 anys i no havia ballat mai a nivell d'estudiar a alguna escola de dansa. Jo havia fet bàsquet i me'n vaig anar perquè jo volia ser actriu i vaig buscar escoles d'interpretació i vaig pensar que per complementar estaria molt bé ballar perquè a vegades et demanen ballar i cantar i em vaig apuntar a una escola de dansa i cant. Al final em va agradar més el ball i vaig deixar de costat la part d'interpretació.

- Et va costar obrir l'escola de dansa?

Van ser com petits objectius que havia d'anar resolent. Jo crec que no va haver-hi cap entrebanc molt gran, va passar tot molt ràpid.

Tot ha sigut molta feina i m'ho he agafat com petits objectius, petites coses que s'han anat fent.

- Com se't va ocórrer el nom de "El Far" ?

Tot va venir en un viatge que vaig fer a Formentera un viatge que vaig decidir en plan cap a on em vull dirigir, què vull fer una mica amb el meu futur. Crec que em vaig inspirar per això i que va venir per aquí la idea.

- Va tenir èxit l'escola quan la vas obrir?

Home jo penso que per mi sí, que ha tingut èxit. Clar depèn l'èxit, depèn de com ho vulgui definir cadascú, es tot el que has aconseguit que et fa tenir una sensació de que estàs satisfet, i per mi va ser així, per mi sí que n'ha tingut d'èxit.

- Et va ajudar algú per poder obrir-la?

Jo crec que molta gent, la Míriam que ja la coneixeu..., els professors que al principi no hi havien tants, la meva família, els meus germans sobretot, els meus amics, tothom va ficar una mica de la seva part, des de que van venir-me a ajudar a pintar, a imprimir una fotocopia, hem de preparar la inauguració van venir els amics a ajudar-me a preparar-ho tot, vull dir que molta gent.

- Vas pensar que tindria tant d'èxit l'escola?

De vegades penso que no m'hi faig a la idea. Que arribarà un dia que diré: " Uala que guay, tot això que hem aconseguit." Però per mi com que encara estic fent una mica d'escala i anar assolint coses que a mi encara hem faltat molt al dia a dia, no ho he pogut veure amb perspectiva, per dir: " Uala hem aconseguit això!", tinc la sensació com que encara ho estem engegant.

- Ara parlem de tu... Et costa compaginar "El Far" amb la teva vida quotidiana?

El que em costa és desconnectar, o sigui és com si tota la meva vida sigues el Far moltes vegades, i fins i tot el que és a la nit, a l'hora de dormir o així me venen molts pensament " Ostres podria fer això a la coreografia, podria posar aquests passos" i és clar, passen les hores i em costa una mica dormir. Em costa marcar límits, distanciar-ho una mica, de mica en mica ho vaig trobant, però sí que ocupa molt de temps lliure.

- Voldries dir-li alguna cosa aquelles persones que tenen pensat obrir una escola o apuntar-se a ella?

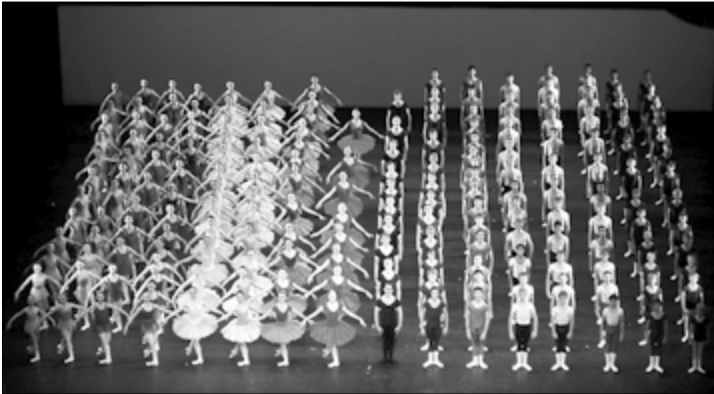
Doncs precisament això que em costa, m'hagués anat bé que algú em digues, marca't un horari i separa una mica les coses, aquest es un horari de feina que estàs treballant i aquesta és l'Iris la persona que no ets directora de l'escola sinó que estàs a casa rentant els plats o mirant la televisió amb la teva parella, doncs seria això marca't un horari. Seria un consell que podria anar bé en aquesta persona, i que ho gaudeixi molt. Per lo d'apuntar-se a una escola, penso que no li puc donar un consell en plan fes això o fes allò, si jo desitjo ser ballarina i passen 80 anys encara ho seguiré desitjant, llavors jo vaig decidir que encara que fos tard volia aprofitar la meva vida des de aquell moment, llavors jo li diria això, que ho pot aprofitar però que cada persona escull el que vol.

Ada Alsina i Tània Castillejo. 2nC

La coreografia

Carla Pons

Si descompasséssim la paraula coreografia tindríem coreo que significa dansa i grafia que es escriptura, per tant ens queda que la coreografia és l'escriptura de la dansa.

Una coreografia és el conjunt de moviments i de passos de ball acompanyats d'una cançó de manera que creïn figures, patrons i transicions amb un efecte estètic més enllà de seguir uns passos prefixats o un ritme concret. En un ball no coreografiat, els passos s'improvisen al moment inspirats per la música, l'ambient, etc.

La coreografia sol formar part d'espectacles com el ballet, el teatre o cinema musical, l'òpera, etc. A la música pop moderna i antiga, és molt important la coreografia, tant als concerts com als videoclips. Les coreografies també s'utilitzen en alguns esports com la natació sincronitzada, l'acroport i la gimnàstica rítmica. Poden ser utilitzades en presentacions i desfilades de moda, militars o religioses i també en molts rituals. Per exemple, al teatre i al cinema, es coreografien lluites, persecucions o combats.

La persona que es dedica a muntar coreografies és el coreògraf o la coreògrafa. Aquest, s'encarrega de compondre el ball tant per la dansa com per el patinatge artístic, la gimnàstica rítmica, etc. A les produccions modernes, el coreògraf assumeix també el càrrec de director de l'espectacle. A Catalunya, el coreògraf més destacat els últims anys ha estat en Joan Magriñà.

Elements que componen la coreografia

La coreografia està composta per diferents elements, aquests elements determinen com serà la coreografia mitjançant els moviments corporals i l'expressió d'aquests. Els elements d'una coreografia són els següents:

- **Moviment:** És un canvi de posició l'espai d'algun tipus de matèria d'acord amb un observador físic.
- **Ritme:** És, generalment, un moviment marcat per la successió regular d'elements dèbils i forts, o bé de condicions oposades o diferents. És a dir, un moviment controlat o mesurat, sonor o visual, generalment produït per una ordenació de diferents elements de l'element en qüestió.
- **Expressió corporal:** Vindria a ser la manera en la que cada persona es mostra en el món de la dansa. L'expressió corporal, és un camí que ha de ser explorat i treballat a l'hora de ballar, per poder trobar la fluïdesa entre les emocions i els sentiments del món interior de cada persona i de les que l'envolten. El seu objecte d'estudi és la capacitat comunicativa en una relació d'estar en un temps, un espai i una determinada energia.
- **Espai:** És el lloc físic on està tot i en el que tenen lloc els successos i que tenen una direcció i una posició relatives. L'espai físic és, habitualment, conegut amb tres dimensions lineals tot hi que alguns físics moderns ho consideren una part d'un infinit continu de quatre dimensions conegut com l'espai-temps. El concepte d'espai és considerat de fonamental importància per una composició d'una coreografia, ja que es necessita un espai físic concret per poder moure's amb certa llibertat i expressivitat.
- **Estil:** L'estil d'un moviment artístic és una tendència referent a l'art, amb una filosofia o estil en comú, seguida per un grup d'artistes o ballarins, durant un període en concret o d'una època més extensa de la història de l'art o de la dansa.

Col·laboradors

**Drogueria i Ferreteria
Frigola S.L.**

972830642
frigoladf@gmail.com

LLAVORS, EINES PER L'HORT, ADOBS, CEREALS, PINSOS
PINTURES, CÒPIES DE CLAUS I BRICOLATGE.

el passeig

BAR
RESTAURANT

Pg. Pompeu Fabra, 92 - 17240 Llagostera
Tel. 972 831 292

Pizzeria La Lluna

PIZZES ARTESANES
CARNS A LA BRASSA
PIZZES A DOMICILI

C/Fivaller, 26 "can Pep"
LLAGOSTERA(Girona) Tel. 972 80 55 66

Restaurant / Bar

**CAL
DEGOLLAT**

Cuina casolana
Servei de carta i menú

c/ Sant Feliu, 55 LLAGOSTERA 17240 Girona Tel: 972 831125

*Impremta
Montserrat*

Amer

Tel. 972 43 06 00

*Transports Nacionals i
Internacionals*

JAPIC PETIT, S.A.
Transports

C/. Girona, 31
17240 Llagostera
(Girona - Espanya)

Tel:972 830304-972805257
Fax:972 830555
Email:transit@japicpetit.cat

Net al Sec Toni

Bugaderia Ecològica
Tintoreria

Bon tracte
Qualitat
Entrega en 24h

C/ Garbí, 11 17240 - Llagostera (Girona) T: 972.831.808

• **Color:** Així com les banderes per un país, la dansa cristiana té diferents colors que, cada un té el seu propi significat que demostra alguna cosa en concret, com per exemple, el groc demostra la glòria de Déu, el blau safir, la revelació divina, el blau elèctric, manament o autoritat, el taronja, la lloança cap a Déu, el blanc, puresa, justícia, festivitat, llum, triomf... el gris, maduresa o, el violeta, allò sobrenatural o invisible. Hi ha moltes diferents maneres d'interpretar els colors de la dansa tot hi que sempre tinguin coses en comú i que tots tenen un mateix centre, representar els colors de Déu i el seu regne com ho faria una bandera per el seu rei i el regne d'aquests.

Història de la coreografia

La primera anotació coreogràfica, que encara era molt rudimentària, de que algú té notícia és al "Llibre Vermell de Montserrat" que es va crear cap a l'any 1399. Al segle XVI, durant el renaixement, es creu que els primers ballets professionals dels palaus aristocràtics francesos, anglesos i italians, podien tenir coreografies fixades però avui en dia no es tenen i tampoc se'n coneixen els autors. Per deduccions que s'han fet a partir de documents, pintures o novel·les d'aquella època, sembla que aquells ballets consistien bàsicament en un simple moviment o una sèrie de passos que seguien un ordre i un traçat determinat. Les evolucions conclouïen sovint formant les lletres de l'alfabet o el nom del rei o del palau en el qual eren representats. Què se sàpiga, el primer que s'inventà un sistema de notació coreogràfic va ser Jehan Tabourot, al mateix segle XVI, i un segle més tard, l'any 1699, va aparèixer el primer tractat sobre coreografia, de nom Chorégraphie ou l'art de décrire la danse que en francès significaria coreografia o l'art de descriure la dansa, escrit per Raoul Auger Feuillet.

Així, als seus inicis i surant segles, la coreografia ha estat lligada estretament a la dansa clàssica i el ballet. No va ser fins al segle XX quan les ballarines Loie Fuller i Isadora Duncan van revolucionar el concepte de dansa escènica. Varis deixebles de Serguei Diaghilev van representar la transició entre la coreografia de dansa clàssica romàntica i la dansa moderna. L'avantguardisme que van representar, va ser convertit en academisme pels seus deixebles. Martha Graham i Agnes de Mille, unes dones americanes, ven desenvolupar la dansa contemporània, de la qual a partir dels anys seixanta han fet evolucionar la tècnica diferents coreògrafs bastant reconeguts.

Com ja he dit abans, al pop, es molt important la dansa, el que fa que en destaquem algun gran ballarí, com pot ser en Michael Jackson, Lady Gaga o Britney Spears.

Ballar

ENS AGRADA

Jacob Gómez, ballari

Marta Calvano, Carla Serrat i Clàudia Galindo

Nosaltres tres li fem l'entrevista a en Jacob Gomez, un ballari professional que ha arribat molt lluny. Hem pensat que seria interessant perquè tothom parla dels futbolistes, però poca gent s'imagina tot el que s'ha de fer i l'esforç que implica arribar a ser ballari.

- Ens podries dir breument d'on ets, quants anys tens i què fas, si fas de professor, estàs en una companyia, on treballes... actualment?

Sóc en Jacob Gomez, tinc 23 anys i sóc de València. Actualment estic treballant en una companyia de dansa a Barcelona que es diu ITDansa i també faig classes a una escola, El Far.

- Quan vas saber que volies ser ballari, a quina edat, com te'n vas adonar...?

Ja des de petit veia que em cridava molt l'atenció la dansa. Tinc dos germanes grans que ja anaven a ballet i jo també volia anar-hi; però resulta que ballar era, en teoria, només per noies. Llavors els meus pares van insistir en l'escola de València perquè jo pogués començar i a partir d'allà vaig anar poc a poc, primer a nivell semi-professional i després ja vaig entrar al conservatori de dansa.

- On vas començar a ballar i a quina edat?

Vaig començar a ballar una mica tard, als 17 anys, al conservatori de dansa de València. Aleshores, als 18, vaig anar a Barcelona, a l'Institut del Teatre, i vaig acabar.

- Als teus pares els va semblar bé la idea de que et dediquessis a això, o preferien que et dediquessis a una altra cosa?

Els meus pares sempre m'han donat suport, i tinc molta sort per això, però va arribar un moment en què, com que és tant difícil viure de la dansa, em van suggerir que podia estudiar una altra cosa. De fet, vaig començar a estudiar a la universitat al mateix temps que ballava, però al final vaig decidir deixar la universitat i continuar estudiant dansa i treballant d'ella.

- Quin tipus de dansa fas i quin prefereixes?

Durant tota la meua vida he fet jazz, funky... i després ja m'he especialitzat en el ballet i la dansa contemporània. Avui en dia faig més contemporània i neoclàssic, que són les que m'agraden més.

- On vius ara mateix?

Ara mateix visc a Barcelona.

- Si poguessis tornar enrere, canviaries alguna cosa?

Crec que no, però si pogués triar, hauria començat abans amb el ballet, de més petit.

- Voldries seguir treballant sempre com a ballari?

Sí. A dia d'avui estic fent proves a altres companyies fora d'Espanya per a seguir sent ballari.

- Has ballat en algun escenari o ciutat que t'hagi agradat especialment?

Vaig ballar a França, i em va agradar molt l'experiència. La última actuació més important va ser a Mallorca, on l'escenari era molt bonic, hi va haver molta gent, les entrades esgotades... va ser molt interessant.

- T'agradaria ballar en algun lloc en concret?

Bé, quan ja has trepitjat bastants escenaris, el més important és que hi hagi públic i que aquest respongui al tipus de dansa que estàs fent, que surtin contents i que realment vegis que ha servit per alguna cosa la teua dansa.

- T'agradaria dir-li alguna cosa a aquelles persones que també es volen dedicar a la dansa?

M'agradaria dir que si realment volen ballar, que tot és possible, però que han d'estar molt forts de cap i de cos, perquè es necessita molta disciplina i implica molt cansament. També ho han de combinar amb els seus estudis, ja que per a ser ballarins, no només han de fer dansa, sinó que a més a més han d'estudiar anatomia, història de la música, anàlisi musical, interpretació... moltes coses; però, en definitiva, si senten molta passió per la dansa, poden fer-ho.

La dansa clàssica

Esther Ramírez Mateo

La dansa clàssica, és la mare de totes les danses, jazz, dansa contemporània... és un esport qualificar sobretot per a noies, però jo penso que el ballet, igual que el tennis, el basquet... és un esport per ambdós sexes. Per ser ballarí o ballarina de dansa clàssica, s'han de fer molts sacrificis, moltes hores d'entrenament, molts diners en malles i sabates... Els ballarins professionals arriben a fer nou hores diàries de dansa al dia. En el meu cas, no ballo per ser professional, sinó com a hobby, de manera que només faig un parell d'hores. Es necessita flexibilitat i molta coordinació, has d'estar pendent de moltes coses a l'hora si ho vols fer bé, les cames, els peus, la posició de l'esquena i el cap, els dits de la ma... és molt difícil. Però tot i així fer-ho es molt divertit, a mi, personalment m'encanta, hem transporta al meu propi món, on no hi han problemes, ni exàmens ni coses a fer. Només ets tu i les teves cames.

Zumba

Nerea Rodríguez

Els divendres faig zumba, la veritat és que m'encanta fer zumba perquè t'ho passes super bé i sobre tot quan vas amb amics. Faig zumba de 20:30 a 21:30 al gimnàs de l'Institut de Llagostera, fem 11 cançons i al final fem estiraments i tot això en una hora.

Has de portar aigua perquè ballem movent moltes parts del cos i cansa i a més amés t'entra molt calor. La professora és super simpàtica i em cau super bé. Jo aconsello a tothom que s'apunti perquè de veritat que és molt divertit.

Paula Funes

Ballo zumba. A vegades em fa una mica de pal anar-hi perquè saltem i fem moltes coses que cansen i acabem suant. A l'estiu anem a la piscina a fer zumba. Ens podeu venir a veure quan vulgueu, em fa una mica de vergonya ballar davant de gent però es el que hi ha. Per la festa major ballem a la Plaça Catalunya i és obert a tothom, qui vulgui es pot posar a ballar! La professora dalt de l'escenari, i va fent pujar als voluntaris de 2 en 2, és molt divertit.

Premis Oscar 2015

Rachely Paulino

El dia 22 de febrer, es va celebrar la 87ª edició de la gala dels premis Oscar.

Llista de guanyadors

Millor pel·lícula:
Birdman. De Alejandro González Iñárritu.

Millor director:
Alejandro González Iñárritu.

Millor actor: *Eddie Redmayne*.

Millor actriu: *Julianne Moore*.

Millor actor secundari: *J.K. Simmons*.

Millor actriu secundaria: *Patricia Arquette*.

Millor pel·lícula de parla no anglesa:
Ida.

Millor pel·lícula d'animació: *Big Hero 6*.

Millor guió original: *Birdman*, Alejandro González Iñárritu.

Millor fotografia: *Birdman*, Alejandro González Iñárritu.

Millor so: *Whiplash*, Damien Chazelle.

Millor banda sonora: *El gran hotel Budapest*, Wes Anderson.

Millor muntatge: *Whiplash*, Damien Chazelle.

Millor documental curt: *Crisis hotline: Veterans press 1*, Ellen Goosenberg Kent.

Millor disseny de vestuari: *El gran hotel Budapest*, Wes Anderson.

Millor maquillatge: *El gran hotel Budapest*, Wes Anderson.

Millor guió adaptat: *The Imitation Game*, Morten Tyldum.

Millor direcció d'art: *El gran hotel Budapest*, Wes Anderson.

Millor curtmetratge de ficció: *The phone call*, Mat Kirkby.

Millor cançó original: *Selma*, Ava Duvernay.

Millor efectes visuals: *Interstellar*, Christopher Nolan.

Millor documental llarg: *CitizenFour*, Laura Poitras.

Millor edició de so: *El francotirador*, Clint Eastwood.

Millor curtmetratge d'animació: *Buenas migas (Feast)*, Patrick Osborne.

Critica sobre pel·lícula

Per la meua opinió, Birdman no havia de guanyar aquells premis, ja que he vist una mica la pel·lícula i és un avorriment. Els personatges semblen que estan drogats tots i que tenen èxit per les bogeries que fa l'actor principal.

Les pel·lícules més cares de 2014

Alexandra Levkovsky

El 2014 va ser l'any de moltes noves pel·lícules. Hi havia un munt de bones pel·lícules i van portar un munt de diners als seus creadors.

Per exemple, *Transformers: age of extinction* va guanyar **1.087.404.499 de dòlars!**

La història d'aquesta pel·lícula és el següent:

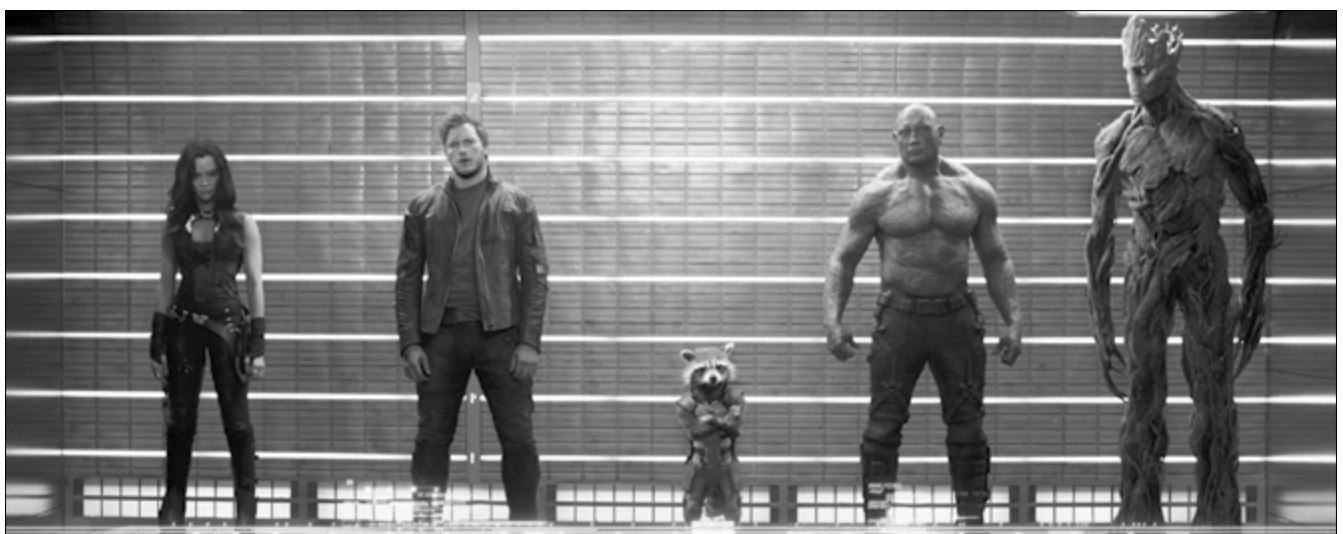
Després de la batalla entre els Autobots i els Decepticons que va arrasar Chicago, la humanitat pensa que tots els robots alienígenes són una amenaça. Així Harold Attinger, un agent de la CIA, crea una unitat l'únic propòsit és donar caça a tots ells. Però resulta que són ajudats per un altre robot alienígena que està buscant a Optimus Prime. Cade Yeager, un "expert en robòtica", compra un vell camió i després examinar-la, ell pensa que és un transformador. Quan us poders cap amunt, ell descobreix que és Optimus Prime. Més tard, els homes de la unitat es presenten a la recerca d'Optimus. Ell ajuda a Yeager i la seva filla Tessa escapar però són perseguits pel caçador. Escapen i Yeager aprèn de la tecnologia que va prendre dels homes que un contractista magnat de la tecnologia i la defensa anomenat Josué Joyce és part del que està passant, així que van a descobrir el que està passant.

La segona pel·lícula més coneguda és *Guardians of Galaxy*. Va guanyar 770 642 000 de dòlars.

Tot el que està passant és impressionant, i per això moltes persones han anat a veure aquesta pel·lícula moltes vegades.

Després de robar un orbe misteriós en els confins de l'espai exterior, Peter Quill de la Terra, és ara el principal objectiu d'una persecució dirigida pel malvat conegut com Ronan l'Acusador. Per ajudar a combatre Ronan i el seu equip i salvar la galàxia del seu poder, Quill crea un equip d'herois espacials coneguts com els *guardians de la galàxia* per salvar el món.

Però hi ha gent, que li agrada una sèrie de pel·lícules i no es vol perdre la seva presentació. Així que estic parlant sobre *X-men*..Una nova pel·lícula d'aquest any, *Dies de futur passat* i ha guanyat 746.045.700 de dòlars.

Divergente

Sandra Liaqat Begum

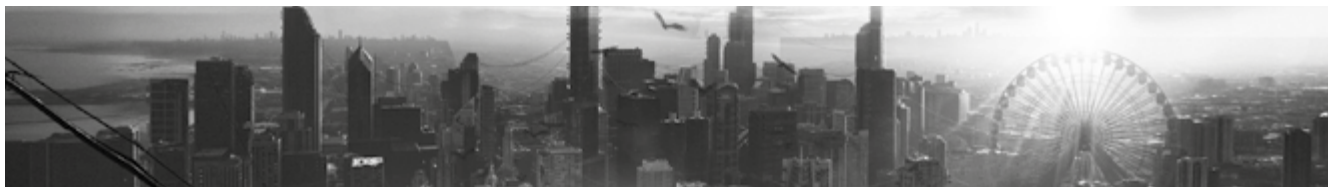
Basada en la novela de Veronica Roth, *Divergente* es una película de ciencia ficción dirigida por Neil Burger y protagonizada por Shailene Woodley, Theo James, Ansel Elgot, Jai Courtney y Milles Teller.

El mundo de *Divergente* está dividido en 5 facciones: abnegación, osadía, erudición, cordialidad y verdad. Las facciones se crearon después de una gran guerra que lo destruyó todo excepto Chicago, las crearon para mantener la paz entre ellos. A los 16 años, los jóvenes, con la ayuda de una prueba, tienen que elegir una facción. Si superan las pruebas de iniciación de la facción elegida, se quedan en ella. Si no aprueban, se quedan sin facción y sin lugar en la sociedad, viven como abandonados. Las personas que demuestran tener más de una virtud son consideradas peligrosas, se les denomina *divergente* y son eliminadas.

Como en la mayoría de los casos, el libro es preferible a la película ya que está más detallado. La película está muy bien pero no es 100% fiel al libro: desordenan escenas, se cambian cosas, se eliminan personajes que serán muy importantes para la secuela de la película (Edward y Uriah). Y no siempre es todo como lo imaginamos. Ya que en el libro el personaje de Caleb es más simpático y comprensivo, pero en la película lo es menos. Y el actor más destacado, para mí es Theo James, que no sólo es el perfecto Cuatro sino que además tiene

las características perfectas para mostrar el carácter del personaje, una mezcla de bordería y encanto. Otro aspecto que cabe destacar es que en el libro definen la cueva como "una cueva oscura" pero en la película ponen más iluminación y está mejor en la película.

En definitiva, aunque no es del todo fiel al libro está muy bien y disfrutas mucho viendo la película.

Insurgente

Georgina Carreras

Insurgente es la segunda parte de la trilogía *Divergente*, que es la adaptación de los libros de Veronica Roth.

En general la película me ha gustado bastante, aunque me quedo con la primera. Creo que los actores lo han hecho bastante bien, sobretodo Shailene Woodley pero no he terminado de meterme dentro de la historia cómo si me pasó con el libro o la primera película. Creo que hay demasiada acción, a veces gratuita, y en ocasiones se me ha hecho un poco aburrida. Ha faltado la parte emocional de los personajes, en los libros es muy importante y la película carece de ella. También faltan partes que son muy importantes en el libro pero la película no las explica suficientemente bien.

Por otra parte, hay escenas muy impresionantes y con efectos especiales muy buenos sobretodo en el final, que es muy emocionante.

En definitiva creo que *divergente* es una película entretenida que le sobra un poco de acción y lo que le falta es que lo que es la historia tenga más consistencia.

American Horror Story

Tània Castillejo i Rachely Paulino

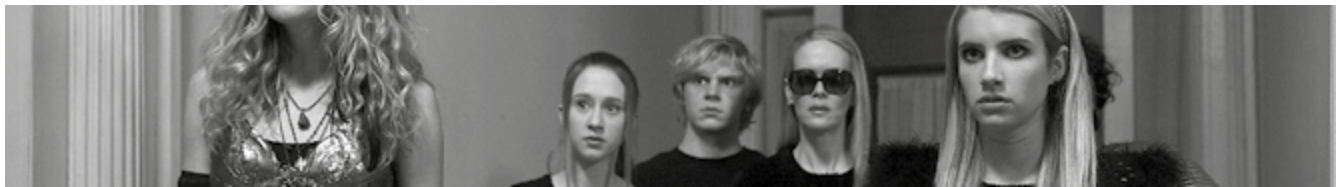
American Horror Story és una sèrie de gènere de misteri i de por. Aquesta sèrie ha estat creada per Ryan Murphy i Brad Falchuk. S'ha descrit com una sèrie antològica, ja que cada temporada s'ha concebut com una mini sèrie independent, amb un grup de personatges i escenaris diferents, i una trama amb el seu començament, part central i final.

Aquesta sèrie està formada per 4 temporades, la primera *Murder House* que va sortir al 2011 i explica la història d'una família que es trasllada a una casa encantada. I allà passen diferent tipus de coses, totes estranyes i misterioses.

La segona, *Asylum*, té lloc el 1964 i explica la història dels pacients en un hospital psiquiàtric. On donà lloc a diferent tipus d'històries, tancaments injustos, experiments sense gaire sentit, diferents temes que donen molt a parlar.

La tercera, *Coven*, està ambientada al segle XIX, amb l'enfrontament entre les bruixes i les practicants de vudú. Durant tota la temporada hi ha diferents enfrontaments, gent que mor i torna a viure, és a dir, està tot relacionat amb la màgia d'aquell segle.

La quarta i actual temporada *Freak Show* té lloc en un poble anomenat Júpiter de Florida. Es centra en els pocs cirks que restaven dels anys cinquanta i en les accions que cometen per tal de mantenir el seu negoci. Les persones que hi treballen no són gaire normals.

Personatges primera temporada

Taissa Farmiga

Representa a *Violet Harmon*, la filla adolescent, té problemes amb ella mateixa.

Connie Britton

Representa a *Vivien Harmon*, la mare, viu situacions molt estranyes i pensa que està boja.

Jessica Lange

Representa a *Constance Langdon*, la veïna, té molts secrets.

Evan Peters

Representa a *Tate Langdon*. Noi amb problemes psicològics i amb qui es relaciona la *Violet*.

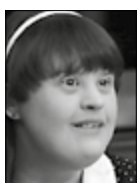
Dylan McDermott.

Representa a "*Ben Harmon*". Pare de *Violet* i psicòleg.

Denis O'Hare.

Representa a *Larry Harvey*. Un home boig amb la cara cremada.

Jamie Brewer.

Representa a *Adelaide Langdon*.

Frances Conroy

Representa a *Moirra O'Hara* vella.

Alex Breckenridge

Representa a *Moirra O'Hara* jove.

Personatges segona temporada

Jessica Lange

Què representa el paper de *Germana Jude*, una monja amb diferents problemes del passat i del present.

Evan Peters

Representa a *Kit Walker*, un noi acusat d'assassinats, i tancat allà, perquè ell diu que ha vist àliens, i que aquests han estat els culpables dels assassinats.

Lizzie Brocheré

Representa a *Grace*, una noia ingressada al manicomí per matar la seva família, allà també li passa alguna cosa relacionada amb els àliens.

Naomi Grossman

Representa a *Pepper* una pacient relacionada amb *Grace*.

Lily Rabe

Representa el paper de *Germana Mary Eunice*, un monja que dins del psiquiàtric, li passen diferents tipus d'històries, però una donarà un canvi al seu personatge.

Zachary Quinto

Representa a *Dr. Oliver Thredson*, un noi que té moltes coses per amagar.

James Cromwell

Representa al *Dr. Arthur Arden*, un doctor que fa experiments il·legals, i amb un passat ocult.

Sarah Paulson

Representa el paper de *Lana Winters*, una reportera molt ambiciosa, que per culpa d'això, va acabar a un lloc que no li corresponia.

Joseph Fiennes

Representa a *Monsenyor Timothy Howard*.

Frances Conroy

Representa a *Shachath*, l'àngel de la mort.

Personatges tercera temporada

Taissa Farmiga

Representa a *Zoe Benson*.

Sarah Paulson

Representa a *Cordelia Foxx*

Jessica Lange

Representa a *Fiona Goode*.

Denis O'Hare

Representa a *Spalding*

Frances Conroy

Representa a *Myrtle Snow*

Evan Peters

Representa a *Kyle Spencer*

Jamie Brewer

Representa a *Nan*

Emma Roberts

Representa a *Madison Montgomery*.

Kathy Bates

Representa a *Madame Delphine Lalaurie*.

Lily Rabe

Representa a *Misty Day*

Gabourey Sidibe

Representa a *Quennie*.

Angela Bassett

Representa a *Marie Laveau*.

Personatges quarta temporada

Jessica Lange
Representa a *Elsa Mars*.

Kathy Bates
Representa a *Ethel Darling*.

Angela Bassett
Representa a *Desiree Dupree*

Sarah Paulson
Representa a *Bette i Dot Tattler*.

Evan Peters
Representa a *Jimmy Darling*.

Frances Conroy
Representa a *Gloria Mott*

Emma Roberts
Representa a *Maggie Esmeralda*.

Denis O'Hare
Representa a *Stanley*.

Michael Chiklis
Representa a *Wendell Del Toledo*.

Finn Wittrock
Representa a *Dandy Mott*.

John Carroll Lynch
Representa a *Twisty*, el pallasso.

Patti LaBelle
Representa a *Dora* la serventa de Gloria.

Opinió personal

Aquesta sèrie és la nostra preferida, perquè els capítols són molt interessants i misteriosos, de vegades et pots quedar amb la intriga de què passarà però així és més interessant. Els nostres personatges preferits són Evan Peters i Taissa Farmiga, els dos fan bon treball i a més són molt bons actors. Es posen molt en el paper del personatge i ho fan tan bé que semblen a una parella de veritat. Personalment la temporada que ens ha agradat més, de moment, és la primera, *Murder House*.

SINOPSIS PRIMERA TEMPORADA AMERICAN HORROR STORY

La família Harmon: Ben, Vivien i Violet es traslladen a Boston després que Vivien tingués un avortament involuntari i Ben una aventura amb Hayden, que era una de les seves estudiants. La família decideix anar a viure a una mansió restaurada, però no saben que la casa està encantada. Viuran amb una assistenta, que és una mica peculiar. Per als homes apareixerà com una jove seductora, i per a les dones com una dona gran. Ben i Vivien intentaran arreglar la seva relació i Violet s'enamorarà de Tate Langdon, un dels pacients del seu pare. La veïna Constance i el misteriós Larry Harvey intervindran també en la vida dels Harmon. La vida dels Harmon es complicarà encara més quan Hayden arriba a Los Angeles en un intent de guanyar l'amor de Ben. Vivien acaba embarassada de bessons, ella es pensa que són del seu marit, però no...

Carla Renart i Núria Ruiz

Futbol

El futbol és el meu esport preferit i hi jugo a totes hores. Per a mi, més que un esport és un sentiment, és una forma de vida. Em torna boig. Quan estic dintre del camp jugo "a tope" i gaudeixo de cada segon com si fos l'últim de la meva vida. El futbol és molt famós a arreu del món. Hi ha jugadors de gran nivell com Cristiano Ronaldo, Messi, Neymar... que amb un enorme esforç van arribar molt lluny al món del futbol. A la seva infància, es passaven els dies jugant a futbol i així milloraven molt fins arribar a grans equips com Barça i Madrid. M'agradaria seguir el seu camí i aconseguir el meu somni: jugar a primera divisió. De moment estic jugant al UE Llagostera, un gran equip de la lliga *Adelante* (segona divisió). Jugo al infantil A i tenim bastant bon equip. Juguem a preferent (una categoria molt complicada) i anem quarts. Normalment jugo de lateral o extrem. Cada dia estic jugant a futbol i corro com el que més per aconseguir el meu somni.

Christian Sagués

El futbol no és un esport qualsevol. És un esport que s'ha de jugar en equip, amb esforç i sobretot amb moltes ganes. Hi ha gent que no l'hi agrada perquè es pensa que només és córrer darrere una pilota però el que no saben és que hi ha darrere. Aprendre a passar-li la pilota als companys, saber xutar cada cop amb més ganes i més fort. També com fer un bon atac i poder ser un defensa i que no passi la pilota ni per un costat ni per l'altre, saber rematar de cap saber on tirar la pilota i saber xutar amb precisió.

Nil Viñas

A mi l'esport que m'agrada més és el futbol, perquè pel meu gust és un dels esports que són més actius. No hi ha cap moment de tranquil·litat si no estan atacant estan defensant. El meu equip preferit és el Barça, aquest any han fet el triplet! Lliga, Copa i Champions. Per a mi és l'equip més bo de tots. Des de petit he seguit aquest equip i sempre m'ha agradat la seva forma de jugar. Espero que vosaltres tingueu el vostre esport preferit i que pugueu practicar-lo.

Juli Llover

M'agradaria parlar del futbol, un esport dels que més m'apassionen.

Per a mi, el futbol no és només anar corrent darrere d'una pilota, és més que això, és diversió, entreteniment, i la causa de moltes ferides que pots tenir al cos. Anar darrere d'aquesta pilota et fa sentir viu, que sàpigues que pots treure-li al jugador que la té, o que te'l pots regatejar, aquell moment en el que estàs davant de la porteria, aquest és el moment decisiu que et pot fer guanyar, empatar o perdre d'un gol, és llavors quan

marques i abans de xutar, ja tens l'equip sencer darrera teu (evidentment amb sarcasme). Ara parlaré sobre la importància dels jugadors.

Porter: És el que s'encarrega de que no entri cap pilota a la porteria, encara que sempre li poden entrar un o dos o tres, però el seu deure és fer que no entri cap i ho ha d'intentar costi el que costi.

Defensa: És el que ha d'intentar que no s'acostin amb la pilota al porter, per mi, és el càrrec més important de tots, ja que també s'ha de recolzar en l'ofensiva en alguns casos, no sempre.

Mig Camp: És el que hi juga al mig del camp, la seva funció és fer passes als davanters, i aquest s'encarrega d'anar tant a ofensiva com a defensiva

Devanter: També anomenat com atacant o punta, és destacat en la posició d'atac, la més propera de la porteria de l'equip rival, per lo que és el responsable de marcar els gols. Aquesta posició és la que està més avançada, i té molt poques responsabilitats defensives. Normalment aquests jugadors són els més coneguts i estimats pel públic (que no és el meu cas).

Sergio Escobar Molina

Torneig de futbol al pati de l'Institut

A l'Institut hem fet un torneig de futbol a les hores de pati. Es juga en els dos patis de vint minuts cadascun. Cada dia no es juga, hem jugat dos o tres dies per setmana. Pot jugar tothom que vulgui i els equips són de set persones. Jo he estat l'àrbitre, sóc alumne de 3r d'ESO i em coneixeu tots: Haruna Beyai.. A mi m'agrada ser àrbitre perquè és divertit i perquè m'agrada molt el futbol. Quan els dos equips queden empatats fan penals. Pot jugar qualsevol equip de qualsevol curs amb un altre equip d'un altre curs. Quan els dos equips queden empatats es decideix el guanyador amb penals. Es juga a la pista del pati de primer i segon d'ESO. Els alumnes que no juguen poden veure el partit i animar als jugadors.

Haruna Beyai

Mediterranean International Cup 15

Christian Sagués Zafra

Us vull comentar un tema molt important, la Mediterranean International Cup (MIC). Es tracta d'un torneig de futbol apte per a persones a partir de 10 anys que comprèn a molts equips de futbol del món. Aquest torneig es disputa des del dimecres de setmana santa fins el diumenge sant. El dimecres i el dijous es juga la fase de grups. Vol dir que hi ha un grup de quatre equips que juguen partits entre ells. Si quedes primer o segon de grup, jugues la fase final però en canvi, si quedes tercer o quart, jugues la fase de consolació. Jo vaig jugar el MIC amb el meu equip, la UE Llagostera.

El primer partit vam perdre 0-3 contra el Chivas USA. Eren un equip molt i molt bo i tocava molt bé la pilota. El segon partit el varem jugar contra l'Alboraya UD i vam perdre també 0-3. Eren un equip molt fort i amb qualitat. El tercer partit també el vam perdre però aquesta vegada 5-2 contra el Stabaek de Noruega.

Com que no vam guanyar cap partit, vam passar a la fase de consolació. El divendres al matí vam jugar els setzens de final contra l'Aoyama SC. Vam guanyar 7-0 perquè eren una mica dolents. A la tarda vàrem jugar els vuitens de final contra el Austràlia FC. Vàrem guanyar 2-0 però els australians eren una mica mal perdedors perquè quan els hi anàvem guanyant, ens van començar a fer faltes.

El dissabte al matí vàrem jugar els quarts de final contra el Perpignan Canet. Vam guanyar 3-0 i tampoc sabien perdre. El número onze del Perpignan em van fer una entrada molt dura i em va fer molt de mal. A la tarda vàrem jugar la semifinal contra el Figures. Vam perdre 3-1 per culpa d'unes errades "tontes" de la defensa. La veritat és que em vaig enfadar molt i em vaig quedar molt trist.

Entrevista a Omar Sillah Ceesay

Mariamou Sillah Ceesay

L' Omar és un noi de 19 anys, que és tranquil, alt, ulls negres, guapo. Va fer ESO a l'institut de Llagostera. Ara estudia, fa administració a l'Institut de Montilivi. També és bon esportista, juga a futbol al Girona F.C

- Quan vas començar a jugar a futbol ?

Vaig començar a jugar als 4 anys.

- Quants anys portes jugant ?

Doncs hi porto jugant 15 anys, és clar!

- Què t'agrada del futbol?

La diversió

- En quin equip jugues ?

Ara al Girona F.C

- T'agradaria ser jugador professional ?

Sí, és el meu desig.

- T'agradaria algun dia arribar a primera divisió ?

Sí, si algun dia arribes a jugar a primera divisió estaria molt i molt content.

Entrevista a Oriol Alsina

Eduard Vert Ramírez

Oriol Alsina és l'home que ha fet possible que el Llagostera sigui a la segona categoria de futbol a Espanya. Ha invertit amb temps i diners en totes les categories de l'equip per hobby, i arribat a Segona Divisió pujant amb paciència i esforç categoria rere categoria.

- Quan va començar la teva relació amb la UE Llagostera?

Quan tenia vint-i-cinc, com a jugador, molta gent pensa que va ser com a entrenador però en realitat no. Vaig venir a jugar un parell d'anys i vaig conèixer molta gent

- Què et va fer emprendre aquest projecte?

Vam començar en una categoria molt baixa, i era impensable arribar aquí. Però vam anar pujant poc a poc fins aquí, al futbol Professional.

- Quin es el millor moment que has viscut relacionat amb la UE LLAGOSTERA?

Tots els ascensos han sigut mol gratificants, però quan vam quedar campions de primera regional, quan vam quedar campions de tercera i de segona B.

- Què tens pensat per al futbol base?

El futbol base esta creixent molt, perquè el fet de tenir el primer equip tan amunt, atrau a molts nois de les voltants. Vam començar amb tres o quatre equips i ara en tenim mes de 15.

- Penses també en el futbol base que no es vol dedicar al futbol professionalment, i que juguen per passar-s'ho be?

Que ja que juguen per passar-ho be, doncs que s'ho passin be. No es el mateix jugar per arribar al primer equip que jugar per disfrutar... son maneres diferents de competir. Però al Llagostera tothom hi té cabuda.

- Si haguessis de donar un consell a algú, a qui li donaries? Quin consell seria?

A un noi que juga a al futbol base li diria que aprengui molt, perquè el futbol es un esport molt bonic. Que s'esforci molt i que tingui paciència.

Un equipo grande

Francisco J. Martín Pulido

Llagostera el equipo revelación de la LIGA Adelante

El equipo U.E. Llagostera fue fundado en noviembre de 1947 por el alcalde de la localidad Leandre Calm quien fue su primer presidente, aunque el club también se llamó C.F. Llagostera.

Durante sus primeros cincuenta años estuvo en las categorías regionales de fútbol catalán. Pero su historia cambió cuando llegó Oriol Alsina, ya que logró cinco ascensos en siete años. Y en julio de 2008, su esposa, Isabel Tarragó, llegó a la presidencia en sustitución de Josep Valentí.

En la temporada 2010/2011 se proclamó campeón de su grupo de tercera división siendo su segunda vez en la categoría, consiguiendo así, el ascenso a 2.ª B. Pero no se acaba aquí, ya que en la temporada 2012/2013, hizo historia clasificándose en los dieciseisavos de la Copa del Rey, enfrentándose al Valencia C.F. Y en la temporada 2013/2014, volvió a hacer historia al proclamarse campeón del grupo III de la Segunda división B. En primer lugar jugó la promoción de campeones para subir a la Segunda división A con el Racing de Santander, que lo eliminó por un ajustado tanteador. El Llagostera pasó entonces a la segunda fase jugando contra el Aviles C.F. El objetivo del Llagostera se consigue tras quedar derrotado 2-1 en el Nou Estadi tarraconense contra el U.E. Gimnastic, y ganando 3-1 en el campo Municipal de Llagostera gracias a un gol de Nuha en el minuto 92 de la prórroga, al cual le deben el ascenso.

Aunque tienen un buen campo, el equipo profesional del U.E. Llagostera se ha visto obligado a jugar sus partidos en el estadio municipal de Palamós, ya que el campo municipal de Llagostera no cumple ciertos requisitos requeridos para jugar en la LFP. La UE Llagostera juega como local en el Camp Municipal d'Esports de Llagostera, ubicado en la Avinguda de l'Esport. El recinto fue inaugurado en el 1948, aunque a causa de sus ascensos, el año 2000 los obligaron a remodelar el campo. Y durante la temporada 2008/2009 acabó con la última remodelación del campo haciéndolo de césped artificial. Durante la temporada 2013/2014, introdujeron como novedad la figura del Pinzas, un cómico personaje que encarna el espíritu del equipo, como una mascota. El disfraz consiste en un armazón naranja con pinzas rojas, simulando una langosta.

Futbol americà

Llorenç Amat

El futbol americà és un dels esports més populars als EUA i al Canadà derivat del rugbi. En el futbol americà la clau de l'èxit és combinar la força física amb la velocitat, l'anticipació, l'estratègia i sobretot la coordinació entre els membres de l'equip. Més que en cap altre esport, és vital que tots els jugadors es moguin i executin els seus moviments com si fossin un sol conjunt.

Una de les característiques que tan difícil fa la seva comprensió és que en el futbol americà, atac i defensa són dues coses separades, mentre el camp hi hagi l'atac de l'equip A (format per 11 jugadors) hi haurà la defensa de l'equip B (formada també per 11 jugadors). Això fa que les posicions estiguin extremadament especialitzades, cosa que fa de cada jugador una peça imprescindible.

A Santa Cristina d'Aro hi ha dos equips de futbol americà que es diu Vall d'Aro Senglars Afc, un equip senior i un equip de la categoria de cadet amb dos jugadors de Llagostera.

En aquest equip juguen en Pere Voz i en Martí Esteve de Llagostera..

Bàsquet

Roger Ruiz

Principals regles del bàsquet

James Naismith va dissenyar un conjunt de 13 regles per a l'incipient esport.

1. La pilota es pot llançar en qualsevol direcció amb una o dues mans.
2. La pilota es pot colpejar en qualsevol direcció amb una o dues mans, però mai amb el puny.
3. Un jugador no pot córrer amb la pilota a les mans sense botar.
4. La pilota ha de ser subjectada amb o entre les mans. Els braços o el cos no poden usar-se per subjectar-lo.
5. La primera infracció a aquesta norma per qualsevol persona comptarà com una falta, la segona ho desqualificarà fins que s'aconsegueixi una cistella, o, si hi ha una evident intenció de causar una lesió, durant la resta del partit.
6. No es permetrà la substitució de l'infractor.
7. Es considerarà falta colpejar la pilota amb el puny o les jugades violentes.
8. Si un equip fa tres faltes consecutives (sense que l'oponent hagi fet cap en aquest interval), es contarà un punt per als seus contraris.
9. Els punts s'aconseguiran quan la pilota és llançada o colpejada des de la pista, cau dins de la cistella i es queda allà.
10. Si la pilota es queda a la vora i un contrari mou la cistella, comptarà com un punt.
11. Quan la pilota surt fora de banda, serà llançat dins del camp i jugat per la primera persona a tocar-lo.
12. En cas de dubte, l'àrbitre llançarà la pilota en línia recta cap al camp.
13. El que treu disposa de cinc segons. Si triga més, la pilota passa a l'oponent.

Ens agrada el bàsquet

Jo practico el bàsquet en un equip. Abans jugava en un equip de Llagostera però em vaig canviar d'equip i ara jugo en un equip de Vidreres. Des de petita que m'ha agradat aquest esport i cada cop m'agrada més. És un esport d'equip, si un no s'esforça el treball en equip no dona resultats bons. És bastant fàcil fer-te mal ja que és un esport on hi ha molt de contacte. Es fan partits cada cap de setmana i entrenaments uns dos o tres cops per setmana. També es fa algun torneig de tant en tant.

Natàlia Alves

A mi l'esport que m'agrada més és el bàsquet, des de petita que jugo a bàsquet i és un esport que m'agrada molt. Des petita, els 4-5 anys que jugo a bàsquet, em considero que sóc bona jugant a bàsquet, vaig estar uns tres anys jugant amb les nenes dos anys més grans que jo i podríem dir que en aquells anys vaig millorar molt i ara en ser bastant. Ara el 2015 estic jugant una altre com amb les nenes que són dos anys mes grans que jo amb més nenes de la meva edat també. Per mala sort aquest any ja no faré bàsquet, perquè no tenim equip, a mi gent de diferents pobles m'han dit de anar allà a fer bàsquet, però jo no vull perquè visc a Llagostera i sempre seré del Llagostera. Que també estaria bé que anés a un altre equip però jo no vull, molta gent m'ho diu però no seria el mateix jugar a bàsquet a Llagostera que a un altre lloc. També em sentiria molt incòmode anar a un altre equip sense conèixer a ningú!

Carla Renart Pont

Patinatge artístic sobre rodes

Anna Llinàs

El patinatge artístic sobre rodes és un esport molt bell de veure. La gent en aquest esport el considera femení però hi ha molts nois que el practiquen i ho fan la mar de bé.

No hi ha una certa edat per començar a practicar aquest esport, però això sí, que com més aviat es comenci millor. Perquè així pots començar a competir més aviat.

Hi ha molts tipus de botes, rodes, frens, plantilles, etc. A continuació hi trobareu les més populars.

BOTES

Marca edea:

Aquesta seria la bota rondo, de tres estrelles. La fan servir patinadores que estan entre iniciació B i certificat.

Aquesta seria la bota ritmo, de quatre estrelles. La fan servir patinadores de certificat i inicis de campionats.

Aquesta es la bota fly, cinc estrelles. La fan servir patinadores més experimentades. És una de les botes més apreciades.

N'hi ha moltes més però aquestes serien les principals.

La diferència entre les botes seria, més o menys, el pes: cada vegada les botes són més lleugeres. D'una estètica més bonica. I la part del turmell i la part de la cama són més dures i les articulacions no pateixen tan.

RODES

Segons si la pista on patines t'has de posar diferents rodes perquè la pista no et rellisqui i t'arrapi passa.

Les més comunes i que al principi tothom les porta són les de tarrasso. Colors blanc i groc.

Seguirien les de parquet, que són una mica més toves, que serveixen per pistes de parquet que rellisquen una mica. Són de color gris.

Després les de color blau, aquestes són més toves que les de parquet.

Segut venen les fox, que són per pistes molt relliscoses. Són d'un color verd més o menys.

FRENS

Comenceriem amb els frens de color blan, després les grises i després les de color marró, aquests serien els frens més populars.

La diferència seria que al fer un salt amb fre (com el salchow) "t'ajuda" més a saltar.

Hi ha molts salts i piruetes.

- El salt anglés
- El metzz
- El sachow
- El ripper
- El flip
- El luxt
- I l'axel
- A patri d'aquests salts hi ha variacions: dobles, triples, etc.

Piruetes:

- L'alta
- L'exterior
- La bucle
- La baixa
- L'exterior baixa
- La bucle baixa
- L'exterior àngel
- Bucle àngel
- I talons amb les dos cames

Es combinen piruetes.

El patinatge

Alba Pérez

Parlaré sobre el patinatge. És un esport molt bonic, però molt dur. Hi ha moltíssima gent que pensa que fer un esport només és bàsquet, futbol, handbol... perquè el patinatge està molt sobre valorat. Al veure nenes amb faldilles i sempre arreclades a la pista per alguna gent no està ben vist. Però el que no saben són les hores d'entreno, les caigudes i les lesions que hi ha darrera de cada patinadora.

Al Club Patinatge Llagostera som unes 80 patinadores. Fem un festival cada any per mostrar el treball realitzat duran tota la temporada. És un molt bon club, sobre tot en els mèrits aconseguits. En individual, hi ha patinadores que s'han classificat per anar a catalans i espanyols. I en grups xou, fa uns anys les nostres entrenadores d'ara van arribar a anar a campionats del món, mentres els grups que som ara em arribat a anar a Campionats Catalans i Espanyols, i una copa Europa, fa 3 anys.

El que jo penso és que el patinatge és dels millor esports en el moment de mostrar sentiments. La sensació que es sent quan es patina és indescriptible.

Patinatge Artístic

Anna Llinàs

Des dels vuit anys que faig patinatge artístic sobre rodes al CP Llagostera. De ben petita que aquest esport m'ha agradat i em va costar convèncer als meus pares de que m'hi apuntessin.

El patinatge és un esport que requereix molt d'entrenament i esforç, hi ha entrenos molt durs (a vegades quan s'acosta algun campionat o prova hem arribat a entrenar 3 hores seguides sense descans) però després aquest esforç a vegades es veu recompensat.

Crec que el patinatge és un esport infravalorat a nivell internacional, no és un esport olímpic.

Amb aquest esport he conegut a gent fantàstica, he tingut experiències inoblidables, moments de sofriment i moments de màxima alegria.

Per molta gent el patinatge és un esport de nenes i realment, els nois són més bons que les noies ja que tenen més potència de salt i quan són més grans tenen molta més expressivitat.

Hi ha diferents modalitats, les més "populars" són: l'individual, la parella i el xou, a dins d'aquestes modalitats hi ha diferents subgrups.

Per mi el patinatge és més que un esport, és una manera d'expressar-me, de viure, és un estil de vida (per dir-ho d'alguna manera).

Us animo a que ho proveu!

Valentí Suárez, entrenador d'Arts Marcials

Elias Ben Fares i Carlos Funellosas

- Per que t'has interessat a fer Arts Marcials, quan hi ha milions d'esports? M'he interessat a fer Arts Marcials perquè es una forma de vida i una manera de buscar la pau interior.

- Qui et va motivar a fer Arts Marcials?

Jo era una persona molt insegura i les Arts Marcials em va motivar per trobar un camí de seguretat.

- Volies fer un ús bo o dolent?

Jo sempre he fet un ús bo d'aquest esport, per exemple ajudar a persones dèbils.

- Amb quants anys vas començar?

Vaig començar amb 14 anys, però no em vaig interessar gaire. Als 20 anys, quan vaig sortir del servei militar vaig començar a entrenar amb serietat.

- T'ha passat pel cap deixar l'esport per altres coses?

Mai de la vida he pensat deixar les Arts Marcials, perquè viure de l'esport és viure amb una qualitat de vida sana i un consell és que tothom faci esport.

- Fins on volies arribar amb les Arts Marcials? Ho has aconseguit?

Per mi les Arts Marcials és un camí de la vida i entendre la realitat. I sempre hi ha una cosa per aprendre. El camí de les Arts Marcials és molt llarg i no conec a ningú que hagi arribat al final.

De moment he aconseguit arribar on volia, i crec que totes les persones que estan a les Arts Marcials ensenyaran amb respecte, dignitat i el camí correcte de la vida, i a respectar i ajudar als altres.

- Per que vas decidir ser entrenador?

Vaig decidir ser entrenador després de ser competidor per intentar formar una família en una altra arrel i fer-la créixer.

- Quines coses has après d'aquest esport per a la teva vida?

He après a ser una persona honesta, respectuosa i a saber canalitzar i treballar amb l'energia corporal (Yin i Yang).

- Digues quatre coses bones que t'hagin passat en les Arts Marcials?

M'han passat quatre coses bones: conèixer molta gent, créixer i ensenyar a molts alumnes, viatjar pel món, conèixer moltes coses com cultures, llengües...

- I ara digues quatre coses dolentes que t'hagin passat en les Arts Marcials?

Persones falses que han passat pel meu entorn, gent que no ha entès el camí de les Arts Marcials i que han arribat a distribuir el mal, pèrdua d'alguns companys i veraders professors.

Graus de cinturó de Taekwondo

Elias Ben Fares

En el Taekwondo hi ha molts graus de cinturó per arribar a ser un gran mestre. Els principiants comencen amb el cinturó blanc i per arribar a ser un gran mestre hi ha un camí molt llarg per recórrer. Seguidament hi ha una llista amb els cinturons del Taekwondo WTF i podreu veure el camí que s'ha de recórrer:

- Blanc
- Blanc groc
- Groc
- Groc taronja
- Taronja
- Taronja verd
- Verd
- Verd blau
- Blau
- Blau marró
- Marró
- Vermell negre
- Negre

- DAN 1 negre (ajudant d'instructor)
- DAN 2 negre (ajudant d'instructor)
- DAN 3 negre (instructor)
- DAN 4 negre (instructor)
- DAN 5 negre (instructor)
- DAN 6 negre (instructor)
- DAN 7 negre (mestra)
- DAN 8 negre (mestra)
- DAN 9 negre (gran mestra)

Per arribar al cinturó negre 9 DAN es tarda molts anys. Per exemple per passar del DAN 5 al 6 has de tenir com a mínim 6 anys amb el DAN 5. El DAN 9 és el cinturó més alt perquè és múltiple directe de 3 i el 3 és el numero sagrat de Corea.

Una curiositat interessant sobre els colors dels cinturons són el significat que tenien originalment. El blanc simbolitza la innocència, és a dir, la falta d'experiència i d'habilitats. El groc simbolitza la terra, on es sembra la llavor perquè creixi. El verd simbolitza que la planta creix bé. El blau simbolitza el cel, perquè la planta creix cap al cel. El vermell simbolitza el perill i el negre simbolitza l'oposat del blanc, és a dir, representa l'experiència i la maduresa.

Taekwondo

Àlex Malagón

Jo entreno taekwondo des de ja fa gairebé un any, en tot aquest temps aquest esport ha passat de ser una cosa completament desconeguda per a mi a ser el meu esport preferit.

Entreno de dilluns a dijous cada setmana i algun divendres, vaig al "Taekwondo Llagostera" que està en el pavelló.

El taekwondo és un art marcial coreà. La seva traducció significa el camí del puny i del peu, que vol dir el camí que un segueix per arribar a dominar-lo.

Voleibol

Loubna Ougariyane

Jo no practico cap esport, Però sí que tinc esports que m'agraden molt per exemple el voleibol, el tennis...

El **voleibol** o "vòlei" és un esport d'equip que consisteix a fer passar la pilota al camp contrari per damunt d'una xarxa col·locada transversalment al mig de la pista, principalment mitjançant les mans, encara que les regles també permeten fer-ho amb qualsevol altra part del cos. La pilota pot ser tocada o impulsada amb cops nets, però no pot ser aturada, subjectada, retinguda o acompanyada. Per anotar un punt cal aconseguir que la pilota toqui el terra dins del terreny de joc de l'equip rival, respectant el reglament. L'objectiu del **voleibol** és guanyar 3 dels 5 sets del partit. Hi ha diverses modalitats segons la superfície en què es jugui, quan es practica en una pista és voleibol, si la superfície és sorra se'n diu voleibol platja. Les regles són les mateixes respecte a la rotació de jugadors, ja que es fa quan es canvia de servei.

El **tennis** és un esport de pilota en què s'enfronten dos jugadors o dues parelles de jugadors, que es desenvolupa en una pista rectangular dividida transversalment per una xarxa, consisteix en colpejar la pilota amb una raqueta per fer-la passar per damunt de la xarxa de manera que l'adversari no la pugui tornar.

Aquest esports m'agraden perquè es juguen amb la mà i no amb el peu ja que no m'agraden els jocs de peu.

Snowboard

Mark Munuera

Jo faig Snowboard des de primer de primària, és el meu esport preferit ja que sempre que hi vaig em passo més de 7 hores seguides fent-ne sense parar. El que més m'agrada és que casi tots els trucs que faig no em surten a la primera i haig d'intentar-ho moltes vegades fins que em surti. Jo hi solo anar amb la meva germana que va començar el mateix any que jo, però ella no en sap tant. Aquests dos últims anys no hi hem pogut practicar gaire però em segueix agradant igual. Per a mi és el millor esport del món.

Rallycross

Eduard Vert

Jo jugo a futbol, entreno tres dies a la setmana i normalment al cap de setmana juguem un partit, ara que ja s'ha acabat la lliga, solem jugar partits amistosos o torneigs amb altres equips.

Però el meu esport preferit no es pas el futbol, si no un esport del motor quasi desconegut anomenat Rallycross, que consisteix a donar cinc voltes a un petit circuit de terra amb cotxes amb molta potencia fets per derrapar, i molt barats, ja que el que interessa es que hi hagi accidents sense conseqüències greus. Els cotxes tenen la carrosseria dels cotxes de carrer, però amb materials mes barats per reduir costos... com els Rallis però en circuit tancat.

També m'agrada la F1, però s'ha tornat avorrida... Abans de que molts de nosaltres nasquéssim era molt mes divertida, sense restriccions i amb solucions estrafolàries en els bòlids, que consumien molta mes gasolina i no eren tant ràpids però sens dubte donaven molt mes espectacle i no tenien ajudes electròniques, això vol dir que conduïa el pilot sense cap tipus d'ajuda, i que realment guanyar la carrera depenia del talent dels pilots, no del cotxe que portessin. Les solucions estrafolàries de les que parlava, son cotxes amb sis rodes, o amb ventiladors per a millorar l'adherència, rodes de mitj metre d'amplada, alerons immensos, 1000 cv de potencia(que son molts)... Però amb aquells cotxes també s'hi patia, ja que tenien unes mesures de seguretat pèssimes. Degut a aquesta poca seguretat, cada any morien dos o tres pilots en accidents esfereïdors que nomes veien els que hi eren aprop ja que no hi havien gaires càmeres.

Natació

Carlota Martín Puig

Avui vull parlar d'un esport que no és gaire comú entre noslatres, ja que en tota la província de Girona no és practica. Aquest esport és la natació sincronitzada, és un esport olímpic i Espanya és molt bo competint. Hi ha dos tipus de natació sincronitzada la de parelles i la de grup.

La natació sincronitzada amb grup consisteix a un grup de 7 o 8 persones que ballen i fan cabrioles a l'aigua. En els Jocs Olímpics de Londres del 2012 van quedar terceres amb una puntuació de 193,120 punts amb només una diferència d'un punt amb les segones. En canvi en la natació sincronitzada de parelles fan un duet entre dues de les més bones que hi ha, i en el últims jocs olímpics van quedar segones. Les dues noies que fan natació sincronitzada amb parelles són l'Ona Carbonell i l'Andrea Fuentes.

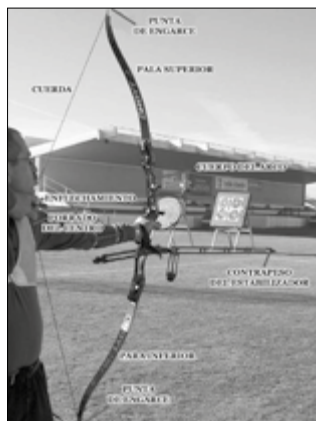
Tir amb arc

Joel Enric Castellà

El tir amb arc és un esport 30% físic i un 70% mental, això significa que per molt bona forma física no es tingui no serveix de res si no estàs bé mentalment. Dintre de tir amb arc hi ha quatre categories:

El longbow

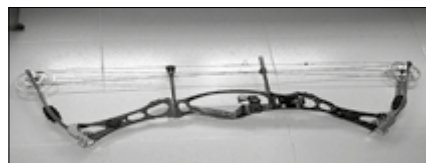

L'olímpic

El tradicional

El de politges

Parkour

Adrià Mesa

El parkour és a part de el meu esport preferit, el que més domino i pràcticament l'únic que poso en practica. Tot i que, no m'agrada dir-li esport, ja que per mi és més una forma de vida que res. Tracta, bàsicament, de desplaçar-se d'una manera especial/diferent cosa que per molts ulls no informats del tema por arribar a ser mal vist. El parkour és practicat a tot el món i potser sóc atrevit al dir que és el primer esport que es va practicar a la terra.

Va rebre el nom de parkour fa molt de temps a França ja que allà és a on més es practicava. Per mi el parkour és simplement sentir-te lliure i sentir l'asfalt sota la sola de la sabata com mai l'havies sentit.

2_n
A

2_n
B

2_n
C